

ရည်မှန်းချက်
နှင့်
ပြဿနာအထွေထွေ

A.P.K.
1996

ဒေါက်သင်း

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

**တရားဥပဒေ စိုးမိုးမှု ပြည်သူ့ဘဝ အေးချမ်းရ။
တည်ငြိမ်မှုသည် ပဓာန လွတ်လပ်မှုသည် ထာဝရ။
ပြည်ထောင်စု တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးစားပေး။**

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

တန်ဖိုး - ၂၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြု ၁၄၈/၉၆ (၃)

စာမူခွင့်ပြု - ၇၄/၉၅ (၁)

ဒုတိယအကြိမ် (၁၉၉၆၊ မေလ) အုပ်စု - ၅၀၀

မျက်နှာဖုံး - A.P.K & C.S.S COLOR GUREAU

ဦးကျော်ဇင် (၀၄.၂၂၉)၊ ခိုင်ရည်မွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၈၁၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊
ပုဇွန်တောင်တွင် ခို့က်၍ ဦးတင်မောင် (၀၀၆၇)၊ ၁၇၊ မလ္လာကုန်းလမ်း၊
ကျောက်မြောင်းမှ ထုတ်ဝေသည်။

အောင်သင်း

**ရည်မှန်းချက်နှင့်
ပြဿနာအထွေထွေ**
(ဟောပြောချက်နှင့်အမေးအဖြေများ)
ဒုတိယအကြိမ်

ဆင့်တင်ရေးအုပ်စု

၃၈၊ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။ ဖုံး-၇၆၀၃၇

အမှာစာ

ဤစာအုပ်ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ အတော်ကြီးကိုဆန်းလာသည်ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ ကျွန်တော်တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်ဘယ်တုန်း ကမှ စိတ်ကူးဖူးခဲ့သော အတွေ့အကြုံမျိုးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“သင့်ဘဝ” အောင်မြင်ရေးမဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံစာတည်း ကိုတင်မောင်သန်း ကျွန်တော်ထံ ရောက်လာသည်။ “ဘဝ ရည်မှန်းချက်ဟူသော ခေါင်းစဉ်နှင့် မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် ဆွေးနွေးခန်းပြုလုပ်လိုကြောင်း၊ မည်သို့လုပ်ရမည်ကို အကြံဉာဏ် ဖေးစေလိုကြောင်း စသည်ဖြင့် တိုင်ပင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တတ်အားသမျှ အကြံဉာဏ်ပေးပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းအတွက်တိုင်ပင်ကြရင်း ဘဝရည်မှန်းချက် သဘောများ အကြောင်းကို ဆက်လက်ပြောဆိုနေမိကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်အတွေ့အကြုံများနှင့်တကွ စဉ်းစားမိသမျှတို့ကို (သာမန် တွေ တုန်းကြုံတုန်း ပြောကြဆိုကြသလို) ပြော နေမိပါသည်။ ကျွန်တော်အိမ်နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်မို့ ကျွန်တော်ထံ ရောက်လာကြသည့် စာပေလူငယ်များလည်း စကားပိုင်း ရှိနေကြလေရာ သူတို့ကလည်း ဝင်ရောက် မေးမြန်းပြောဆိုကြသည် ။

သည်တွင် ကိုတင်မောင်သန်းက ကောက်တာငင်ကာ ကျွန်တော်က ဦးဆောင်ပြီး ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်ပေးပါဟု ပြောပါသည်။ သူပြောပုံက ဤအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီးသူကမေးမည်။ ကျွန်တော်အမြင်ကို ဖြေရမည်။

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

၂ အောင်သင်း

ဤသည်တို့ကို မဂ္ဂဇင်းတွင်ထည့်မည်။ နောက်ပိုင်း စာဖတ်ပရိသတ်က မေးသည်တို့ကို မဂ္ဂဇင်းထဲက ပြန်ဖြေမည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လုပ်ချင်လဲ လုပ်ပေါ့ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ ပြောလိုက်ပါသည် ။

နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ရောက်လာတော့သူတစ်ယောက်တည်းက မေးသည်မဟုတ်ဘဲ လူငယ် ဆယ့်လေးငါးယောက်လောက်နှင့် စကားပိုင်းကလေးလုပ်ပြီး မေးမြန်းပြောဆိုကြလျှင် ပိုပြီးအသက်ဝင်မည်။ အကြောင်းအရာလည်း ပိုပြီး မြိုင်ဆိုင်လာမည်ဟု ပြောပြနိုင်ပါသည်။ သူပြောတာလည်းဟုတ်ပေသား ဘဲဟု ကျွန်တော်က သဘောတူလိုက်ပြန်ပါသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ရောက်လာလိုက်တော့ တစ်မျိုးဖြစ် သွားပြန်သည်။ ပိုင်အမ်စီအေခန်းမ ငှားပြီးပြီတဲ့ ။ ကျွန်တော် တကယ်ကို လန့်သွားပါသည်။ “ဟ - ကိုတင်မောင်သန်း၊ ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဖြစ်ပါ့မလား ” ဟုပင် လန့်ပြီး ပြောမိပါသည် ။ အဲဒီလိုပွဲမျိုး သူများလုပ်တာကိုလည်း မတွေ့ဖူး ။ ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးတော့တကယ်စိုးစိုးထိတ်ထိတ်ဖြစ်မိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကိုတင်မောင်သန်းက လက်လွန်ခြေလွန် လုပ်လာခဲ့ပြီးလေပြီ။

ယခုနောက်ပိုင်းတွင် ပြန်ပြီးသေချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ တစ်စတစ်စနှင့် ကျွန်တော်ကို ဖိုးသူတော် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်အောင် ကျိုးသွင်းယူခဲ့လေသလားဟုပင် အောက်မေ့မိသေး သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပွဲကြီးတစ်ခုတော့ ဖြစ်သွားသည်မှာ အမှန်ပင်။

ပွဲပြီးတော့ ကိုတင်မောင်သန်းက နှုတ်ခပ်တွန့်တွန့် လေသံနှင့် “ကျွန်တော် ဆရာကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ ” သူ ဆက်မပြောပါ။ ကျွန်တော်က ဆက်လိုက်သည်။ “ဟ - မောင်ရင်လဲ ငါးထောင်လောက်ကုန်ဆို မဟုတ်လား ။ ဝင်ကြေးလဲ တစ်ပြားမှယူတာ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒါ ကိုယ်က ဉာဏ်ပူဇော်ခယူနေလို့ တော်ပါရော့ မလား ။ အဲ - မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ထည့်ရင်တော့ဖြင့် စာမူခ သဘောမျိုး ထိုက်သင့်သလောက် ကိုယ်ရ ထိုက်ပါတယ်။ ပွဲအတွက်တော့တစ်ပြားမှ ကိုယ်မလိုချင်ဘူး။ ကိုယ်တို့အားလုံးဟာ လူငယ်တွေ အပေါ် စေတနာနဲ့ လုပ်ကြတာ မဟုတ်လား” သူက “ ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူးဆရာ - ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတိမ်းအမှတ်အဖြစ်

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

စတီသဘောလောက်တော့ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ပေးသင့်တယ် ”

“အေးလေ - မောင်ရင်က အဲဒီလို တစ်ခုခုပေးချင်လည်း ပေးပေါ့။ ဒါပေမယ့် စတီသဘောပဲ ပေးပါ ။ သိပ်ပြီး တန်ဖိုး ကြီးတာမျိုးကို လုပ်မလာပါနဲ့”

ဒါတောင်မှ တစ်ထောင်ကျော်တန်သည့် “ ဝတ်စတာ ” အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်ကြီးတစ်အုပ် လာပေးသွားသေးသည် ။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင်ပါသည့် အဖြေများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောရလျှင်ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ ဖြေခဲ့ရသည့် စကားများ ဖြစ်ကြောင်း ကို သိကြပြီး ဖြစ်သောကြောင့်အတော်အတန်အပြစ်လောက်ကိုခွင့်လွှတ်နိုင်ကြစေကောင်း၏ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။ ဟောပြောပွဲတွင်အချိန်မရ၍ ကျန်နေသော မေးခွန်းများကို မဂ္ဂဇင်းထဲက ထပ်ပြီး ဖြေရာ၌ ပင်လျှင် (ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်သိပ်များနေချိန် ဖြစ်သောကြောင့်) ကျွန်တော်က နှုတ်နှင့်ဖြေသည်ကို သူတို့က ကက်ဆက်နှင့် သွင်းယူထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အားလုံး သိကြပြီးသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်က အလွန်တတ်သိ နားလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ လူငယ် များအတွက် တတ်အားသမျှ အကြံပေးပြောဆိုသည့် အနေမျိုးဖြင့်သာ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် စကားများကြောင့် လူငယ်များမှာ အကျိုးထူး မရှိစေဦး ။ အကျိုးမယုတ်နိုင်ရာဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ထို့ပြင် ထိုက်သင့်သလောက်တော့ အကျိုးပြုနိုင်စကောင်း၏ ဟုလည်း မျှော်လင့်မိပါသည် ။ ယခု ဤစာအုပ်အတွက်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင် မျှော်လင့်ပါသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သော လူငယ်က ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရ သောကြောင့် သူ့မှာ အကျိုးကျေးဇူးရှိသည့်အတွက် ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်သည် ဟု ဆိုလာပါလျှင် “ အဲဒါ တင်မောင်သန်း ကျေးဇူးပေါ့ မောင်ရင်ရဲ့ ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါမည် ။

အောင်သင်း
၇-၅-၉၄

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

ဟောပြောချက်

ယနေ့လာကြတဲ့လူတွေဟာ အနည်းနဲ့အများ မနက် (၇) နာရီ ကတည်းက အိပ်ရာထကြရတယ်။ အဲဒါ (၇)နာရီ ဆိုတာ မီနိုင်းအောင် ၆:၀၀ ၊ ၆:၃၀လောက်မှ လာရတာ။ ရက်က ကပ်ပြီးတော့ မိတ်တာ။ ၂ရက်တည်း။ သတင်းက တစ်နေ့ကပါတယ်။ ကြော်ငြာက မနေ့ကတွေရ တယ်။ ဒါလေး ကိုသိလို့ ဒီလိုလာလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စက တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်မျိုးနဲ့ မလာနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်။ အဲတော့ တကယ်ပါ။ ကျွန်တော်အလေးအနက် ပြောတာပါ။ နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော် ဝန်ခံချင်တာပေါ့လေ။ နောက်ပြီးတော့ ပရိသတ်က ကြိုပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုသိထားဖို့လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလို ရည်မှန်းချက်တို့ ကြီးပွားတိုးတက်မှုတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွမ်းကျေသူ မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စ ။သူများ တိုင်းပြည်တွေမှာတော့ ဒါမျိုးတွေကို သေသေချာချာ လုပ်ကြတယ်။ စိတ်ပညာဘက်ကရော၊

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

၆ အောင်သင်း

ဒေသနာဘက်ကရော အကုန် အစုံကျွမ်းပြီး လုပ်ကြတယ် ။ ဘက်စုံအောင် လုပ်ပြီးတော့ ဒီဘက်ကို သီးခြားကျွမ်းကျင်အောင် လုပ်ထားတယ်။ အကြံ ပေးတယ်။ သူတို့ဆီသွားပြီး တစ်ယောက်ချင်း ပိုက်ဆံပေးပြီးတော့ မေးရတယ်။ “ကျွန်တော့်မှာ ဒီလို ဒီလိုရှိတယ်။ သူကမေးမယ် ။ ခင်ဗျား ဒီလို ဒီလိုလုပ်ပါလား” အကြံပေးမယ်။ အဲဒါအတွက်ကို ကျွန်တော့် တို့ဆီမှာ လက္ခဏာပေးပေးသလိုပဲ အခကြေးငွေ ပေးရတယ်။ ကျွန်တော် တို့ဆီမှာ ဒါမျိုးလည်း မရှိဘူးဟုတ်လား ။ ကောင်းပြီ ။ အဲဒီဟာမျိုး မရှိတော့ ။ အဲဒီဟာမျိုး Specialize ပေါ့ ။ အထူးပြု လေ့လာတာလည်း မရှိဘူး ။ ဒါဖြင့် အဲဒီဟာမျိုးကြားထဲမှာ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် တက် လာသလဲ မေးတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီအလေ့အထမျိုးကို ရှိလာတယ်ဆိုရင် မဆိုးဘူးလို့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ တက် တာပဲ ။

မူလတုန်းက ဒီလောက်ထိအောင် ဖြစ်လာဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ကြိုတင်ပြီး ကျွန်တော်ပြောနေတာတွေနော် ။ ဆိုလိုတာက ကျွန်တော့် ဆီကနေ အများကြီးမျှော်လင့်နေမှာ သိပ်ဆိုးတယ် ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ညအမှောင်ထဲမှာ ၊ ရေပုံး ထဲမှာ ရေအများကြီးရှိတယ်ထင်လို့ မလိုက်တဲ့အခါ တစ်ဝက် ပဲရှိတဲ့အခါ “ဟိုက်” ခနဲဖြစ်ပြီး ဖင်ကပ်ပဲရှိတယ်လို့ ထင်သွား တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ထင်ထားတာ အပြည့်ပဲ ထင်ထားတာကိုး။ တကယ်ကျ တစ်ဝက်လောက်တော့ ရှိပါတယ်။ သို့သော်လည်းပဲ “ဟိုက်” ကနဲ ဖြစ်သွားလိုက်တဲ့အခါကျတော့ အထင်ကြီးတာ များလွန်းသွားပြီးတော့ အထင်သေးသွားတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အပေါ် သိပ်အများကြီး မျှော်လင့်မထားပါနဲ့လို့ ပြောခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ။

နောက်တစ်ခုက အမှန်က ဒီဥစ္စာကို ကျွန်တော်နဲ့ ကိုတင်မောင် သန်းနဲ့ ဆွေးနွေးတော့ သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေး မဂ္ဂဇင်းမှာ နောက်ထပ် ခေါင်းစဉ်တစ်ခု ဆွေးနွေးခန်းတင်ဖို့ ကျွန်တော့်ဆီလာတယ် ။ “ဆရာ . . .

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

ဒီလိုဆိုရင် မကောင်းဘူးလား” ဘာညာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင် စကားပြောတာပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုမှာ စာသမား ကောင်လေးတွေ ဘာတွေက လာတော့ သူတို့နဲ့ စကားပြော၊ ပြောနေရင်းကနေ ပြီးတော့ သူပြောတဲ့ “ရည်မှန်းချက်” ဆိုတာကို ကျွန်တော်ပြောရင်း . . . ပြောရင်းကနေ “ဆရာ အဲဒီ ဥစ္စာကို ဆရာနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ဆွေးနွေး ပြောတာမျိုးထက် ဆွေးနွေးပွဲ ဝိုင်းလေး လုပ်ချင်တယ်” တဲ့ “အဲသလိုလုပ်ပြီးတော့ အပြန်အလှန် မေးကြမြေကြဆိုရင် ပိုပြီးတော့ ကောင်းမယ်ထင်တယ်ဆို တော့” . . . လုပ်ပေါ့လို့ ရပါတယ်လို့ ။ အဲဒါနဲ့ ပြန်သွားရော။ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာတဲ့အခါ “ဆရာရေ . . . တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပွဲကြီးတစ်ပွဲ လုပ်ချင် တယ်တဲ့” “ဟာ . . . ကိုယ့်လူ” ကျွန်တော်က လန့်သွားရော ။ ဟာ . . . ဟာ အဲသလောက်ထိ မလုပ်နဲ့ ။ အဲသလောက်ထိအောင် ကိုယ်မလုပ် တတ်ဘူးထင်တယ် ။ ပြောတယ် ။ ပြောတဲ့ဥစ္စာ နောက်ဆုံး ကျတော့ သူက “ဆရာ -တဲ့ ဒီဥစ္စာ ကျွန်တော်တို့က ရှေ့ပြေးဖြစ်မယ်။ ဆရာလည်း ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လည်း သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရောပေါ့တဲ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ မြန်မာပြည်မှာ ဒါမျိုးမဖြစ်သေးတဲ့ ဥစ္စာ ဖြစ်အောင်လို့ စလုပ်တဲ့သဘောပါတဲ့။ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုမကောင်း ဘူးလားတဲ့။ အဲတော့ ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစား ကြည့်တယ်။ ဘာ စဉ်းစားလဲဆို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်မှာ ထောင့်အသီးသီးမှာ အတော် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။ အဲဒီလူတွေ အသံဆိတ်နေတယ်၊ ဆိုကြပါစို့။ ကြီးပွားရေး ဘာညာနဲ့ ရေးကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကမ္ဘာနဲ့ယှဉ်ပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့ လူတွေက အခု ဘုရား တရား လုပ်ချင်လုပ်နေကြတယ်။ ပြီးပြီ။ အသက်ကြီးသွားပြီ။ တော်ပြီ။ သူတို့ တွေက အသံတိတ်တယ်။ သူတို့ဆီက ကျွန်တော်တို့က ယူရကောင်းမှန်း မသိဘူး။ ဟုတ်လား . . . အဲဒီလို ထောင့်အသီးသီးက ။ အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့

ပတ်သက်တဲ့ ဥစ္စာတွေ ။ ဥပမာ တစ်လောတုံးက ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တယ်။ အင်မတန်ကိုပဲ အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ နားလည်တဲ့ လူကြီးတွေ။ ဟိုအရင်တုန်းက ICS ... BCS တို့ ။ အတွေ့အကြုံ သိပ်ရှိတဲ့ လူကြီးတွေ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ပုတီးကိုင်နေကြ တယ်။ ဒီလူတွေဆီက ကျွန်တော်တို့က ပညာယူရမှန်း မသိဘူး ။ မခက်ဘူးလား . . . ကျွန်တော်အဲဒီလို လူမျိုးတွေကို ပြန်ပြီး ဖော်ထုတ်ဖို့လိုအတွက် . . . လှုံ့ဆော်တဲ့ အနေမျိုးနဲ့ ကျွန်တော် ဒီစင်ပေါ်ကို ရောက်လာခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်။ နောက်တစ်ခုက မနေ့တုန်းကကြော်ငြာ ပါလာတယ်။ ပါလာတော့ ကျွန်တော် မိန်းမက ဖတ်တယ်။ “နေ့စမ်းပါဦး ။ တော့ဟာက မေးလို့ မဖြေတတ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ” ဆိုတော့ “ဟ အဲဒါကသိပ်လွယ် တယ်ကွ” လို့ မေးလို့ ဖြေရင်သာခက်တာ။ အဲဒါ ပင်ပန်းရတယ်လို့၊ မဖြေ တတ်လို့ရှိရင် သိပ်လွယ်တယ်။ ဟာ အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မဖြေတတ်ဘူး၊ ပြောလိုက် ပြီးသွားပြီ ဟုတ်တယ်။ ပါဠိမှာ ဆို သာဌေးယုလို့ခေါ်တယ်။ မာယာနဲ့ သာဌေးယု နှစ်မျိုး ရှိတယ် ။ မာယာဆိုတာ မိမိမှာ ရှိနေတဲ့ အပြစ်ကို ဖုံးဖိရတာ။ ဟန်ဆောင်မှု။ အဲဒါ မာယာခေါ်တယ်။ မိမိမှာ မရှိသောဂုဏ် အရည်အသွေးကို တစ်ဖက်သားက ရှိတယ်ထင်အောင် လုပ်တာ ဟန်ဆောင်မှု။ အဲဒါ သာဌေးယု လို့ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော် မာယာမလုပ်ဘူး။ သာဌေးယု မလုပ်ဘူး။ ကိုယ့် မှာ မရှိတဲ့ ဂုဏ်ကို ရှိတယ် ဟန်ဆောင်ဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီသဘောနဲ့ စင်ပေါ်ကို ဝံ့စား စွာရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက ဒါဖြင့် ဒီကလေးတွေကို ပြောဖို့ ဆိုလိုရှိရင် ဘာတွေ ပြောမလဲဆိုတာ ။ “ရည်မှန်းချက်” ဆိုလည်း ပြောပေါ့။ ကြီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါဘာသိလဲ။ ကျွန်တော် စာနည်း နည်းပါးပါး ဖတ်ဖူးပါတယ် ။ စိတ်ပညာဘာသာ ကျွန်တော်ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ တောက်တီး တောက်တဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ကျွန်တော်ဖတ်

ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာသာတွဲအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် မယူခဲ့ဘူး ။ ကျွန်တော် ဒဿနိက ယူခဲ့တယ်။ ထားတော့၊ ဒါဖြင့် ငါ့ဘာသာ ငါ့ အတွေ့အကြုံပေါ့လေ။ ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံလေးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအတွေ့ အကြုံလေးတွေနဲ့ ကြုံပြီး ကျွန်တော် ပြောနိုင်တယ်ဆိုပါစို့ ။ ခင်ဗျားတို့ အခုကြုံနေရတဲ့ ခေတ်အနေ အထားကြီး ဘာညာဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စာလိုက်ရင် ဒါအသေးအမွှေးလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် တို့က ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ကြီးထဲမှာကို ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာ။ ဘယ်တော့ စစ်ပြီးမလဲ ဆိုတာကို မသိဘူး။ ဘယ်လိုလုပ် ရည်မှန်းချက် ထားကြမလဲ။ ကျွန်တော်ဘဝ၊ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်အသက်က ၁၁နှစ်၊ ၁၂နှစ်၊ စစ်ပြီးသွားတော့ ၁၈နှစ် လူလားက တော်တော်မြောက်ပြီ။ မိန်းမက ပိုးချင်ပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းမနေခဲ့ဘူး။ ပညာမတတ်ဘူး။ ပညာမတတ်ဘဲနဲ့ တော်သလို ရော်သလို ကြီးလာတဲ့ကောင် ။ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်တော် GOD FATHERလို့ ခေါ်တဲ့ ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအစ်ကို ဦးအောင်သန်း။ သူက ကျွန်တော် GOD FATHER ပေါ့ ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးစီးခေါင်းဆောင် အဖေပေါ့။ အဲတော့ သူ့ခယ်မ တစ်ယောက်က (အခုတော့ ညွှန်ကြားရေးမှူး အဖြစ်နဲ့ ပင်စင်ယူသွားပါပြီ။) သူက တက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတော့ ကျွန်တော် က တက္ကသိုလ်မှာ ကားနဲ့သွားကြတော့၊ အဲဒီ တက္ကသိုလ်မှာ ရှိတဲ့လူတွေ ကို ကြည့်ပြီးတော့ အံ့ဩခြင်း၊ ချီးကျူးခြင်း၊ ဝမ်းနည်း ခြင်းတွေဖြစ်ပြီး “ငါဟာ ဒီမြေကို ဘယ်တော့မှ ရောက်မှာမဟုတ်တော့ပါလား” ဆိုပြီးတော့ မျက်ရည်လည်လာတယ်။ ဒါ တကယ့်အဖြစ်အပျက်။ အဲလို ဖြစ်အောင်ကို ကျွန်တော် စိတ်ထဲနဲ့နေခဲ့တယ် ။ ဒါပေမယ့် နောက်ကျတော့ အဲဒီ တက္ကသိုလ်ကို ရောက်ပြီးတော့ ဆရာတောင် ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ အဲတော့ “ ငါ့အတွေ့ အကြုံတွေလည်း မသေးဘူး။” အဲဒါလေးတွေနဲ့

ပြန်ပြောရင်တော့ ဖြစ်နိုင် ကောင်းရဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရဲဆေးတင်ပါတယ်။ ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးသော ကြားဖူးသော ဟာ တွေနဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ကျွန်တော်ပေါင်းပြီး ပြောမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲတော့ ပထမဦးဆုံး လမ်းခင်းပြီး ကျွန်တော် ပြောသွားချင်ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်ပထမတော့ မေးခွန်းတွေ လာမှဖြေမယ်လို့ အောက်မေ့တာ။ မေးမယ်ဆိုတော့ မေးမယ့်လူကလည်း ဘာမေးလို့ မေးရမှန်း သိချင် မှသိမယ်။ ဟိုဟာမေးလိုက်ရကောင်းမလား ။ ဒီဟာမေးလိုက်ရ ကောင်း မလား။ ကျွန်တော်က နည်းနည်းကြုံပြီးတော့ ပြောလိုက် လို့ရှိရင် မေးစရာတွေ ပိုပြီးတော့ အကွက်ပေါ်လာမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမယ် “ရည်မှန်းချက်” ဆိုတာ တစ်လုံးတည်း ကတော့ ဝေဝါးတယ် ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ဖြည့်ချင်တာက လူငယ် များအတွက် ရည်မှန်းချက်ပဲဖြစ် ပါတယ်။ ကြီးပွားရေး ရည်မှန်းချက် ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကြီးပွားရေး ရည်မှန်းချက် ဆိုတာ ဘာလဲ။ ကြီးပွားရေးဆိုတာ ဘာလဲ။ လူငယ်တွေ ကြီးပွားချင်တယ်ဆိုတာ ပဓာနအားဖြင့် သုံးမျိုး ပဲရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ဒါကျွန်တော် အယူအဆ နော်။ ဘယ်ပညာရှိမှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ဘာသာ ကျွန်တော်စွပ်စွဲ ပြောတာ။ အဲဒီ ရည်မှန်းချက် ၃ မျိုးကဘာလဲ။ ဩဇာရယ်၊ အာဏာရယ်၊ အသပြာရယ်၊ ဒီသုံးခုပဲ။ ဩဇာ ရှိချင်တယ် (သို့မဟုတ်) အာဏာရှိချင်တယ် (သို့မဟုတ်) ချမ်းသာချင်တယ်။ အဲဒီ ၃ မျိုးလုံး လိုချင်တာလည်း ရှိမယ်။ ၂ မျိုးလိုချင်တာရှိမယ် ။ ၁မျိုးလိုချင်တာရှိမယ် ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအထဲက တစ်မျိုးမျိုး ရချင်တာဟာ ကြီးပွားချင်လို့ တစ် မျိုးမျိုးကို ရှာနေတာလို့ ကျွန်တော်နားလည်တယ်။ အဲဒီမှာ အာဏာဆိုတာရယ်၊ ဩဇာဆိုတာ ရယ်ကသူတို့ချင်း နည်းနည်းလေးကွာတယ်။ ဩဇာဆိုတာက သူ့မှာ

အာဏာရရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အလိုလိုနေရင်းကို အများကနေ ပေးထားတဲ့ သြဇာ ဆိုကြပါစို့။ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းတစ်ခါမှ အာဏာမရ သွားဘူး။ ဒါပေမယ့် သြဇာသိပ်ကြီးတယ်။ အဲဒါမျိုး။ တချို့ကျ တော့ အာဏာရိတယ်။ သြဇာလည်းရှိတယ်။ ဒါမျိုးလည်းရှိ တတ်တာပဲ။ ဥပမာ ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ အာဏာလည်းရှိခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ငွေကြေး ချမ်းသာမှုကလည်း ငွေ ကြေးချမ်းသာမှုကြောင့် သူ့မှာလည်းပဲ အာဏာနဲ့ သြဇာက အတိုင်းအတာတစ်ခုထိရလာပြီ။ သူ့အတိုင်းအတာ နဲ့ သူပါလာပြီ။ အဲတော့ အဲဒီဒီပုမျိုးကို ရွာကြတာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင် တယ်။ အဲဒီအထဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အခက်ဆုံးလို့ထင်တာ သြဇာဟာ အခက်ဆုံးလို့ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ အာဏာ ရှိဖို့က ဟိုလူကပ် ဒီလူကပ် လုပ်ချင်လည်း လုပ်လို့ရချင်ရမယ်။ အဲဒါ မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့လည်း ပြီးသွားရော။ နိဗ္ဗိတံ သွားတာပဲ။ သူများ ဖြုတ်ပစ်လို့ ရတယ်။ သြဇာကျတော့ အဲဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူက သြဇာဟာ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် တည်ဆောက်ရတာ။ တော်တော်ပင်ပန်းတဲ့ကိစ္စ။ အဲတော့ သြဇာရရှိဖို့ဆိုတဲ့ အခါကြတော့ ကျွန်တော်ပြန်ထွက်ကြည့်တာ သူက သြဇာရရှိတာက ပညာရရှိမှုဖြစ်တာ။ ပညာမရှိဘဲနဲ့သြဇာ ရှိလို့ မရဘူး ။ ပညာရရှိရုံနဲ့ သြဇာရလားဆိုရင် မရသေးဘူး။ သူက ဘာပါလာသေးလဲ ဆိုတော့ ဒီကျောသားရင်သား မခွဲဘူး ဆိုတာမျိုးတွေ၊ တရားမျှတမှု ဆိုတာတွေ ဟုတ်လား။ အဲဒါတွေ ပါလာဦးမှ ။ သူက သြဇာကနေရင်။ ပထမပညာ၊ နောက် သမာဓိ၊ နောက်ပြီးတော့မှ ကိုယ်က အနစ်နာခံနိုင်တာ တွေ ။ အပင်ပန်းခံနိုင်တာတွေ၊ ခွင့်လွှတ်တာတွေ အဲဒါတွေ ပါ လာဦးမှာပဲ။ ကျွန်တော်ပြန်ထွက်ကြည့်တာ သြဇာကတော့ အခက်ဆုံးပဲ။ ထားတော့။ ကျွန်တော် အခြေခံအားဖြင့် ပြောတာပါ။ ဒါကြောင့် သြဇာရယ် ။ အာဏာရယ် ၊ ငွေကြေး ချမ်းသာမှုကတော့ အထူးမပြောတော့ဘူး ။

သူကတော့ရှိ သင့်သလောက်တော့ ရှိရမှာပဲ။ ငတ်နေလို့လည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုတော့ ကောင်းပြီ။ အဲဒီရည်မှန်းချက်ဆိုတာ အဲဒီသုံးမျိုးကိုပဲ ရည်မှန်းကြတာပဲ။

ဒါဖြင့် ရည်မှန်းချက်ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ လူတိုင်းမှာ ရည်မှန်းချက် ရှိကြသလားလို့ မေးလိုက်ရင် အခုခင်ဗူးတို့ထဲမှာ ဘာရည်မှန်းသလဲဆိုရင် ဝိုးတိုးဝါးတာပဲ။ အဲတော့ ဒီထဲမှာ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်ဖို့ ဘာရည်မှန်းထား ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူသိပ်များများ ပါမယ်မထင်ဘူး။ ပါရင်တောင် နည်းနည်း ပဲပါမှာပါ။ ဝိုးတဝါးပဲ။ ဒါဟာ လူတစ်သောင်းမှာ တစ် ယောက်ပြတ်တဲ့ ဥစ္စာက လွတ်လပ်ရေးအတွက် တစ်ချောင်းတည်းသော စိတ်ဆိုတာက သူလိုလူတစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက် ။ အဲဒီလိုပဲဘာဖြစ်ဖို့ ညာဖြစ်ဖို့ဆိုတဲ့ ဘဝ ရည်မှန်းချက်တွေပေါ့ ။ သိပ်များများ မရှိဘူး။ ဒါဖြင့် ဘယ်အချိန် မှာ ပြတ်သားလာသလဲဆိုတော့ ရည်မှန်းချက်က သူက ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း လုပ်နေလို့မရဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သွားရတာ။ ပတ်ဝန်းကျင် ပြောင်းတာနဲ့ အမျှ ကိုယ်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကလေးက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိသိ ပြီး ဝင်လာတာ ။ အဲဒီတော့ အခြေခံ ရည်မှန်းချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ကြီးပွားဖို့ ဆိုတာ ။ ဒါလူတိုင်းသိတယ်။ ဝေဝါးသော ဘာမှန်းမသိသော ကြီးပွားချင်တဲ့စိတ်။ အဲဒီဟာသာလျှင် ရည်မှန်းချက်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲယုံကြည်တယ်။ သိန်းဖေဖြင့် တစ်ခါက ရေးသလိုပေါ့ “ အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့် ပမာ ” ထဲမှာ သူကရေးတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်ငယ် ငယ်တုန်းက ဝတ္ထုရေးချင်တယ်တဲ့။ ရေးတဲ့ဥစ္စာထဲမှာ ကျွန်တော်ဘယ်လို ရေးခဲ့သလိုဆိုရင်တဲ့ ဟုတ်လား။ သူဟာ တဲ့ အသက်ကြီးခဲ့လို့ရှိရင်တဲ့ “ ငါဟာအသက်ကြီးလာလို့ ရှိရင် ဖြစ်နိုင်လို့ရှိရင် ဝတ္ထုစာရေးဆရာကြီး ဖြစ်ချင်တယ် ” တဲ့ အဲလို ရေးခဲ့တယ်တဲ့။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ်အခါက

ကျွန်တော် ၏ ရည်မှန်းချက်တို့မှာလည်း စန္ဒရားပေါ် ကြောင်လျှောက်သောအခါ ထွက်လာသော အသံကဲ့သို့ပင် ဘာမှ ရည်မှန်းချက် မရေရာပါဘူးတဲ့။ ငယ်ငယ်မှာ ကြီးပွားချင်တဲ့ စိတ်ကလွဲလို့ ကျွန်တာဘာမှ မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ အဲဒီ ဝေဝါးတဲ့ ရည်မှန်းချက်ထဲမှာမှ ကိုယ့်အသက်က ကြီးလာတာရယ်။ ကိုယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေရယ်။ ဟပ်ရင်း ဟပ်ရင်းက ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကို တွေ့လာရတယ် ။ အဲဒါနဲ့ပါတ်ဘဲ ရည်မှန်းချက်နဲ့ထိစပ်ပုံကို ကျွန်တော် ပြောတာ ။ နောက်တစ်ချက်က ဒီလိုဒီလို ရည်မှန်းတယ်လို့ လုပ်နေ ရင်းကနေ နောက် ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ဝင်လာတယ် ။ ကိုယ့်ကို အကျိုးပေးမယ့်ဟာပေါ့ ။ ဥပမာဆိုတော့ ကိုတင်မောင်သန်း။ သူ့ဆရာဝန်ပဲ။ အခုကြည့် ။ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ထုတ်တယ်။ သူ့ဘာလို့ပြောင်းလဲ ။ ခုနကပဲ လမ်းမှာ မေးလာတယ် ။ မေးလာတော့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရွှေ့ရတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ ဝုန်းဒိုင်းဆို ဝင်လာတယ် ။ ဝင်လာဆို ဆေးခန်းထိုင်၊ နောက်ပြီးတော့ ခါးကတအားနာ မထနိုင်ဘူး ။ ဆရာဝန်က ဒုက္ခရောက် နေတယ် ။ အဲဒီတော့ အိပ်ရာထဲလဲနေ၊ လဲနေတော့ အားအားရှိ စာတွေပဲဖတ်၊ စာတွေဖတ်တော့ ဟိုဟာဒီဟာတွေ ဖတ်ရင်း ရိုဒါးဒိုင်ဂျက်စ် စာတွေဖတ်မိ၊ ဖတ်မိရင်း ရိုဒါးဒိုင်ဂျက်စ်စာတွေ ကြိုက်သွား၊ အဲဒီစာတွေကလဲ သူ့ဘဝကို အကျိုးပြု ခဲ့တယ်လေ။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီစာတွေကို မြန်မာပြည်မှာ ဘာကြောင့် ဘာသာပြန်ပြီး မထုတ်ကြတာလဲ ဆိုရာကနေ သူ့ကိုယ်တိုင် မဂ္ဂဇင်း ထုလုပ်ဖြစ်တော့တာပဲ။ အဲဒီဥစ္စာလေးက ဒါဟိုးငယ်ငယ်လေး ကတည်းကစာဖတ် ဝါသနာပါတယ်။ အဲဒီဥစ္စာလေးက သူ့ကိုလာပြီးတော့ ဒီဘဝကို ရောက်စေတာ။ ကျွန်တော် ပြောတာနော်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အခြေအနေတို့သည် ရည်မှန်းချက်ကို ပြောင်းသွားစေတယ်လို့ ပြောတာနော် ။ အဓိပ္ပါယ်က ကြီးပွားရမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးက အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ။

ကောင်းပြီ ။ ခင်ဗျားတို့ ဆရာစန္ဒကို ကြားဖူးမှာပေါ့ ။ နာမည်က ဦးစန်းမောင်တဲ့ စာရေး ။ အဲဒီစာရေးနဲ့ ဦးစန်းမောင်ကနေပြီးတော့ နောက်စစ်ပြီးတဲ့ခေတ်ကျတော့ စာရေးကြီးဦးစန်းမောင်ပေါ့ ။ စစ်အတော အတွင်းမှာ သူကစာတော့ အတော်ဝါသနာပါ တယ် ။ တစ်နေ့ကျတော့ ဟိုဂိုဒေါင်တွေ၊ ဒီဂိုဒေါင်တွေ ဖောက်ရောင်းတဲ့စာအုပ်တွေ၊ အဲဒီစာအုပ် တွေကို ကုလားက ချယ်ဂါလီနဲ့ တိုက်လာတယ် ။ ရောင်းမယ် ။ ဒါပဲ ။ ပိသောချိန်နဲ့ ရောင်းပစ်မှာ ။ အဲသလို တွေလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သူ က စာအုပ်ကိုချစ်တာဆိုတော့ ဒါတွေဘယ်မှာ ရောင်းမှာလဲ မေးတော့ဘယ်မှာ ရောင်းရမှန်း ကုလားက မသိသေးဘူး ။ ကောင်းပြီဒါဆို ငါဝယ်လိုက်မယ်၊ ၁၅ကျပ်ပေးမယ် ။ အဲဒီတုန်း ၁၅ကျပ်ဆိုတာက စစ်ဖြစ်ခါစ ဒဂိုကတစ်ပြား ၁၆ကျပ်ပဲ ပေးရတာ၊ ၁၅ကျပ်ဆိုတာ မသေးဘူး ။ တော်တော်ကို စာအုပ် ချစ်တတ်လွန်းလို့ ဝယ်လိုက်တာပဲ ။ ဝယ်လိုက်တော့ အဲဒီအထဲမှာ ဘာပါသလဲဆိုတော့ ။ ဘယ် အင်္ဂလိပ်တွေ ဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေလည်း မသိဘူး။ အဲဒီ အထဲမှာ လက္ခဏာဆရာကြီး ကိုင်ရိုရဲ့ လက္ခဏာဟောနည်း စာအုပ်တွေက အထပ်လိုက် ။ အဲတော့မှာ ဒါတွေကိုကြည့် ပြီးတော့ တအားလို့မို့ဖတ်တော့မှ စိတ်ဝင်စားသွားတာ၊ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းကနေ ဟိုလူလက်ဆွဲကြည့်၊ ဒီလူလက် ဆွဲကြည့်၊ ဒါက ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းကနေ စစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါကျတော့ စာရေးကြီး ပြန်ဖြစ်၊ မလောက်ဘူး၊ မလောက်တဲ့အခါကျတော့ အိမ်တွေမှာ ကလေးတွေ လိုက်ပြီး ကျူရှင်ပေးတယ်။ သူ့ဘဝက၊ ကျွန်တော်က လူချင်းသိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ လာသင်တဲ့အထဲမှာ ဦးအောင်သန်းရဲ့ သမီး နှစ်ယောက် ပါတယ် ။ ကျွန်တော်သိလိုက်တာ ဦးစန်းမောင်တဲ့ ။ နောက်မှ ဆရာစန္ဒ ဖြစ်တာ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် သိခဲ့တာ။ နောက်သူပြန်ရေးတဲ့ အထဲမှာ ဘာပါလည်း ဆိုတော့ နောက်တော့ နားမှာရှိတဲ့ လူတွေကိုဟော။

ဟောရင်း... ဟောရင်းကနေ ဟ... မင်းမဆိုးဘူးဟ။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ (မှန်တယ်ကွပေါ့) နောက်တော့ သူ ညွှန်ကြားရေးမှူးကနေ “ဟေ့ကောင် စန်းမောင်၊ ငါကြည့်ပေးစမ်းကွာ” အဲလို ဆိုတော့ သူက တွက်ပေးလိုက် ။ နောက်ကျတော့ အဲဒီ ညွှန်ကြားရေးမှူးကနေပြီးတော့ ဒီပြင်ဌာနတွေရောက်တော့ ဒီလိုဒီလို ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ အဲလိုဆိုလို့ရှိရင် ကျုပ်မှာ စန်းမောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရှိတယ် ။ အဲဒီကောင်လေး ခေါ်မေးကြည့်ပါပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ဟိုလူကသိ ။ ဒီလူက သိနဲ့ လက္ခဏာဟောစား လိုက်တာ စီးပွားဖြစ်ရော ။ မြန်မာပြည်မှာ အရင်က လက္ခဏာဆရာ မရှိဘူးနော်။ ဗေဒင်ဆရာပဲ ရှိတယ်။ ပထမဦးဆုံး လက္ခဏာဆရာပါ။ အဲဒီမှာ သူ အကြေးငွေနဲ့ ၁၀/- ပဲယူပြီးဟောမယ်ဆိုပြီး ဟောတာနောက် ဆုံး ကျတော့ ဆရာစံဖြစ်လာ ။ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။

ကိုင်း ကြည့်ရအောင်။ သူ ရည်မှန်းချက်က “ငါ လက္ခဏာဆရာ ဖြစ်ရမယ်” ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက် ရှိသလား။ သေချာတယ် ။ မရှိဘူး ။ သူက စာရေးလုပ်နေတာပဲ။ သူ စာရေးလုပ်နေစဉ်မှာ ပထမရည်မှန်းချက်က အဲဒီမှာ အလွန်ဆုံး ဖြစ်နိုင်ရင် နူးဝန်ထောက်ကြီး၊ အရာရှိကြီး ဖြစ်ဖို့ပေါ့။ ဒါပါပဲ။ ပရိမိုရှင်း ရရှိ ချာထူးတက်ဖို့ ဒါပဲရှိတယ် ။ ဒါပေမယ့်လို့ မမျှော် လင့်ဘဲနဲ့ သူ့ကို ဘာပေးလိုက်သလဲဆိုတော့ ခုနက လက္ခဏာအဖွဲ့တွေက ပေးလိုက်တာ။ ရသွားတယ် ။ အောင်မြင်မှု ရသွားတယ်။ အဲတော့ အရေးကြီးဆုံးအချက်က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထင်တာက ကြီးပွားချင်တဲ့စိတ်၊ အဲဒီစိတ်က ခိုင်ခိုင်မာမာရှိဖို့ လိုနေတယ် ။ ဒါ ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်ခုလုံး ခြုံပြောတော့မှာနော်။ ပြီးတော့မှ အသေးစိတ် မေးခွန်းတွေ လာတဲ့အခါမှ ထည့်ပြောကြတာပေါ့။ ကောင်းပြီး အခုလာကြ တဲ့အထဲကောင်လေးတွေ ရည်မှန်းချက်ရှိတယ်။ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ ဖြစ်ချင်ကြတယ်။ ရည်မှန်းချက်တွေနဲ့ ကောင်းပါတယ် ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ရည်မှန်းချက်

တွေထဲမှာ နောက်တစ်ချက် တိုးလာလိမ့်မယ်။ မလွဲမရှောင်သာတိုး လာတာ ။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ကောင်မလေးကို ရအောင်ယူဖို့ ရည်မှန်းချက်။ ကဲ ဒါတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်မှာပါပြီနော်။ မပါဘဲနဲ့ နေလို့မရဘူး။ ဟင် တို့ကတော့ အပျိုကြီးပဲလုပ် မယ်ဆိုတာ မလုပ်နဲ့။ ဒါ ကိုယ်ကြိုက်တာ မတွေ့သေးလို့။ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ဟာနဲ့တွေ့ရင် အိမ်ပြန်ပြီး အမေ့ကို စာပေးတယ်ဆိုပြီး တိုင်မယ် ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ဟာနဲ့တွေ့တော့ မသိ လိုက်တော့ဘူး။ အဲဒါမျိုးလိုပဲ။ ဒါက ပါလာဦးမှာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မထင်မှတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်က ဝင်လာဦးမယ် ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က စိတ်ထဲမှာမှန်းထား တဲ့ ဥစ္စာက ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ရည်မှန်းတယ် ။ နောက်ကျတော့ ကိုယ်က ကြိုက်လိုက်တာ ဆေး ကျောင်းသားနဲ့ဆိုတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနဲ့မဖြစ် တော့ပါဘူးဆိုပြီး သူနာပြုသင်တန်း တက်ချင် တက်သွား မှာပေါ့နော်။ ရည်မှန်းချက်ဆိုတာ ဘဝမှာ သူ့ဟာနဲ့သူ ပြောင်းလဲသွားတတ်တာလေးတွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ပြောပြတာ ။ သို့သော် မူလက ကြီးပွားချင်တဲ့စိတ် ရှိထားလို့ရှိရင် ရောက်တဲ့နေရာမှာ တစ်ခုခုကြီးပွားအောင် လုပ်လိမ့်မယ်။ ဒီစိတ်သာလျှင် အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ ပဲ ။

ကောင်းပြီ။ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲပြောင်းတာတွေ ပြောမယ် နော် ။ ပထမတုန်းက ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်အောင် (သို့မဟုတ်) အယ်ဒီတာဖြစ်အောင်၊ ဒါပေမယ့် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရင်းကနေပြီးတော့ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ထဲမှာ မပါတဲ့ မိန်းမ ကောက်ရ လိုက်ရော ။ စာရေးဆရာ ဆိုတာ ဝင်ငွေ သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲတော့ မိန်းမရလိုက်တော့ မိန်းမနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဘာမှ သိပ်အရေးမကြီးဘူး။ ကလေးတွေက ရလာမယ်။ ကလေးတွေရ လာတော့ ကလေးတွေက ကိုယ့်ရည်မှန်းချက် ပြန်ဖြစ်လာတာ။ ကိုယ့်

ရည်မှန်းချက် ပြန်ဖြစ်လာတော့ စာရေးတဲ့ဥစ္စာကလည်း မလောက်ဘူး။ ကိုင်း ရဲ့ဒီဒီရေးမယ်ကွာ ဆိုပြီး ရဲ့ဒီဒီစာရေးဆရာဖြစ်သွားရော ။ ရည်မှန်းချက်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ပြောသလို “ငါမိန်းမ ယူတုန်းက မီးယပ်ကျီးဆိုတာ ထည့်ကို မစဉ်းစားခဲ့ဘူး” ဆိုတာမျိုး ။ တစ်ခါ တလေကျတော့ လောကမှာ မီးယပ်ကျီးက ဝင်ဝင်လာတာ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ရည်မှန်းချက်ဆိုတာ ပထမတော့ ဩဇာရှိဖို့၊ ငွေကြေးချမ်းသာဖို့ ရည်မှန်းခဲ့တယ်။ မိန်းမရလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ မိန်းမကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ထားနိုင်ဖို့လိုတယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်က တိုးလာတယ်။ နော် - ဒါ ယောက်ျားဘက်ကပြောတာ။ မိန်းမဘက်ကျတော့ ဒီထက် ပိုပြီးဆိုးသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ယောက်ျား တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခြင်းဟာ လုပ်ဆောင်ဖွယ်ကိစ္စ အတော်များများ ရှိတဲ့ထဲက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကို လုပ်လိုက်တာပဲ ။ မိန်းမတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့ ကိစ္စဟာ ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်တာပဲဖြစ်တယ်။ လူ့လောကကြီးကထားတဲ့ အနေအထားအရ မိန်းမတို့ရဲ့ဘဝသည် အဲဒီမှာ အခွင့်အရေး နိမ့်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် လောကကြီးက ဒီအတိုင်းဖြစ်နေလို့ ဒါ သဘာဝလို့ အောင်းမေ့ နေတာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့လို့ တက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော် ပြောတဲ့အခါ “ကောင်မလေးတွေ နင်တို့ လူ့အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝ တောင်းရမယ်” လို့ ဘာညာဆိုတော့ “ဟာ - ဟုတ်တယ် ဆရာ” ဥပမာ - ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်တဲ့ဥစ္စာ ရည်းစား စကားပြောခွင့်၊ ဆိုခွင့် တောင်းရမယ်။ ဆိုတော့ “ဟာ - ဆရာကလဲ” တဲ့။ မဟုတ်ဘူးလို့ ။ ကဲ ယောက်ျားလေးကျတော့ ကြိုက်တဲ့အကြောင်းကို ကြေငြာနိုင်တယ်။ မိန်းမကလေးတွေကျတော့ “ကျွန်မ ရှင်ကို မေတ္တာ ရှိတယ်။ ဒီစာလေး ယူသွားပါ ” ဆိုရင် “ဟာ ဆရာကလည်း အရှက်မရှိတာ” တဲ့။ ဟာ မဟုတ်ဘူး။ နင် တို့ကို ရှက်တယ်ဆိုပြီး ရှက်အောင်

လုပ်ထားတာကိုက နင်တို့ အခွင့်အရေးနှုံးနေတာလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နှုံးမှန်းမသိ နှုံးနေတာကို ဒါ အဟုတ်ထင်နေတာ။ အဲဒါ ပြောမိတယ်။ လူ့လောကကြီးက ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းမျဉ်းကြီးကို လွန်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက် အဖို့မှာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခြင်းသည် ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးသော ပြဿနာတစ်ခု ပြုလိုက်တာ။ လုပ်ငန်းတစ်ခု ပြုလိုက်တာ။ ယောက်ျား အဖို့မှာ အိမ်ထောင်ပြု လိုက်ခြင်းသည် အရေးကြီးသော လုပ်ငန်းများစွာထဲက တစ်ခု ကို ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းပဲဖြစ်တယ်။ အဲတော့ အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တယ်။ ရည်မှန်းချက်က ဝိုးတဝါးဖြစ်လာတတ်တယ်။ နောက် သားတွေ သမီးတွေ ရလာတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး ။ ဟိုမှာ ကလေးဘဝ အရေးမကြီးသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကလေး ၆တန်း၊ ၇တန်း ရောက်လာတော့ လူကြီးရဲ့ ဘဝကို မီမီလာတယ်။ သားသမီးရဲ့ ဘဝတက်တက်လာတယ်။ တက်တက်လာတဲ့ အခါ နောက်ဆုံး လူကြီးတွေရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဘာဖြစ်လာ သလဲဆိုတော့ “ငါ့ဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ ငါ့သားသမီးတွေရဲ့ ဘဝထွန်းကားရမယ်” ဒီလို ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ရည်မှန်းချက်လို့ ပြောလိုက် တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်ရမယ် . . . ညာဖြစ်ရမယ် ဆိုတာကို မတွက်နဲ့နော် ။ တွက်လိုက်လို့ရှိရင် ရည်မှန်းချက် တို့သည် ပြောင်းပြောင်း သွားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒါကိုပါ ထည့်တွက်ပါ။ ရည်မှန်းချက်ဆိုတာ ကြည့်လိုက်ရင်ဟာ- သူဌေးဖြစ်သွားတယ်ပေါ့။ မင်းသိင်္ခံဝတ္ထုထဲက ပုဏ္ဏားဘကွန်း လိုပေါ့။ ငါကြီးပွားရင် ကြီးပွား၊ မကြီးပွားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမယ်ပေါ့။ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ချက်ချင်း ချမ်းသာလာမလား အောင်းမေ့ရတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ ဖြစ်မယ် လို့ အောင်းမေ့တာပေါ့။ တကယ်ကျတော့ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာ။ မင်းသိင်္ခံ သူကိုယ်တိုင် ပြောတာပါ။

ကိုအောင်ထွန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်ကို တစ်နေ့ တော့ စာလေးတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ “ဦးအောင်သင်းတဲ့ ခင်ဗျား စိမ်းကားလှချည်လား” တဲ့။ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဘာညာနဲ့။ သူက ဘာပြောဖူးလဲ ဆိုတော့ အဲဒီ ပုဏ္ဏားဘကွန်း ရေးပြီးတဲ့အခါကျတော့၊ နယ်မြို့လေးက လူတစ်ယောက် တစ်နေ့မှာ သူ့အိမ် ပေါက်ချလာတယ်။ အဆိပ်ကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတယ်။ ၂နှစ်အတွင်းမှာ ၅သိန်း ချမ်းသာ ရမယ်။ မချမ်းသာရင် ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် သတ်သေမယ်။ အဲတော့ ကျွန်တော် အလုပ်က ထွက်မယ်” ဆိုတာဟာ - နေဦး နေဦး။ ခင်ဗျား အသက်ဘယ်လောက်ရှိပဲတုံးဆိုတော့ “၅၅နှစ်ရှိပြီ” တဲ့ ၊ အဲတော့ တောင်းပန် လွှတ်လိုက်ရတယ်တဲ့ ။ ဒါ တကယ်အဖြစ်အပျက်နော်။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက အဲလို ဝတ္ထုမျိုးတွေ တကယ်သွေးပူလာတာ။ ဖတ်ရင် ၊ အဲတော့ ပြောချင်တာက ခုနက ရည်မှန်းချက်စတဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေ ဖတ်လိုက်ရင် ချက်ချင်း ကိုယ်ထလုပ်ရင် ကိုယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီ ဘက်ကို ယောင်ရမ်းပြီး ပါသွား တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်တယ်လို့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးတွေ ရေးထားထား၊ ဘယ်သူ ဟာဖြင့် ဘယ်လောက်ထိ ရည်မှန်းချက်ကြီးကို ဘယ်လောက် အသက်အရွယ်အထိမှာ ရတယ်၊ ကြိုးစားတယ် ရေးထား ထား။ အဲဒီလို ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ပေါက်မြောက်အောင်မြင်သွားတဲ့ လူဟာ တစ်သောင်း မှာ တစ်ယောက် မရှိဘူး။ တစ်သိန်းမှာ တစ်ယောက် မရှိဘူး။ တစ်သိန်း တစ်ယောက် မရှိလို့ သူတို့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရေးနေရတာပေါ့ ။ တစ်သိန်း တစ်ယောက် ရှိလို့ကတော့ မြန်မာပြည်မှာ လူဦးရေ သန်း ၄၀။ လူဦးရေ ဘယ်လောက် များနေပြီလဲ ။ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ။ ချွင်းချက်ထားနိုင်တဲ့ ၊ ပါရမီရှိတဲ့ လူမျိုးတွေကို သွားမတွက်ပါနဲ့။ ငါသည် သာမန်ထဲကပဲလို့ တွက်ပါ။ အဲဒီ သာမန်ထဲမှာမှ သာမန်ထဲက ပိုပြီး ထူးတဲ့သူဖြစ်အောင် ငါ

ဘာလုပ်မလဲ။ တောင်ထိပ်က ထင်းရှူးပင်ကြီး မဖြစ်တောင်၊ တောင်ခြေက အလှဆုံး ချိုဖုတ်ကလေးဖြစ်အောင် ငါဘာလုပ်မလဲ ။ ဒီလို ပြောလိုက် တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ထဲက သိပ်ပြီး ထူးချွန် ထက်မြက်တဲ့ လူတွေပေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တွက်တဲ့အခါမှာ ဒီလို ထား တွက်ရမယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကြည့်ပြီး စွပ်သွား မလုပ်နဲ့ ။ သူတို့ တိုင်းပြည် အခြေအနေနဲ့ သူတို့ဖြစ်တာ၊ ကိုယ်ကျတော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဟုတ်လား ။ သူ့ခေတ် သူ့အခါလည်း ရှိသေးတာကိုး။ ဥပမာ သီပေါမင်း လက်ထက်တုံးက ဘယ်ကလေးကမှ “ငါ အမ်ဘီဘီ အက်စ် အောင်ရမယ်လို့ မရှိခဲ့ဘူး။ အလွန်ဆုံး သူတို့စိတ်ထဲမှာ “ငါ ပထမကျော် ဖြစ်ရမယ်ပေါ့... သာမဏကျော် ဖြစ်ရမယ်” ပေါ့ ။ နောက်ပြီး တော့၊ အခု ခင်ဗျားတို့က ပြောနေ တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်ဦးမလဲ။ နောက်ခေတ်ကျ ဘာတွေလာဦးမလဲ။ အဲ နောင်ခေတ်ကျ ရည်မှန်းချက်က ပြောင်းချင်ပြောင်းဦးမှာ ။ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် စဉ်းစားစရာ ပြောဦးမယ်။ ရေနံချေး ရောင်းတယ်။ ထုံးနဲ့တို့ပြီး ရေး ထားတာ။ “ရေနံချေး ရောင်းသည်” ခြောက် ရေနံချေး ရောင်းတယ် ။ ဒီအိမ်၊ သိပြီ . . . သိပြီ တော်ပြီပေါ့။ ဒါတင် မဟုတ်သေးဘူး၊ ပြန်စဉ်းစား လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အခုလုပ်နေတဲ့ ဆန်းဆစ်တို့၊ တစ်ဖီ တို့ဟာ အဲဒီ ရေနံချေး ရောင်းတာနဲ့ သိပ်မထူးဘူး၊ ကြော်ငြာ တာပဲ။ ဒါနဲ့ ခုန ရေနံ ချေး ရောင်းတဲ့လူက ရေနံချေး ရောင်းတာနော် ။ ဒါရေးထားတာ ဘာမှ တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ အဲဒီ ကြော်ငြာတာကိုက လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ကောင်းအောင် ကြော်ငြာတတ်တဲ့လူဟာ အဲဒီလူအိမ်မှာပဲ ဝိုင်းနေတာ။ အမှန်က “ရေနံချေးရောင်းသည်” ဆိုတာက စခဲ့တာ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက လူ့လောကကြီး တိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ လုပ်ငန်းတွေကလည်း ဘယ်လောက်ထိအောင် ပွင့်လာနိုင်မလဲ ဆိုတာ

ကျွန်တော်တို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ပြောချင်တာပါ။

အဲဒီတော့ အခြေခံအားဖြင့် “ငါဟာ . . . ကြီးပွားရမယ်” ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန် ထားရမယ်။ အဲဒီဥစ္စာ ခိုင်ခိုင်မာမာမာမာမာမာမာ ကျွန်တော် ပထမ ပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလေး တွေကို တစ်ခါတလေ ပြောဖူးတယ်။ စာတွေထဲလည်း ရေးဖူးပါတယ်။ အခုပြန်လည်း ပြောမယ်။ ဆုမတောင်း ပါနဲ့လို့။ ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာ “ဘုရားတပည့်တော် သိန်းထီပေါက်ရ ပါလို့၏” “စာမေးပွဲအောင်ရပါလို့၏”။ ဆု ဆိုတာ လောကမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်ချင်လို့ရှိရင် ဆုတောင်းကြတယ်။ ဒီပက်ရာ ဘုရားရှေ့မှာ သုမေစာ ရသေ့က “အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ဘုရားဖြစ်ရပါလို့၏” ဘုရားလို့။ ဆုတောင်းတဲ့အခါ “အေး . . . ဝမ်းတူးသမီး အပ်ချလောင်းဖြစ်စေ” လို့ ဖေးလိုက်တာလဲ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပဲပြောတာ။ ဖြစ်နိုင် တယ်လို့ပဲ ပြောတာ။ ဖြစ်အောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ အဓိပ္ပာယ်က “အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းပါမယ် ဘုရား” လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုတာ။ ကိုယ်ရှိသေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆီမှာ နှုတ်ကနေမြွက်ပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တာ။ အဲဒါ ဆုပန်တာ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ကောင်လေးတွေကို မေးကြည့်တယ်။ တချို့လည်း ခရစ်ယာန်ပေါ့။ တချို့လည်းပဲ အစ္စလာမ် ပေါ့။ တချို့လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာပေါ့။ “မင်းတို့ ဘုရားရှေ့မှာ အဲလို သစ္စာပြုပုံသလား” ဆိုတော့။ ဒီနှစ် စာမေးပွဲအောင်အောင် လုပ်ပါမယ်လို့ အရှင်ဘုရားရှေ့မှာ တပည့်တော် သစ္စာပြုပါတယ်။ မနက်ကို ၅နာရီထက် နောက်မကျဘဲ ထပြီးတော့ စာကြည့်ပါမယ်လို့ သစ္စာပြုပါ တယ်။ လုပ်ပုံသလား။ အဲဒီကျတော့ . . . ဟာစဉ်းစား . . . စဉ်းစား . . . ဒီလို ဖြစ်ကုန်တာနော်။ ခိုင်မာသော အဓိဋ္ဌာန်။ အဲဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ သိပ်ကိုအရေးကြီးတာ။ အရှင်ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသတို့ . . . တိပိဋကဓရ . . . ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ သူတို့ကို မေးကြည့်။ အဲဒီ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ချတာ။

လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပါ။ တကယ် တော်တဲ့လူတွေက အဲလို ဖြစ်လာအောင်လုပ်တာချည်းပဲ။ အဲတော့ . . . ခုနက ပြောသလိုပေါ့လေ။ အဓိဋ္ဌာန်ခိုင်ဖို့ ကြိုးပွား အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ခိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ “ငါဟာ . . . ဒီတိုင်းမနေဘူး။ ငါဟာ တစ်ဆင့်ကို တက်ရမယ်။ ငါ့ဘဝ မြင့်ကိုမြင့်ရမယ်။ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ငါဟာ လွှားပြီးတော့ တက်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် . . . ကျော်ရ မယ်” အဲဒီလို ရည်မှန်းချက်ကို အထပ်ထပ် အပြန်ပြန်ထားပြီးတဲ့ ယေဘုယျအခြေခံစိတ် လိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် အခုနကပြောလိုက်တဲ့ စကားထဲမှာပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ တက္ကသိုလ်ကိုရောက်ဖို့လို့ လုံးဝမျှော်လင့်ချက် မရှိဘူး။ မမျှော်လင့် နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်အဲဒီလို ဘဝမျိုးကနေ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ကိုကျွန်တော် မသိဘဲနဲ့ ဖြစ်နေတာက ဘာလဲဆိုတော့ ကြီးပွားချင်တဲ့စိတ် ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုလို့ ရှိရင် အဲဒီတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာလေးတွေ ကျွန်တော် ပြန်ပြောတာနော်။ ဟောပြောပွဲလို့ သဘော မထားနဲ့တော့ ပေါ့နော်။ ကျွန်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွေးနွေးတဲ့သဘောပေါ့။ အဲလို ပြောပါရစေ။ တစ်ခါတလေ လူတွေ လျှောက်သွားနေတယ်။ “ဟာ ဟိုလူတွေ ငါမသိဘူး။ သူတို့ကလဲ ငါမသိဘူး။ လောကကြီးမှာ ငါရှိတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း သိအောင်တော့ လုပ်ချင်တယ်” ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့တယ်။ ဒါ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ။ အဲဒါလေး ကျွန်တော်မှာရှိတယ်။ ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်ထက် ကျွန်တော်မှာ အဲဒါလေးကပိုဝင်တယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် မသိဘဲနဲ့ ငယ် ငယ်ကတည်းက ဝင်နေတာ။ ကိုယ်ရယ်လို့ မွေးလာခဲ့တာတောင် ဘယ်သူ မမှသိလိုက် ဖြစ်ရတယ်။ ဒါအဓိပ္ပာယ် မရှိပါလားလို့ ကျွန်တော်မှာအဲလိုကို

ဖြစ်နေတာ။ ကျွန်တော် အဲသလို ဖြစ်ခဲ့သလိုပေါ့ ၊ကိုယ့်ကိုကိုယ် “ငါ...ဟာ ဒီတိုင်းနေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ငါဒီထက်မြင့်ရမယ်လို့ စိတ်မျိုး အမြဲကိန်းဝပ်နေဖို့ အရေးကြီးတယ်”။ ဒါဟာ ရည်မှန်းချက်ရဲ့ အခြေခံ အုတ်မြစ်ပဲ။ နောက်ပြီးတော့မှ ရည်မှန်းချက်က ဒါရိုက်ရှင်းပေါ့ ။ နောက်ကနေ အင်ဂျင်နီယာမောင်းလိုက်တဲ့အခါမှာ ရွှေကနေ စတီယာရင် ကထိန်းပေါ့။ နောက်ကအင်ဂျင်လည်ဖို့က သိပ်အရေးကြီးတယ် ။ အဲဒီတော့ ကြီးပွားချင်တယ်ဆိုတာ နေ့နေ့ညည ပေါက်ဖွားနေတဲ့စိတ်ကို ကျောင်းသားဖြစ်ရင်လဲ ကျောင်းသားရဲ့ အလုပ်ဖြစ်တဲ့ “စာမေးပွဲအောင်ရမယ် ၊ စာမေးပွဲအောင်ရမယ်” အဲဒီ စိတ်က နေ့နေ့ညည ကိုယ့်မှာ မိစီးနေဖို့လိုတယ် . . .

ကျွန်တော်ပဲ ရွှေကနေ ဟောပြောပွဲသဘောမျိုးနဲ့ ဦးဆောင်ပြီး ပြောသွားမယ်နော် ။ ပြီးတော့မှ မေးစရာရှိတာ မေးကြပေါ့ . . . ကောင်းပြီ အဲဒီ ကြီးပွားချင်သွားပြီဆိုရင် ပထမဦးဆုံး ဘာလိုလဲဆိုလို့ရှိရင် ဘယ်ကျမ်းထဲမှ မပါတဲ့ ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော်ပြောမှာ ။ အဲဒီ တော့ သူများကျမ်းတွေနဲ့တော့ လာမည့်နဲ့ ။ ဒါ - အောင်သင်းရဲ့ ညာဉ် ပထမဦးဆုံး ကြီးပွားချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် ကြီးပွားနိုင်လောက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာနေပါ ။ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှာပါ ။ ကြီးပွားခြင်းကို လျော့သွားစေနိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှောင်ပါ ။ သိပ်အရေးကြီးတယ် ။ လူငယ်တွေမှာ ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ထက်ပိုပြီးတော့ ကိုယ်က မတော်နိုင်ဘူးနော် ။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်အပေါ်ကို တော်တော်ပြဋ္ဌာန်းတာ ။ အဲဒါကို ဘယ်ကနေ ရခဲ့သလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဆရာပါ ။ သခင်ကျော်စိန်ဆိုတာ ကွယ်လွန်သွားစွာပြီ ။ တောင်တွင်းကြီးကပဲ . . . စစ်ပြီးစမှာ ကျွန်တော်က ခပ်ငယ်ငယ်၊ အိမ်တွေဘာတွေလည်း ဖြစ်သလိုပဲ ဆောက်နိုင်သေးတယ် ။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သလို

နေကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကတ်ဆွဲတဲ့ဝိုင်း ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ သွားသွားဆွဲတယ်။ သို့မဟုတ်လည်း တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး ကြည့်တယ်။ အဲဒါကို ကတ်မီးလှူတယ်လို့ ခေါ်တယ် ။ ကိုယ်က မီးမဖို့နိုင်ဘူး ။ မီးလှူတာ၊ အဲဒီမှာ သွားသွားထိုင်တော့ ကတ်ကလည်း အင်မတန် စွဲတယ်ဗျ ။ တော်တော့ကိုစွဲတာ ။ ညညကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ရင် “ဟာဟိုမှာ ခု ပေါက်ချွန်းလေးဟ” ကြယ်လေးတွေကို ။ အဲလိုတောင်စွဲတာ ကောင်းကင်က ကြယ်တွေ၊ နက္ခတ်တွေတောင် ခုပေါက်ချွန်းတွေ ။ တီတွေဖြစ်နေတာ ။ ဒါနဲ့ သွားသွားထိုင်နေတယ် ။ အဲဒီ သခင်ကျော်စိန်ကလည်း ခဏခဏ လာလေ့ရှိတယ် ။ ကျွန်တော်မှာ တစ်ခုရှိတာ စာဖတ်တာလေး ဝါသနာပါတယ် ။ စာဖတ်တာလေး ဝါသနာပါတော့ သခင်ကျော်စိန်က စာအုပ်လေးတွေ ငှားငှားဖတ်နေတော့၊ အဲဒီတုန်းက “နဂါးနိ” တို့ ဘာတို့ ကျွန်တော်က ဖတ်နေပြီ ။ ဒါလေးကို သူက သဘောကျတယ် ။ အဲတော့ သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ကတ်ဝိုင်းရဲ့ အပြင်မှာ သစ်ပင်ရိပ်ကလေးရှိတယ် ။ အဲဒီ သစ်ပင်ရိပ်ကွပ်ပျစ်မှာ ဘာပြောသလဲဆိုတော့ “ဟေ့ အောင်သင်းရယ်” တဲ့ ။ သူက ကာလသားခေါင်းကြီး၊ ဈေးခေတ်တုန်းကတည်းက ဝဝတန်း အောင်ပြီး သား ။ ကျွန်တော်တို့က ရှိသေရတယ် ။ ကြောက်လည်း ကြောက်ရတယ် ။ “အောင်သင်းရေ၊ မင်း ဘယ်စာအုပ် ဖတ်ပြီးပြီလဲ” ဘာညာနဲ့ ဆိုပြီးတော့မှ “မင်း ဒီကတ်ဝိုင်းထဲမှာ ခဏခဏ ငါတွေ့တယ်” တဲ့ ။ “ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ပျင်းတာနဲ့ လာထိုင်နေတာ” ဆိုတော့၊ “မင်းကွာ” လို့ဆိုပြီး ဘာမှ မပြောသေးဘဲ “ဒီဘက်ကထိုင်နေတာ ဘယ်သူ လဲကွ ” တဲ့ ။ “ကိုသာခိုင်” လို့ဆိုတော့ ။ “သူ့ကိုသိလား” “ကိုသာခိုင်ကတော့ အရင်တုန်းက ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ . . .” သူသိရက်သားနဲ့ ကျွန်တော်ကိုမေးတော့ ကျွန်တော်ကလည်း သူက ကာလသားခေါင်းဆိုတော့၊ သူမေးတာ မဖြေ

လို့ကလဲ မဖြစ်။ “ အရင်တုန်းကတော့ အရက်ပုန်းလေး ဘာလေး ထမ်းရောင်းတာပဲ” လို့ ၊ “အခုကော” တဲ့၊ အခုလည်း အဲဒါပဲ၊ သူ့ မိန်းမက ဆေးလိပ်လိပ်တော့ အဲဒါလေးနဲ့စားနေတာပဲ” လို့၊ နောက် “ဟိုဘက်က ဟာကောကွ” တဲ့ “ အဲဒါကိုမိုးအုံ” လို့ ၊ “သူက ဘိန်း ပြောင်းထိုးတယ်” ၊ “ဘိန်းခန်းမှာ သူက ပြောင်းထိုးပေးရတာ ” အရင်က ခောတဲ့။ “အရင်ကလည်း ဒါပဲနေမှာပါ” လို့ အဲလိုဟာမျိုးတွေပေါ်ဗျာ ။ မေးတာ။ အဲတော့ နေဦးကတော့ အဲဒီလူတွေက နောက်ထပ်ပြီးတော့ ရွှေ့ကို ဘာများထပ်ဖြစ်ဦးမယ် မင်းထင်လဲတဲ့ ။ ဆိုလိုတာက ဥပမာ ရုပ်ကွက်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ၊ မြို့နယ် ခေါင်းဆောင် ကြီးတွေ၊ ဩဇာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဖြစ်နိုင်သလား ။ “ဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” လို့ ၊ “သူတို့က ဒီလိုပဲ သေကုန်မှာပေါ့” လို့ ၊ “အောင်သင်း” တဲ့။ သူတို့အထဲမှာ နေတဲ့ မင်းကကော သူတို့ထက် ဘယ်လောက်များ ဖြစ်နိုင်သလဲ” တဲ့ ၊ “မင်းက သူတို့ထက် ဘာများ ပိုဖြစ်နိုင်တယ် ထင်လဲ” တဲ့ ၊ ကြည့်စမ်း ။ လန့်သွားတာ ကျွန်တော် ၊ ဟာ ဒီပတ်ဝန်းကျင် ဖြတ်မှပဲ ၊ သိလိုက်ပြီ။ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ ။ အဲဒီမှာ ကက်မီး သွားသွားလို့ရင်း ကိုကျော်စိန်လာမှာကို ကြောက်နေတယ်။ သူက ကိုယ့်ချွတ်ယွင်းချက်ကို ထောက်ပြထားတာ လန့်နေတယ်။ သူ့ကို ကြောက်နေရင်း တစ်ခါတလေကျတော့ သူမသိအောင် ပြန်သွား ၊ လမ်းကျတွေ “ဘယ်နှယ့် ကိုပျက်စ၊ မောင်ပျက်စ ပြန်လာပလား” ၊ “ဟာ ဟုတ်ကဲ့” ၊ ဒါနဲ့နောက် မသွားဝံ့တော့ပဲ ဘာသွားဖြစ်သလဲဆိုတော့ “ဗလ” စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ ရှိတယ် ။ ကျွန်တော် ဒီဟာလေးတွေ အကြောင်း ရေးထားတာ ရှိပါတယ်။ “မျိုးဆက်သစ် တိုးတက်ရစ်စေဖို့” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ။ အဲဒီ အကြောင်းတွေ ထည့် ရေးထားတာ။ ဗလစာကြည့် တိုက်မှာ စာအုပ် သွားငှားတော့ ကျွန်တော်က ဝတ္ထုလည်းကြိုက်တယ်။ တွေရာလေးပေးလည်း ဖတ်တယ်

ဆိုတော့ ကျန်တာတွေလည်း ဖတ်ပေါ့လေ ။ အဲဒီ စာကြည့်တိုက်က စာအုပ်နဲ့ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း ပြတ်သွားတယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော် သင်ခန်းစာ တစ်ခုတွေတာက ကြီးပွားတိုးတက်ချင် လို့ရှိရင် ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးစေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချက်ချင်းဖြတ်ပါ။ ရုတ်တရက် ဖြတ်မရရင် အစားထိုးပါ။ ကောင်းတာတစ်ခုခုနဲ့နော် ။ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တဲ့ဥစ္စာ ၊ အဲဒါ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် စာပေပတ်ဝန်းကျင်ထဲကို ကျွန်တော် ရောက်တယ် ။ ရောက်တဲ့အခါကျတော့ စာဖတ်တယ်။ စာဖတ် တော့ စာဖတ်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျွန်တော် တွေတယ်။ အဲလို တွေရင်း တွေ့ရင်းကနေ ကျွန်တော်နည်းနည်းလေး အမြင်ပိုကျယ်လာတယ် ။ ပြောချင်တာက ကြီးပွားချင်တဲ့ စိတ်ကလေး ကိုယ့်ကိုယ်မှာ ကိန်းအောင်း နေတယ် ။ ကျွန်တော်မသိဘဲနဲ့ ရှိနေတယ်။ နှစ်အချက်က သခင်ကျော်စိန် လို ညွှန်ပြတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် ကြုံခဲ့တယ်။ အဲသလို ကြုံရလို့ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် ဖြတ်ခဲ့တယ် ။ ဖြတ်တဲ့အခါမှာ ကံအားလျော်စွာ စာအုပ်နဲ့ ကျွန်တော်သွားတွေ့ခဲ့တယ် ။ တက္ကသိုလ်မြေကို မနင်းနိုင် တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ အောင်သင်းဟာ အဲသလို ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

အဲဒါ မြတ်ပစ်လိုက်တာဟာ သတ္တိ ။ သတ္တိဆိုတာဟာ ခုတ်ဖို့ ထိုးဖို့ ကြိုတင်ဖို့ ဆိုတာနဲ့ သတ္တိ မဟုတ်ဘူးနော် ။ ကြာရှည်ခံတဲ့သတ္တိ၊ လောကဓံသတ္တိ ။ အဆင်းရဲခံတဲ့သတ္တိ ။ ကဲ့ရဲ့ခြင်းခံတဲ့သတ္တိ ။ အဲဒီလို ဟာမျိုးကို ကျွန်တော် ပြော ချင်တာ ။ အဲတော့ တစ်ခုခု အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ဝံ့တဲ့သတ္တိက ကျွန်တော် သိပ်ရှည်နေမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် မပြော တော့ဘူး။ ကြာရှည်ခံမယ့် သတ္တိကို ခွဲလို့ ခေါ်ပါတယ် ။ ကျောင်းသား လေးတွေ “ ငါမနက်စောစောစာ စာကြည့်မယ်” တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ရတယ် ။ ဇွန်၊ ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ် ရတယ် ။ စက်တင်ဘာကျတော့ စတိတ်ရှိုး ဝင်လာပြီ ။ အဲဒီမှာ မူလထားခဲ့တဲ့ သတ္တိက ကျဆုံးသွားပြီ ။

ကျဆုံး ၊ ကျဆုံးသွားတော့ စတိတ်ရှိုးတွေလည်း များလာတော့ နောက်ဆုံးတော့ “မဖြစ်တော့ပါဘူး” ကွာ ဆိုပြီး သုံးလပြတ်တို့၊ လေးလ ပြတ်တို့ ဆော်ရော ။ ရည်မှန်းချက် ပြောင်းသွားပြီ။ ဟာ နောက်တစ်ခါ ကျတော့ “ခန့်မှန်းပဲပေါ့ကွာ” ဆိုပြီးတော့ ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ် ကျသွားရော။ ခဏတစ်ဖြုတ်ကောင်းတဲ့ သတ္တိက နည်းတဲ့သတ္တိ၊ များတဲ့သတ္တိက ကြာ ချည်ခံတယ် ။ ကြာချည်ခံတဲ့ သတ္တိကို ဇွဲလို့ ခေါ်တယ်။ ခုနက ရင်ဆိုင်ရတဲ့သတ္တိ ၊ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ပြောရဦးမယ်။ ကလေးတွေ ဒီထဲမှာ ကျောင်းသား ကျောင်းသူလေးတွေပါရင် ပိုပြီးတော့ မှတ်မိကောင်းတယ် ။ ပါမောက္ခ ဦးအောင်လှဆိုတာ ဒေါက်တာချစ်ဆွေတို့ရဲ့ ဆရာကြီးပါ။ ပါမောက္ခဦးအောင်လှ၊ နာမည်ကြီး ကိန်းဘရစ်ယူနီကစတီက အမ်အက်စ်စီ ဘွဲ့ရခဲ့တာ ။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို သင်္ချာ ပါရမီ ရှိတယ်လို့ တွက်ကြတာ ။ တစ်နေ့မှာပေါ့ “အင်န်ယူယလ်ဒင်းနား” ခေါ်တာပေါ့။ နှစ်ကုန်တဲ့အခါ ဒီဇင်ဘာလောက် ဆိုရင် အဆောင်တွေ တစ်ဆောင်နဲ့တစ်ဆောင် မီးတွေ အပြိုင်အဆိုင်ထွန်း၊ အငြိမ့်တွေ အမျိုးမျိုး ငှား၊ ငှားပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အပြိုင်အဆိုင် နှစ်ပတ်လည် ညစာစားပွဲတွေ လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုလည်း ကျွန်တော့်အဆောင်ပေါ့။ စစ်ကိုင်း ဆိုလည်း စစ်ကိုင်းပေါ့။ ရွှေဘိုဆိုလည်း ရွှေဘိုပေါ့။ ဒီလိုပဲကျွန်တော် ကောင်မလေးကို မိတ်တယ်ပေါ့။ ဒါက တက္ကသိုလ် ထုံးတမ်းစဉ်လာပေါ့။ အဲလို အပြိုင်အဆိုင် လုပ်တဲ့အခါမှာ ဆရာကြီးတွေကိုလည်းမိတ်လေ့ရှိတယ်။ မိတ်တော့ ဆရာကြီးတွေက အားတဲ့အခါလည်း လာတယ်ပေါ့လေ။ အများအားဖြင့်တော့ မလာနိုင်ကြပါဘူးလေ။ တစ်ခါတလေမှပဲ လာ နိုင်ကြတယ်။ အဲဒီနေ့မှာတော့ ပါမောက္ခဦးအောင်လှဟာ ကျွန်တော် မှတ်မှတ်ရရ သထုံလား၊ ပဲခူးလား မသိဘူး ။ အဲဒီ အဆောင်တစ်ခုရဲ့ ဒင်းနားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အဆောင်တော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမယ့်

ထမင်းစားသောက်ပြီး သွားကြတာပေါ့ ။ ဟိုမှာ အငြိမ့် ထွက်မယ့်ဥစ္စာ အဲဒီကနေပြီးတော့ “မြူဇစ်ကယ်လ် အီးဗင်းနင်း” ဆို ဝီတဆည်းဆာ ဆိုပြီးတော့ လုပ်ထားတာ ။ စတိတ်ရှိုးဟာ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်က စတာ ။ ညစာစားပွဲကနေ စတာ ။ အဲဒီမှာ ညစာစားပွဲမိန့်ခွန်းပေါ့လေ ။ စားသောက်ပြီးတဲ့အခါ ဆရာကြီးတွေက စကားပြောတာပေါ့လေ ။ အဲတော့- ဦးအောင်လှက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က သင်္ချာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆွေးနွေးတယ် ထင်ပါတယ်။ “မင်းတို့ကွာ” တဲ့ ။ “မင်းတို့က နေဦးကွာ ၊ ငါ့ကို မက်သာမက်တီကယ် ဘရိန်းပေါ့ကွာ” တဲ့ ။ သင်္ချာပါရမီပါတယ်၊ သင်္ချာဦးနှောက်ပါတယ်၊ ပြောနေကြတယ်။ မင်းတို့ ထင်တာမှားနေတယ် ။ မင်းတို့ မဟုတ်ဘူးကွာ” တဲ့ “မင်းတို့ ပြောသလို ငါ့မှာ သင်္ချာပါရမီ ပါလို့ရှိရင် ငယ်ငယ်က ငါတော်မှာပေါ့ကွာ” တဲ့ ။ “ငါသင်္ချာ သိပ်ညှဲတဲ့ကောင်ကွာ” တဲ့ ။ “ညှဲတဲ့ဥစ္စာ ငါတစ်သက်မှာ ၅တန်း၊ ၆တန်း၊ ၇တန်း သင်္ချာကို အောင်တယ် ဆိုယုံလေး လုပ်ယူရတာ” တဲ့ ။ “လွတ်ကာ သီကာလေး ငါဖြေခဲ့ရတာ” တဲ့ ။ “အဲဒီလိုမျိုးကနေ ၇တန်း လောက်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဆရာက အသေအချာသင် ။ ငါက နားမလည် . . . ဆရာကသင် . . . ငါက နားမလည်နဲ့ . . . နားမလည် လေ ထူလေပူလေဖြစ် . . . နောက်ကျတော့ ဆရာကနေ “ချ” လိုက်တာ ။ သောက်သုံးကို မကျတဲ့ကောင်ဆိုပြီး နားရင်းကို “ငြင်း” ဆို ချလိုက်တာ ။ အဲဒီမှာ ထူပူသွားတာပဲ ။ ဒေါသကလဲဖြစ်လိုက်တာ မပြောနဲ့ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှန်းလဲ မသိဘူး ။ ဆရာ့ကို အပြစ်တင်တာလဲ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမှာ ငါ ဒေါသဖြစ်ပြီး သင်္ချာ . . . ကမြင်းမသင်္ချာ . . . ဒီကမြင်းမသင်္ချာကို ငါတွက်မယ်ကွာဆိုပြီး တွက်လိုက်တာ နားကို မလည်တော့ဘူး ။ တွက် လိုက်တော့ နားကိုမလည်ဘူး။ ခက်တဲ့ဥစ္စာမရလို့ရှိရင်၊ ၇တန်းက ခက် တဲ့ဥစ္စာ တွက်လို့မရရင် ၆တန်း ကဟာ တွက်မယ်ကွာ ဆိုပြီး တွက်တာ။

၆ တန်းကဟာ ပြန်တွက်ရတယ်။ ရတော့မှ ဂုတန်းကဟာပြန်တွက်မယ်။ အဲဒီနှစ်ကစပြီး သင်္ချာကို ချောချောမောမော အောင်တာ။ နောက်တော့ နှစ်စဉ် ဂုဏ်ထူးထွက်တယ်။ ၁၀တန်းဂုဏ်ထူးထွက်တယ်။ အခုမင်းတို့ တက္ကသိုလ်မှာ ပါမောက္ခ လာဖြစ်တာကွ” တဲ့။ “မင်းတို့ပြောသလို သင်္ချာပါရမီကောင်း လို့ရှိရင် ငယ်ငယ်က ငါတော်မှာကွ” တဲ့။ “ငါက သင်္ချာကို သောက်မြင်ကတ်လို့ တွက်ခဲ့တာကွ” တဲ့ ။ “ အဲဒီကနေ နောက်မှ ချစ်လာတာကွ” တဲ့ ။ ကြီးပွားအောင် မြင်ချင်တဲ့လူဟာ “စိန်ခေါ်ခြင်း” ကို လက်ခံနိုင်ရမယ်။ စိန်ခေါ်ခြင်းကို လက်ခံနိုင်တဲ့ သတ္တိမရှိရင် မကြီးပွားချင်ပါနဲ့။ ဦးအောင်လှကို ဘယ်သူက စိန်ခေါ်သလဲ။ သင်္ချာ ။ အဲတော့ သင်္ချာက စိန်ခေါ်တဲ့ ဥစ္စာကို လက်ခံနိုင်တဲ့သတ္တိရှိမှ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်။ ဓားသွေးတယ်ဆိုကျောက်တုံးပေါ် သွေးရတာ။ ကတ္တီပါပေါ်သွေးလို့ ထက်တာမဟုတ်ဘူး။ စိန်ခေါ်တာကို လက်ခံနိုင်မှ အောင်မြင်တာ။ အောင်မြင်ချင်တယ် ဆိုလို့ရှိရင် တိုက်ပွဲရှိရတယ်။ ဘာတိုက်ပွဲမှ မရှိဘဲနဲ့ “ငါအောင်မြင်တယ်” ဆိုရင် အရှူးဖြစ်နေမယ်။ ဒီလို လုပ်နေလို့ မရဘူး။ အဲဒီ ဦးအောင်လှကနေ ဆက်ပြီးတော့ ဒီနေ့ လက်ရှိ ကထိက ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း၊ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် တို့ရဲ့သား ။ တစ်နေ့ကပဲ သူ့ဆောင်းပါးဖတ်လိုက်ရတယ်။ “အတွေးအမြင်ထဲမှာ” ။ သင်္ချာက ချာထူးလန်အောင်ကို ညှိနေတယ်။ အဖေကလည်း အင်္ဂလိပ်စာဌာနက ။ အဖေကလည်း အင်္ဂလိပ်စာကို ဝါသနာပါ။ နှစ်ယောက်လုံးက စာပေသမားကြီးပဲ။ သင်္ချာကို တစ်စက်မှ စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုဟာမျိုးက ပေါက်ဖွားလာတော့ ကိုခင်မောင်ဝင်းလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ အဲဒီတော့ ဦးခင်မောင်လတ်က၊ ဖအေကလည်းပဲသင်္ချာနဲ့ ပတ်သက်လို့ တတ်နိုင်သလောက် အကြံပေးတယ်။

သူက သင်္ချာချည်းပဲခုကွပေးတော့ “ငါသား သုံးနာရီမှာ မင်းတို့ ခြောက်ပုဒ်ဖြေရတယ် မဟုတ်လား” တဲ့ ။ “သုံးပုဒ်ဖြေရင် အောင်တယ် မဟုတ်လား” တဲ့ ။ “အဲတော့ ဒီလိုလုပ်” တဲ့ ။ စာမေးပွဲအောင်အောင် ။ အောင်ရင်တော်ပြီ ကျေနပ်ပြီ။ အောင်-တော်ပြီ ဆိုပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာတော့ “ပထမ” အမြဲတမ်း . . . သင်္ချာဘာလုပ်မလဲအောင်ရင်တော်ပြီ။ ဂုဏ်ထူး မလိုချင်ဘူး။ လောဘမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ “မင်းသူများတွေ သုံးနာရီမှာ ခြောက်ပုဒ်တွက်ရင် မင်းက သုံးနာရီမှာ သုံးပုဒ်ပဲ တွက်ပေါ့” တဲ့။ “တစ်ပုဒ် တစ်နာရီနှုန်းနဲ့ တွက်ပေါ့” တဲ့ ။ ဟာ အိုကေ တစ်ပုဒ်ကို တစ်နာရီကြာအောင် တွက်တယ်။ မှန်အောင်တွက်တယ်။ အောင်ပြီ ။ ကျေနပ်ပြီ။ သူများတွေ သင်္ချာဂုဏ်ထူး ထွက်ထွက် မထွက်ထွက် အားကျခြင်းလည်း မရှိ။ မနာလိုခြင်းလဲမရှိ။ အဲဒါ နောက်ဆုံးကျတော့ ဂုတန်း ။ စတန်း ရောက်တာ “ငါတို့ထဲမှာကွာ” တဲ့ “သိပ္ပံယူတဲ့လူကလည်း မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းကလည်း သင်္ချာညှိလွန်းတော့ သိပ္ပံယူလိုက်ပါလား” တဲ့ ။ “ဟာ အမေကလဲ” တဲ့ ။ “သိပ္ပံယူတာ သင်္ချာတော်လွန်းလို့ ယူရ တာ” “သင်္ချာမတော်ဘဲနဲ့ယူရင် အဓိပ္ပာယ်ဘယ်ရှိမှာလဲ” တဲ့။ ဆိုတော့ “အေးလေ အဲသည်လိုဆိုရင် သင်္ချာတော်ရင်ယူပေါ့” ဆိုတော့ “အဲဒီတုန်းက ကုလားဆရာကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ် ။ နာမည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မေ့နေတယ်။ အဲဒီဆရာကြီးဆီကို သွားအပ်ထားတယ်။ အဲဒီတုန်းက တော်တော်ကို နာမည်ကြီးတဲ့ ကုလားဆရာကြီးတွေ ရှိတာ ။ သိပ်ပြီးတော့ နာမည်ကြီးတာ ။ သွားပြီး သင်တဲ့အခါကျတော့ သူက ဘယ်လိုပြောခဲ့ သလဲဆိုတော့ အဖေက အပ်ပစ်ခဲ့တယ် ။ အဖေက ဦးခင်မောင်လတ်ပဲ။ မျက်နှာရှိပြီးသား ။ တက္ကသိုလ်က ဆရာကြီး။ အင်မတန်လေးစားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ အဲတော့ အဲဒီသင်္ချာ ဆရာကြီးက ဘယ်လိုသင်တုန်းဆိုတော့ ။ အဲဒီဆရာကြီးသင်ပုံက မောင်တို့ခေတ်နဲ့ သိပ်ကွာတယ်။ သင်္ချာမေးခွန်းကို

မေးလိုက်တယ်။ မေးခွန်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြလိုက်တယ်။ တွက် . . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တွက်လို့ ခိုင်းတယ်။ တွက်တဲ့ဥစ္စာ နာရီဝက်လောက် အဲဒီအတိုင်း ပေးထားတယ်။ အဲဒီမှာ တွက်နေတဲ့ဥစ္စာ ဘယ်သူ့ဘယ်လို တွက်နေသလဲ။ ဟိုကောင် ဘယ်လို တွက်နေသလဲ. . . အဲဒါ လူစေ့အောင် လိုက်ကြည့်တယ်။ ကြည့်ပြီးတဲ့အခါကျမှ ရတဲ့ကောင်လည်းရ။ မရတဲ့ ကောင်လည်း မရနဲ့ပေါ့။ “မင်းတွက်တဲ့ဥစ္စာ ဒီထိ အောင်ရတယ်။ ဟုတ်လား ဟုတ်ပြီ” ပြီးတော့မှ သေသေချာချာ ရှင်းပြတယ်။ ဒီသင်္ချာရဲ့ သဘောတရားလေးကို နားလည်ပလား။ နားလည်ပလား။ အဲဒါ နားလည်ပြီဆိုရင် ဥပမာ အဲဒီဟာပါတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း ၁ရယ်၊ ၈ရယ်၊ ၉ရယ်၊ ၁၀ရယ်၊ ၁၅ရယ် ဟုတ်လား။ တွက်ခဲ့ ဒါပေးလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွက်ခဲ့။ အဲသလို။ အဲတော့ ကိုခင်မောင်ဝင်းက ဘာဖြစ်လာသလဲ ဆိုရင် သင်္ချာဂုဏ်ထူးတွေ တန်းစီထွက်တဲ့ ဆရာကြီးဆီမှာ သင်လာရတော့ “ဟာ သင်္ချာဆိုတာ အခြေခံသဘောတွေကိုသိလို့ ရှိရင် ပြီးတာပဲ။ မေးခွန်းတွေ လေ့ကျင့်ခန်းတွေဆိုတာ ဒါကအပေါ်ယံပဲ ဟိုဟာက အရေးကြီးတယ်” သူက အဲတော့ ဘာလုပ်လိုက် သလဲဆိုရင် သင်္ချာမေးခွန်း တွက်ခဲ့ဆိုရင် သင်္ချာမေးခွန်းကို ဖတ်လိုက်တယ်။ ဖတ်ပြီး ဘယ်လိုတွက်မလဲဦးစားတယ်။ ဒါ ဒီလိုဒီလိုတွက်ရင် အဖြေထွက်တယ်။ တွက်မနေတော့ဘူး တော်ပြီ။ သူက သင်္ချာပုစ္ဆာကို တွက်သူ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သင်္ချာပုစ္ဆာဖတ်သူ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အင်မတန် တော်တဲ့ ဆရာကြီးတွေဆီမှာ ချောက်ခဲ့သော်လည်းပဲ “ကျွန်တော်ဟာ ဂုဏ်ထူး မထွက်ခဲ့ဘူး”။ ဒါပေမယ့်လို့နော် ဒေါက်တာဘွဲ့ရခဲ့တယ်။ သင်္ချာပဲ. . . ဒါဘာလဲ (၁) အချက် - သတ္တိရှိစွာ ရင်ဆိုင်တာ၊ (၂) အချက်-ခြေခြေမြစ်မြစ် သိအောင် အားထုတ်တာ။

ကိုယ်ကြီးပွားချင်တာဖြစ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်ကြီးပွားချင်တဲ့ ပတ်ဝန်း

ကျင်မှာ နေရတယ်။ ကြီးပွားမှုကို ပျက်ပြားစေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို စွန့်ခွာရမယ်။ စွန့်ခွာတဲ့အခါမှာ ကောင်းတဲ့အရာနဲ့ အစားထိုး စွန့်ခွာ ဖို့လိုတယ်။ နောက်တစ်ချက်က သတ္တိကောင်းရမယ်။ သတ္တိသည် ဘယ်လို သတ္တိလဲ။ အခက်အခဲတွေရင် စိန်ခေါ်ရဲတဲ့သတ္တိ ဖြစ်ရမယ်။ ဦးနှောက်ခါးတောင်းကျိုက်တာနော်။ လူခါးတောင်းကျိုက်တဲ့ လူက ကူလီပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဦးနှောက်ခါးတောင်းကျိုက်မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တာ။ ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေ ကျွန်တော် ခဏခဏ ပြောတယ်။ အလေးမ,တာ၊ ဘာညာ ကောင်မလေးတွေလဲ ဒီလိုပေါ့။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်လှအောင် ‘၃၇-၂၁-၃၇’ ဘာညာပေါ့။ မိန်းကလေးတွေလည်း လုပ်ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ ကလေးတွေလည်း တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် ရပြီးတဲ့အခါ ‘၃၇-၄၇-၃၇’ ဖြစ်ရင် ဖြစ်သွား ကြတာ ဟုတ်လား။ ယောက်ျားလေးတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ကြွက်သားကြီး တွေ ဘာတွေနဲ့ အသက်၄၀လောက်ရတဲ့အခါ ဒီကြွက်သားကြီးတွေက ဘာမှ သုံးဖြစ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲတော့ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခဏတဖြုတ် ကိုယ်ခန္ဓာဖွံ့ဖြိုးမှုကျတော့ ကြီးစားကြတယ်။ တစ်သက်လုံး သုံးရမယ့် ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက်တော့ မင်းတို့ဘာမှ မလုပ်ကြဘူး။ ကျွန်တော် ပြောလေ့ရှိတယ်။ အဲတော့ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက စိန်ခေါ်မှု၊ ဦးနှောက်ခါးတောင်းကျိုက်ခြင်း၊ အဲဒီ ဦးနှောက်ခါးတောင်း ကျိုက်ခြင်းမှာလည်း ရေရှည်ခံတဲ့သတ္တိမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီသတ္တိကို ဇွဲလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ဇွဲက ဘယ်မှာ ပြန်ဖြစ်စေသလဲဆိုရင် ခုနက ပြော ခဲ့တဲ့ ကြီးပွားရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်၊ အဲဒီဥစ္စာကနေ ဇွဲကို ပြန်ထိန်းတယ်။ အဲတော့ သဟဇာတပြန်ဖြစ်တယ်။ ကောင်းပြီ။ သတ္တိ ကောင်းကောင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီးတော့မှ ခြေခြေမြစ်မြစ်နဲ့သိအောင် ကိုယ်သင်တဲ့ဘာသာရပ်ကိုပဲ ဖြစ်စေ၊ ဘာကိုပဲဖြစ်စေ ခြေခြေမြစ်မြစ် အခြေခံရနိုင်သမျှ ရအောင်

ကြီးစားတတ်တဲ့ အလေ့အထကို ရအောင် လုပ်ရမယ်။

နောက်တစ်ချက်က လောကမှာ သိပ်ကြီးပွားလာတဲ့လူဟူသမျှ၊ သိပ်အောင်မြင်လာတဲ့လူဟူသမျှသည် လောကကြီးအတွက် အများဆုံး လုပ်သွားတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါ။ လောကကြီးအတွက်ကို တော်တော်များများ လုပ်သွားလို့လောကကြီးက ဩဘာပေးတာ။ အဲဒီတော့ သူဌေးလုပ်ချင်သလား၊ ကုန်သည်လုပ်ချင်သလား (သို့မဟုတ်) ဆရာဝန် လုပ်ချင်သလား၊ အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ချင်သလား။ အရေးကြီးတာက မိမိတည်းဟူသော အကြောင်းက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကောင်းရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးရှိဖို့ပါပဲ။ အခု ကိုတင်မောင်သန်းဆိုပါတော့ သူစိတ်ထဲမှာ စာဖတ်သူကို အကျိုးရှိစေချင်တယ်။ လောကကြီးမှာ မပေးဘဲနဲ့ မရဘူး။ မပေးဘဲရတာ သေတာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဘာမှပေးစရာမလိုဘူး။ သေတာပြီးသွားတာပဲ။ အဲဒီတော့ လောကကြီးမှာ တစ်ခုခုပေးမှ ဩဇာ ဖြစ်စေ၊ အာဏာဖြစ်စေ၊ ငွေဖြစ်စေ တစ်ခုခုကို ရမယ်။ ပေးတဲ့အခါမှာ ရက်ရက်ရောရော ပေးနိုင်လေလေ ပျောစရာကောင်းလေလေပဲ။ ဘဝမှာ သူများကို မပေးချင်တဲ့သူတွေ၊ ကိုယ်ကသာ ယူချင်တဲ့သူတွေ သိပ်အဆင်း ရဲဆုံး ဖြစ်နေရတာ ၊ အောင်မြင်ချင်ယောင် ဆောင်တာပဲဖြစ်တယ်။ ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်ဘူး။ ကိုယ်အောင်မြင်တာဟာလည်း ပတ်ဝန်း ကျင်ကို အကျိုးပြုလို့ အောင်မြင်တာဟာ ခိုင်မြဲတဲ့ အောင်မြင်မှုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဖျင်းဆုံး ကိုယ့်အိမ်မှာ အောင်မြင်တဲ့ အိမ်ဦးနတ် မခင်ဖြစ် ချင်ရင် ကိုယ်လျှော့စားပြီး သားသမီးကို ပိုကျွေးရမယ်။ ကိုယ့်အရေးထက် သားသမီးအတွက်ကို ပိုကြည့်နိုင်ရမယ်။ အဲသလိုကြည့်နိုင်မှ အိမ်မှာ သားသမီးကရိုသေသော မခင်ဖြစ်မယ်။ သားသမီးကရိုသေသော မိခင် ဖြစ်မယ်။ အဲဒါ အိမ်၊ ရပ်ကွက်ထဲလဲ ဒီလိုပဲရှိတယ်။ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ တွေ့တွေ့နေရပါတယ်။ ဆိုင်တွေမှာ “ဝယ်ပြီးပစ္စည်း

ပြန်မလဲပါ” ဒါမှန်တယ်။ သူ့ဘက်ကကြည့်ရင် ဝယ်ပြီးပစ္စည်း ပြန်ပြန် လဲနေရရင် အလုပ်ရှုပ်တယ်။ နောက်တစ်ဆိုင်ကျတော့ “ဝယ်ပြီးပစ္စည်း ပြန်လဲပေးပါသည်” အဲဒီလူက ဝယ်တဲ့လူဘက်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ ဟော ကွာလာပြီ။ အဲဒီနှစ်ဆိုင် ဘယ်ဆိုင်ပိုရောင်းရမလဲ။ ပြန်တွက် ကြည့်လေ။ ကိုယ်ဘက်တွက်တာလဲမှန်တယ်။ ပြန်စဉ်းစား ကြည့်တော့ ဝယ်ပြီးပြန်လဲ။ ဒီမှာက စာရင်းမှတ်ပြီတာ တစ်ခါပြန်လဲ။ အချိန်ကုန်၊ အလုပ်ရှုပ်နဲ့။ ဟောတစ်ခါပြန်လဲပေးတဲ့ လူကျတော့ ကိုယ့်ဘက်လည်း ကြည့်တယ်။ ဝယ်တဲ့လူဘက်လည်းကြည့်တယ်။ ဒါကြောင့် တကယ် ကြီးပွားချင်ရင်၊ အောင်မြင်ချင်ရင် ကိုယ့်ဘက်ချည်းပဲ မကြည့်ဘဲနဲ့ တစ်ဘက်ကိုလည်း ကြည့်ပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဲသလို မကြည့်တတ်လို့ရှိရင် မအောင်မြင်နိုင်ဘူး။ ဓာတ်ဆီ၊ ဓာတ်စ် ပြက်လုံးပြောသလိုပဲ၊ ကိုကြင်ခဲပေါ့။ မမြရင်က၊ တဲ့ အကြောင်းကို ပြောတာ။ ကိုကြင်ခဲက “မမြရင်ကတာ သိပ်လှတာကိုး” တဲ့။ “ကျွန်တော်လည်းကြည့်တာပဲ” တဲ့။ “ကြည့် တော့ သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့။ သိပ်ကောင်းတော့ မျက်စိကျတာကို” တဲ့။ “မျက်သိကျတာ ကျွန်တော်လည်း မသိ လိုက်ဘူး” တဲ့။ “မသိလိုက်တော့ ဘေးလူကပြောတော့ “ဟာ -ထောင်ကဲ မျက်စိကျနေတယ်” ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကောက်တပ်လိုက်တာ။ အနက်က အထဲက၊ အဖြူက အပြင်ဘက်ဖြစ်နေလို့ ဝိုက်ထဲက ချေးတွေမြင်လို့ အန်လိုက်ရတာ မမြ ရင်ရယ်” တဲ့။

အဲတော့ ပြောချင်တာက သူများဘက်ကနေ ကိုယ့် ကိုယ့်ဖျားပြီးတော့ ကြည့်တာမျိုး ကြည့်တတ်အောင်လုပ်ပါ။ ကောင်းပြီး နောက်တစ်ချက်က ငါသည်ဒီလောကထဲ ရောက် လာတာ ပန်ဝန်းကျင် အတွက်တင်မကဘူး ။ ငါ့သား၊ ငါ့ သမီးတွေဟာ ငါ့ထက် တစ်ဆင့်မြင့်ရမယ်လို့ အဲသလို သဘောထားလိုက်ပါ။

ကျွန်တော့် အိမ် ဆို ပါတော့
ဟောပြောပွဲတွေမှာ ကျွန်တော် ခဏခဏ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း
ဧည့်သည်တွေရှိတယ်။ လာတယ်။ ကလေးတွေမှာလည်း ဧည့်သည်
တွေရှိတယ်။ ကလေးတွေက ကြီးလာပြီ ကျွန်တော့်သမီး ဆရာမတွေ
ဘာတွေဖြစ်တော့ ၊ ဟော-လာပြီ “ဆရာမ ဒေါ်မော်မော်သင်း မရှိဘူးလား”
ဆို “သမီးရေး ဧည့်သည်လာတယ်” ကဲ ကျွန်တော်က ဒေါ်ပေးရပြီ ။
တဖြေးဖြေးနဲ့ ဧည့်ခန်းက သူတို့ ဧည့်ခန်းဖြစ်သွားပြီ။ ပထမ တိုးကတော့
ကျွန်တော့်ဧည့်ခန်း။ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့ သူတို့ ဧည့်ခန်း။ သူတို့
ဧည့်သည်တွေလာရင် ကျွန်တော် ရှောင်သွားတာပဲ။ “အေး- ထိုင်ကြ
ထိုင်ကြ လာလိမ့်မယ်နော် သမီးတို့ သူငယ်ချင်း ” ကြည့်စမ်း-ကျွန်တော်
ဆုတ်ရပြီ။ ကျွန်တော်ဆုတ်ခွာရမယ့်အချိန်ကို သိရမယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ
မောင်တို့ ကြီးပွားပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးပွားအောင် လုပ်လုပ်ပါ။
ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဆုတ်ခွာရမည့် အချိန်ကို သိထားပါ။ သူများကို ပေးရ
လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်သားသမီး၊ ကိုယ့်ရင်ကွက် ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်လက်
အောက်ငယ်သားပေါ့။ တချို့ကျတော့ ဘယ်လောက်တော်လိုက်သဲ
ဆိုလို့မရှိရင် ကိုယ့်သားသမီး အတွက်တောင် မစဉ်းစားတော့ဘူး ကိုယ့်
အတွက်ချည်းပဲ ပေးပစ်လိုက်တာ ။

လောကမှာ မိုဟာမက်ပဲဖြစ်စေ။ ဂျိုးဇက်ခရစ်တို့ပဲ
ဖြစ်စေ၊ လူတွေက ဘာကြောင့်ကိုးကွယ်နေကြသလဲ ၊ တန်ခိုးပြာဋိဟာ
ပြလိုလား ၊ မဟုတ်ဘူး။ လောကကြီးအတွက် အများကြီးလုပ်ပေးသွားတာ။
ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာပဲနားလည်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ
ပြောပါရစေ။ ဘုရားဟာ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။

သူပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ဟာ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀ ကျော်ထိ ကျွန်တော်တို့
ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေတုန်းပဲ ။ ဘယ်ဥပဒေမှ သူဥပဒေလောက်
မခိုင်မြဲဘူး။ သူ ပညတ်ချက်လောက် ဘယ်သူမှ မရှိသေးဘူး။ ဘယ်
အခြေခံစည်းမျဉ်း ဖြစ်စေ၊ ဘယ်ရာဇသတ်ကြီး ဥပဒေဖြစ်စေ သူဥပဒေ
လောက် မခိုင်မြဲဘူး ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့က သူမရှိတော့ပေမယ့်
ပန်းတင်လိုက် ၊ ဆွမ်းတင်လိုက်နဲ့ ကြည်ညိုနေရတာ ။ ကျွန်တော်ပြောချင်
တာက တကယ်တော်တဲ့ လူတွေဟာ ပထမဦးဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကြီးပွားအောင်လုပ်တယ် ။ နောက် အများအတွက် ကြီးပွားမှုသည်
ကိုယ်ကြီးပွားမှု ။ ဒီလိုသဘောထား တာ၊ အဲဒါမှ တကယ်ကြီးပွားတဲ့လူ
စစ်တာ။ အဲတော့ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက အခြေခံကြီးပွားရမယ်ဆိုတဲ့
စိတ်ကလေး ရှိဖို့လိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ အားလုံးပြန်ပြီး
ချုပ်မယ်ဆိုရင် ခုနကဟာလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်တာ တစ်ပိုင်းပြောရမယ်။
ကလေးတွေကျတော့ ဘာလုပ်ချင် လုပ်ချင် လုပ်ချင်တာလုပ် ဝဝတန်းတော့
အောင်အောင်သင်ရလိမ့်မယ်။ ရှေးရှေးတုန်းက မအောင်လို့ အရေးမကြီးဘူး။
ဟိုးခေတ်တုန်းက လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ဒီကနေ့လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ မတူဘူး။
ဟိုတုန်းက အရေးအဖတ်တတ်ရင် တော်ပြီ။ ဒါ စာတတ်တယ် ။
ဒီကနေ့အဖွဲ့အစည်းက မရတော့ဘူး ။ သိပ်မြင့် လာပြီ၊ မရတော့ဘူး
မရတော့ အခု ဝဝတန်း လောက်ဆိုတာ ဟိုးတုန်းက အရေးအဖတ်
တတ်တာလောက်မှ မရှိသေးဘဲ၊ အသုံးလုံးကျေအဆင့်ပဲ ရှိသေးတာ။
ကျွန်တော်ပြောတာ ပြန်ချုပ်ရင် (၁)အချက် -ကြီးပွားချင်တဲ့စိတ်ကို
မီးသေမသွားအောင် အမြဲတမ်း မွေးမြူထားပါ။ နောက် သတ္တိပြဿနာ၊
အခက်အခဲကို စိန်ခေါ်နိုင်တဲ့ သတ္တိ။ အဲဒီသတ္တိဟာ ခဏ တဖြုတ်
သတ္တိမဟုတ်ပဲ ရေရှည်ခံတဲ့ သတ္တိမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်တို့သည်
မိမိဘဝ ရည်မှန်းချက်ကနေပြီးတော့မှ ပတ်ဝန်းကျင် အတွက် ရည်မှန်းချက် ။

ရည်မှန်းချက်နှင့် ပြဿနာအထွေထွေ ၃၇

မိမိ မိသားစု ဆွေစဉ်မျိုးဆက်အတွက် ရည်မှန်းချက်၊ လောကကြီးအတွက် ရည်မှန်းချက် ၊ အဲသလိုထားသွားနိုင်မှ ခိုင်မြဲသော၊ ခုနကပြောတဲ့ သြဇာ၊ အာဏာ၊ အသပြာ၊ ၂ခု (သို့မဟုတ်) ၃ခု (သို့မဟုတ်) တစ်ခုခု အတွက် ကြီးပွားအောင် လုပ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ မေးချင်တဲ့မေးခွန်းတွေ ဆက်မေးကြတာပေါ့လေ ။

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

အမေးအဖြေများ

မေး။ ဆရာခင်ဗျား၊ ရည်မှန်းချက်နဲ့ ယုံကြည်မှုတာကွာခြားသလဲ၊ ဒီလူတဝကြီးမှာ ဘာကိုယုံကြည် လုပ်ဆောင်ရမှာလဲ၊ ယုံကြည်မှုတစ်ခုကို ခိုင်မြဲဖို့ လိုပါသလား။

ဖြေ။ ကျွန်တော်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်တယ် . . . လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် “ငါဟာ တစ်မင်တစ်ဖိုလ် ရောက်ရမယ်” ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်မျိုး။ ဘာသာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ခရစ်ယာန် ဘာသာကို ယုံကြည်လို့ရှိရင် “ငါဟာ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်မယ်” ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်မျိုး . . . ၊ ယုံကြည်မှုရဲ့ အပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့မှ ရည်မှန်းချက်က ပေါက်ဖွားလာတယ် . . . ။ အဲဒီတော့ ယုံကြည်မှုသည် အတော်လေး အရေးကြီးတဲ့ အပိုင်းမှာပါတယ် . . . ။ ခုနက ရည်မှန်းချက် ရောက်တဲ့ အခါမှာကျတော့မှ အမျိုးမျိုး အထွေထွေ ကွဲသွားတာပဲ . . . ။

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

ဒီမှာ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ယုံကြည်မှုနဲ့ ရည်မှန်းချက်ရဲ့ သဘောပေါ့...။

မေးခွန်းက လူ့ဘဝကြီးမှာတဲ့ ဘာကို ယုံကြည် လုပ်ဆောင်ရမှာလဲ... တဲ့... နောက်တစ်ခုက... “ယုံကြည်မှု တစ်ခုကို ခိုင်မြဲဖို့ လိုပါသလား” ဆိုတာ တတိယ မေးခွန်းပေါ့လေ။ ခိုင်မြဲဖို့လိုပါသလားဆိုတော့... ကျွန်တော် မြေတော့မယ်... ဘာသာတရား အကုန်လုံးနဲ့ အကျုံးဝင်တာ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်... လူ့လောက အတွက်လည်း ကျွန်တော် ပြောပါရစေ... အခြေခံအားဖြင့် ဘာကို ယုံကြည် သင့်သလဲဆိုရင် “လောကကြီးဟာ မဆိုးဘူးဆိုတာ” ယုံကြည် ရမယ်... လောကကြီးကို မမှန်းပါနဲ့... မနာကျည်းပါနဲ့... ကိုယ့်ဘဝဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက်ကြောင့် မို့လို့ မနာကျည်းပါနဲ့... ကိုယ့်ဘဝ ဒုက္ခရောက်ခဲ့လို့ လောကကြီးကို မနာကျည်းပါနဲ့... လောကကြီးကို ယုံကြည်ပါ... မဆိုးပါဘူး...။ ကျွန်တော် အက်ဆေးရေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ တစ်ခုရှိပါတယ်... အဲဒါ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဖြစ်ခဲ့တာ။

ဂျပန် ခေတ်ကြီးထဲမှာပါ... အဲဒီ ခေတ်ကြီးက ပြဟွစိုရ်တရား မရှိဘာမရှိနဲ့... အဲလို ပြောကြတဲ့အထဲမှာ... ကျွန်တော်က... ကျွန်တော် တို့ အိမ်မှာ နွားမရှိဘူး... ကျွန်တော်ဦးလေးက ဂျပန်ခေတ်မှာ ပျဉ်းမနား ဘက်တွေ ကုန်ကူးတယ်... ကုန်ကူးတော့ အဲဒီ နွားကြီး ၂ကောင် ခဏ ငှားပြီးတော့ မောင်းလာတော့... ကျွန်တော်တို့က အဲဒီ နွားကြီး ၂ကောင်ကို တွောင်းရတယ် ။ ကျွန်တော်ကလည်း နွားမကျောင်းဖူးတော့ နွားကျောင်းရတာ အလွန်ပျော်တယ်... အဲဒီ နွား ၂ကောင်းကျောင်းတော့ “စက်စက် ယိုချောင်း” ဆိုတာရှိတယ်... အဲဒီချောင်းဘေးနားမှာ... သရက်ပင်ကြီးက လဲနေတယ်... လဲနေတာရေသောက်မြစ်ကမပြတ်ဘူး... မပြတ်တော့... အသီးတွေ သီးမြဲသီးနေတာပဲ... ဒါပေမယ့် အပင်က တုံးလုံးကြီး...

အဲဒီသရက်ပင်ကြီးပေါ် ကျွန်တော် တက်လို့ရတယ်... အိပ်ချင်လည်း အိပ်တယ်... လူသွားလမ်းဘေးမှာ သရက်သီးတွေက သီးနေတယ်။ မမှည့်တဲ့ အစိမ်းသီးတွေကို ဘယ်သူမှ မဆွတ်ဘူး... အလကားနေရင်း ရိုက်ချသွားတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး... အဲဒီမှာ... “ဟာ... လူတွေ ဟာမဆိုးပါလား”။ တွက်ကြည့်လေ ခင်ဗျားဖျက်ပစ်ခဲ့ရင် ရတယ်... မဖျက်ဘူး... လူတိုင်းတွေနေတာပဲ... အဲတော့ လူတွေဟာ အလကား နေရင်းအကြောင်းမဲ့ ဆိုးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မယုံဘူး...။ အခြေခံ အားဖြင့် လူတွေဟာ ကောင်းတဲ့စိတ်ရှိပါတယ်...။ အဲဒီတော့ လူ့လောက ကြီးကို ယုံကြည်ပါလို့ ကျွန်တော် ပြောတာ၊ လူတွေဟာ ယေဘုယျ အားဖြင့် ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ခင်ဗျား တကယ်လို့ အဲဒီမကောင်းတဲ့လူနဲ့ တွေ့ချင် တွေ့လိမ့်မယ်... အဲဒီလူတွေ ကြောင့် ကျန်တဲ့လူတွေ မကောင်းဘူးဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားတာနဲ့ ကျန်တဲ့မိန်းကလေးတွေကို “မိန်းမ ဆိုတာ အလကား” ဆိုပြီး အချစ်ရှုံး ပြောနည်းပေါ့...။ သွေးပူတဲ့ပြောတဲ့ စကား၊ ဟိုမိန်းကလေးကလည်း မပေါင်းလောက်တဲ့ကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိလို့ ပစ်သွားတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဒါတွေက အများကြီးရှိတယ်...။

ကျွန်တော် ပြောချင်တာက... ကျွန်တော် တပည့်မ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြောဖူးတာရှိတယ်... “ကျွန်မရဲ့ချစ်သူဟာတဲ့၊ ပျော်တတ်တယ်၊ ရွှင်တတ်တယ်တဲ့ ၊ သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်မခွဲရတယ်တဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆို သူ့မှာ တာဝန်သိစိတ် မရှိဘူးတဲ့၊ တာဝန်သိစိတ် မရှိဘူးဆိုတော့ ဆရာရယ်တဲ့... ကျွန်မ အဖေ ကတဲ့ တာဝန်သိစိတ် ရှိတယ်တဲ့... အမေဆုံးသွားတော့ အဖေက နောက် အိမ်ထောင်မပြုဘူးတဲ့... ကျွန်မသူ့ကို အိမ်ထောင်ပြုရင် တာဝန်သိစိတ်

မရှိတဲ့အတွက် ကျွန်မမိသားစုနဲ့ ပြစ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြု ပြီးရင် ကျွန်မကလေးတွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲတဲ့” ဟ-နင်ကလည်း အိမ်ထောင်တောင် မပြုရသေးဘူး... ကလေးတွေအကြောင်း ထည့်စဉ်းစား နေပြီလား... ကျွန်တော်ကပြောတော့ “ဟုတ်ဘူးဆရာတဲ့ တွေးရမှာပဲတဲ့” ဒါကြောင့် သူက ပစ်သွားခဲ့တဲ့ဥစ္စာ၊ အဲဒါကို ဒီမိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် အားလုံးမိန်းမတွေကို လျှောက်ပြောရင် ဝတ္တုမှာ မတ်လို့ ကောင်းချင်ကောင်း မယ်... ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကြည့်လို့ ကောင်းချင်ကောင်းမယ်... ဒါပေမယ့် ဒီစိတ်ဓာတ်က မကောင်းဘူး ။ ဒါကြောင့် လောကကြီးကို ယုံကြည်ပါ။ ခင်ဗျား တကယ်ကောင်းအောင် လုပ်ရင် လောကကြီးက ပိုက်ပိုက်ထွေးထွေးနဲ့ တကယ် အကျိုးပြုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်... ။

ဒါဖြင့် “ယုံကြည်မှုတစ်ခုကို ခိုင်မြဲဖို့ လိုပါသေးလားတဲ့” အဲဒီ ဥစ္စာခိုင်မြဲဖို့ လိုပါသလားဆိုတာ ... ကျွန်တော်သိပ္ပံနဲ့ပြောမယ်။ တစ်ခါ တုန်းက ကမ္ဘာကြီးကို နေက ပတ်တယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ် နောက်ကျတော့ သိပ္ပံတွေ့ရှိချက် ... မဟုတ်ဘူး... နေကို ကမ္ဘာက ပတ်တယ်၊ ပထမ တုန်းက ရေစိမ်းတွေ သောက်လို့ ငှက်ဖျားဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ နောက် ခြင်ကိုက်လို့ ငှက်ဖျားပိုးဝင်တယ်၊ ယုံကြည်ချက် ပြောင်းသွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာထရန်ရပ်ဆယ်လ်က ဘာပြောသလဲဆိုရင်... “သိပ္ပံသမားတွေကတဲ့ ခဏခဏ ဟိုတစ်မျိုး ပြော၊ ဒီတစ်မျိုးပြော ပြောင်း ပြောတယ်တဲ့။ သိပ္ပံတွေကို ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုးပေါ့။ စကား ဝလောင်း ဝလဲ လုပ်ရမလားလို့ အပြစ်မတင်ဘူးတဲ့ကျုပ်တို့ကျတော့ လာလာပြောချင် တယ်တဲ့... ။ ဝိဇ္ဇာမှာလည်း ယုံကြည်ချက် ပြောင်းတယ်ဆိုတာ သဘော ပေါက်ရမယ်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အထောက်အထား ကျုပ်တို့ရဲ့ စဉ်းစား တွေး ထင်တာတွေနဲ့ ပြောင်းချင်လဲ ပြောင်းမှာပေါ့တဲ့” ။ မှန်တယ်... ယုံကြည် ချက်တာ ဘယ်လို ပြောင်းနိုင်သလဲ တွက်ကြည့်တော့ ပြောတော့မယ်

နော်... သိပ်အရေးကြီးတာ ပြောတော့မှာ၊ လူ့လောကကြီးကို ယုံကြည်ပါ၊ ချစ်ပါလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား နိဗ္ဗာန် ရောက်ချင်ရင် တော့ လောကကြီးထဲ မနေနဲ့၊ အဲဒါသည် “ငါ အန္တရာယ်” လို့ သဘော ထားရမယ် ။ ဥပမာ... စကား ရှည်နေမှာစိုးလို့ပါ၊ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ပြောတာ ပြောလိုက်ဦးမယ် ။ ကျွန်တော်တို့ တောင်ဖီလာ ဆရာတော်နဲ့ ရွှေဥမင် ဆရာတော် ။ အဲဒီ ရွှေဥမင်ဆရာတော် ။ တောင်ဖီလာ ဆရာတော်က “မင်း” ဆရာတော်၊ သာသနာပိုင်။ အဲတော့ ရွှေဥမင် ဆရာတော်က တောရကျောင်းမှာနေတာ တောင်ဖီလာ ဆရာတော်က သွားစကားပြောတာ၊ တောင်ဖီလာဆရာတော်နဲ့ ရွှေဥမင်ဆရာတော်တို့ စကားပြောကြတဲ့အခါ “အရှင်ဘုရားတဲ့ တပည့်တော် သင်္ကန်းလှူပါရစေ ဘုရား”တဲ့၊ “သာဓု... သာဓု... သာဓု တဲ့ ၊ လှူပါ... ”တဲ့ လက်ခံတယ် ပြီးလည်း ပြီးရော “ရွှေစည်းနဲ့ လှူပါဏ်”တဲ့၊ ဘေးချထားတယ်။ ပြီးတော့ “သပိတ်လှူ ပါဏ်”တဲ့ “သာဓု... သာဓု... သာဓု... ”တဲ့ “ရွှေစည်းနဲ့လှူပါဏ်” ။ ရွှေစည်းနဲ့ကို သူက မှန်းမှန်းပြီး လှူချည်းပစ်နေတယ်။ ရွှေစည်းနဲ့ဆိုတာ ကျောင်းတိုက်ကြီးပြီးတော့ သွားပို့မယ်။ တောင်ဖီလာကလည်း နည်း နည်းလေးတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့မှ “အရှင်ဘုရားတဲ့ ၊ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးသလား”၊ “ဟုတ်ပါတယ် မင်းဆရာတဲ့” ။ “အရှင်ဘုရား တစ်ပါးတည်းနေရတာ မကြောက်ဘူးလားတဲ့” ။ “ကြောက် လို့မို့လို့ တောထဲ နေရတာပေါ့တဲ့” ။ အဲတော့ အနားက ကပ္ပိယက၊ ဦးသူတော်က မျက်နှာပျက်သွားတယ်၊ မင်းဆရာက ပြန်တော့မှ “ဘုန်းကြီး ကလဲ”တဲ့ “မင်းဆရာရှေ့မှာ ဘယ်လို လုပ်တာလဲ”တဲ့ “သူ့ရှေ့မှာ ရွှေစည်းနဲ့ လှူပါဏ် ဆိုတော့ သူပြန်သွားမှ လှူချင်လည်းလှူပေါ့တဲ့ သူ့ရှေ့မှာ “ဘွင်းဘွင်း” ကြီး ရွှေစည်းနဲ့လှူပါဏ်ဆိုတော့ မကောင်းဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ တစ်ပါးတည်းနေရတာ မကြောက်ဘူးလားဆိုတော့ မကြောက်လို့ ။

မကြောက်ဘူး တစ်ပါးတည်း နေတာလို့ ပြောပေါ့တဲ့၊ ကြောက်လို့ တစ်ပါးတည်းနေရတာ ဆိုတော့”တဲ့၊ အဲတော့ ရွှေဥမင်က “မင်းဆရာဟာ တဲ့၊ တောင်ဖီလာဟာတဲ့ အချွေအရံတွေ ကြားထဲမှာ ပျော်မွေ့နေပြီတဲ့၊ ငါသူ့ကို သနားလို့ “ကြောက်လို့ တစ်ပါးတည်းနေတာပါလို့” ပြောလိုက် တာတဲ့ ၊ သူက တောထဲက ကျားတွေ၊ သစ်တွေကို ကြောက်သလားလို့ မေးတာတဲ့ ၊ ငါက မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ အချွေအရံတွေနဲ့၊ ကာမဂုဏ်တွေကို ကြောက်တယ်တဲ့ ၊ ကျားတွေကိုလို့ သေတာက ဒီတစ်ဘဝပေါ့တဲ့ ၊ အဲဒီ ကာမဂုဏ်အကောင်တွေ ကိုက်တော့ သံသရာပါ သေတာတဲ့” ၊ ဟော- သူ့ယုံကြည်ချက်က ပြောင်းသွားပြီ။ ကျွန်တော် ခုနကပြောတဲ့ လူ့လောကကြီးကို ချစ်ပါ ယုံကြည်ပါလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါ ခင်ဗျား အဲဒါမျိုး လုပ်ချင်ပြီဆို ပြောင်းပစ်ရမှာပေါ့ ၊ အဲဒီလောကကြီးကို စွန့်သွား။ ခုနက ပြောတဲ့အတိုင်း ရည်မှန်းချက်နဲ့ ယုံကြည်ချက်ဟာ ပြောင်းသွားတတ်ပါတယ် ။ ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ အကြောင်းအကျိုး ဆီလျော်စွာနဲ့ ပြောင်းသွားတတ်တာပါ ။

ခုနက တောထွက်သွားတဲ့ ဆရာတော်သည် လောကကြီးကို မုန်းလို့ ၊ နာကျည်းလို့ တောထွက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမယ့် အခြေခံအားဖြင့် ကတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မနေနိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး၊ လောကကြီးကို ချစ်နေနိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားမှာပဲ ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လောကကြီးကို မုန်းတဲ့စိတ် ရှိသလား ပြန်ကြည့်။ လောကထဲမှာ ဒီကောင်မကောင်းဘူး၊ ဟိုကောင်မကောင်းဘူး ပြောချင် ပြောနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကြောင့် လောကကို မနာကျည်းဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ အဲတော့ ဒီအဖြေဟာ ဒါလောက်ဆိုရင် ရလောက်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် ။ အားလုံး အခြေခံကတော့ တစ်ချက်တည်းပါ။ လောကကြီးကို ချစ်ပါ ၊ ဒါပါပဲ ။

မေး။ ဆရာဦးအောင်သင်း ခင်ဗျား၊ ဆရာပြောသလို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲ၌ ကြီးပွားလိုခြင်း ပြင်းပြစွာ ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဩဇာရှိခြင်း ၊ အာဏာရှိခြင်း၊ အသြာရှိခြင်း ဆိုရာတွင် ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံအရ အသြာ ချမ်းသာခြင်း ဆိုသော ဆန္ဒ ပြင်းပြစွာ ရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ် တစ်ဦးအနေနှင့် အသြာ ချမ်းသာလိုသောစိတ် ရှိနေခြင်းသည် သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်တွင် အန္တရာယ်ရှိနိုင် / မရှိနိုင် သိရှိလိုပါသည် ။

ဖြေ။ အဲတော့ ချမ်းသာချင်တဲ့ စိတ်ရှိတယ်။ အဲဒီဥစ္စာ သူ့ဘဝမှာ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ဘူးလား/ ရှိနိုင်သလား ၊ တစ်ခုတော့ ပြောမယ် ။ ချမ်းသာချင်တယ် ၊ ချမ်းသာချင်လို့ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေချည်းပဲ ။ အဲဒီ ချမ်းသာချင်လို့ လုပ်တဲ့လူတွေထဲမှာ လောကကြီးအတွက် တကယ် ပြန် လုပ်သွားတဲ့ လူတွေသာ တကယ်ချမ်းသာသွားတယ်လို့ သဘောပေါက်ပါ။ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်၊ ဂျာမနီမှာရှိတဲ့ “ဗွိုင်ဂလင်ဒါ” ဆိုတာ သိပ္ပံပစ္စည်း တွေထုတ်တာ ၊ အဲဒီစက်ရုံက မှန်ပြောင်းတွေ မှန်ဘီလူးတွေဆိုတာ သိပ်နာမည်ကြီးတာ ။ အဲဒီစက်ရုံက သူဌေးတွေပေါ့။ ပြီးလည်းပြီးရော သိပ်ချမ်းသာပြီး အလုပ်သမားတွေ အကုန်ခေါ်၊ ခေါ်ပြီးတော့ ၊ တို့တော်ပြီတဲ့၊ ဘာလုပ်မလဲတဲ့ ၊ မင်းတို့အကုန်လုံး ခွဲယူတော့ဆိုပြီး ၊ စနစ်တကျကို အကုန်လုံး အပိုင်ခွဲပေးလိုက်တာ ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ဘယ်လောက် ချမ်းသာချင်သလဲ၊ ချမ်းသာတော့လည်း ထမင်း ၂ နပ်ပဲ။ ဘာကြောင့် ချမ်းသာချင်တဲ့ စိတ်ရှိသလဲ ပြောမယ် ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပစ္စည်းတွေ၊ လူသုံးပစ္စည်းတွေက အများကြီးပေါ်နေတယ် ။ အဲတော့ သိပေါမင်း သေသာသွားတယ် အိုက်စကရင်း စားမသွားရဘူး ။

နေမကောင်းတဲ့အခါ အိုက်စကရင်းလေး စားရအောင်ဆိုတဲ့

စိတ်ကလေး မပေါ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ရှိမှမရှိဘဲ။ သတိထားနော်... ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အချက် သိပ္ပံပညာကြောင့် လူသုံးကုန်ပစ္စည်း အများကြီး ထွက်လာတယ်။ အဲဒီ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေ ထွက်လာတဲ့အတွက်ကြောင့် မို့လို့ ကျွန်တော်တို့တွေ အလုပ် ပိုလုပ်ကြရတယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ မိန်းကလေးတွေအိမ်မှာ အင်္ကျီဟာ အနည်းဆုံး အထည်တစ်ရာရှိတယ် ။ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် ထပ်ဝယ် တယ်။ ဘာလို့ဆိုတော့ အဆင် ။ ဟိုက စက်ရုံကလည်း၊ ယောက်ျားဝတ် ဆိုပါတော့ ။ တက်ထရက် အင်္ကျီ လုံချည်ပေါ့ တစ်စုံပေါ့လေ ။ အဲဒါ ၅စုံရှိရင် ၂နှစ် ဝယ်စရာ မလိုဘူး။ ၂နှစ်ဝတ်လို့ မကုန်ဘူး။ အဲသလိုဆိုရင် ဟိုစက်ရုံတွေ ပိတ်ပစ်ရမှာပေါ့ အဲတော့... အဲဒီ တက်ထရက်ကို အပွင့်လေး၊ အကျားလေး၊ အစင်းလေး၊ အဲဒါမှာမှ တစ်ခါ အင်္ကျီဒီဇိုင်းလေး၊ အဲသလို ထုတ်လုပ်လာတယ်။ အဲတော့... အဲဒီလို ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း ကျွန်တော်တို့မှာ ဝယ်ဝယ်နေရတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့က စားဖို့အတွက် အလုပ်လုပ်နေရတာလား။ ဝတ်ဖို့အတွက် အလုပ်လုပ် နေရတာလား ဆိုတာဖြစ်နေတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဆက်ပြီး တော့ ကြည့်လိုက်ဦး၊ တိုက်တို့၊ ကားတို့ကလည်း အခု တစ်မျိုး၊ ခု တစ် မျိုး။ မိုဒယ်လ်အမျိုးမျိုး ။ သစ်လာရင် ဝယ်ချင်လာတာပဲ။ အဲတော့... ချမ်းသာချင်တဲ့ အကြောင်းအရင်းက ဘာလဲဆိုရင် အဲဒီ လူသုံးပစ္စည်းတွေ ပေါ်လာသမျှ အငမ်းမရ လိုချင်လို့ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောချင် ပါတယ် ။

ပြန်တွက်ကြည့်လေ ကိုယ်ချမ်းသာချင်တာ လျှော့ဖို့လား ။ ကလေး တွေ ကောင်းထားချင်လို့လား ။ ပရဟိတလုပ်ငန်း လုပ်ချင်လို့လား ။ အဲ တော့ အဲဒီလို ပစ္စည်းတွေကို သုံးချင်လို့ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင် ဟို စက်ရုံတွေကလည်း မပြတ်ထုတ်နေမှာ။ အဲတော့... မြစ်ကို အလျားလိုက် ကူးနေတာနဲ့ တူနေတယ် ။ အဲတော့... ချမ်းသာချင်တာဟာ အဲဒီပစ္စည်း

တွေကို သုံးချင်လို့ဆိုရင် အဲဒါ အန္တရာယ်နဲ့ နည်းနည်း နီးလာပြီ ။ မရောက်သေးဘူး ။ မတော်လောဘနဲ့ ချမ်းသာချင်လာပြီ ဆိုရင်တော့ အန္တရာယ်ထဲ ရောက်ပြီ ။ ဒါကြောင့် ချမ်းသာချင်တာဟာ အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ သဘာဝကျတယ်။ သို့သော်လည်းပဲ သိပ်ချမ်းသာချင်လာရင် “ဘာကြောင့် ချမ်းသာချင်တာလဲ” ပြန်စစ်ဆေးကြည့်ပါ။ မိန်းမတွေ တစ်ထွေးကြီး လိုချင်လို့ ချမ်းသာချင်ပါတယ်ဆိုရင် ။ ပစ္စည်းနောက်လိုက်ချင်လို့ ချမ်း သာချင်ပါတယ်ဆိုရင် အဲဒါ အန္တရာယ်နဲ့နီးနေပါပြီ။ အဲဒီအတွက်ကို မတော်လောဘနဲ့ ရှာတော့မယ်ဆိုရင် အန္တရာယ်ထဲကိုရောက်သွားပြီ ။ အဲဒီကျရင် နစ်သွားတတ်ပါတယ် ။

ဒါကြောင့် ကလေးတွေကို ကျွန်တော်ပြောပါတယ် ။ “မင်းတို့ ငယ်ငယ်နဲ့ ချမ်းသာချင်လို့ရှိရင် အန္တရာယ်ရှိတတ်တယ်” ဘာလို့ဆိုတော့ လူဆိုတာ ငယ်ငယ်မှာ နာမည်ကြီးချင် ကြတယ် ။ အသက်ကြီးလာတော့ လောဘကြီးလာကြတယ် ။ ငယ်ငယ်က လောဘကြီးရင် သိပ်မဟုတ် သေးဘူး ။ ငယ်ငယ်က မချမ်းသာရင် နေပါစေ၊ နာမည်ကြီးချင်တာပဲ ဟုတ်လား။ အသက်ကြီးလာတဲ့ အခါကျတော့ နည်းနည်း လောဘတက် လာပြီ။ တချို့ စိုးရိမ်တတ်တဲ့ လူတွေဆိုလို့ရှိရင် ကိုယ့်အိုစာ မင်းစာ အတွက် လောဘတက်ပြီး ရှာတော့တာပဲ။ အဲတော့... ကျွန်တော် ပြောတဲ့ ခုနကနည်းနဲ့ ပြန်ချိန်ကြည့်ပါ။ အဲဒီချင်ချိန်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်လေးရှိရင် အန္တရာယ်မရှိသော ချမ်းသာခြင်းကို ရနိုင်ပါတယ် ။

မေး။ မိမိဘာဖြစ်ချင်သလဲ ဆိုတာကို သိရအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။
English Dictionary အရ မဟုတ်ဘဲ ဆရာ ပြောပြနိုင်တဲ့...
Ambition → Aim and object → goal တို့ရဲ့ သဘောကို ပြောပြပါ။

ဖြေ။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ မိမိဘာဖြစ်ချင်သလဲ ဆိုတာကို ရောတောင် ရောခဲ့ဖူးပါတယ်...။ ကျွန်တော် ပြောပါမယ်...။ ပီမိုးနင်း ပြောတဲ့အထဲမှာ၊ ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျတယ်။ ပီမိုးနင်းက ကိုယ်ကြီးပွားချင်ရင် ကိုယ်ဝါသနာမပါတဲ့အလုပ်ကို သွားမလုပ်နဲ့တဲ့၊ ဝါသနာပါတာကိုပဲ လုပ်တဲ့ ၊ အဲဒါမှ အောင်မြင်နိုင်တယ်တဲ့၊ ကိုယ်ဝါသနာပါတာ ပြန်စဉ်းစားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အကဲခတ်ပါ ။ အကဲခတ်တော့ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်လိုက် တယ် ၊ လုပ်လိုက်တော့ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ လုပ်မိတော့... ဘဝက ပါရမီ ပါတော့ မသင်ပဲနဲ့ အလိုလိုကလေး တတ်နေတတ်တယ်တဲ့...။ သို့မဟုတ် ရင်လည်း နည်းနည်းသင်ရုံနဲ့ များများတတ်တယ်တဲ့...။ အဲဒါ သည် တစ်ချက်။ နောက်တစ်ချက်က၊ ကျန်တဲ့ စာမေးပွဲအောင်တဲ့ ဥစ္စာ၊ ဂုဏ်ထူးထွက်တာ အဲဒါတွေ ထည့်တွက်မနေနဲ့...။ ညည “ဖျတ်” တနဲ့ နိုးပြီး ပြန်ကြည့်နူးနေတဲ့ အောင်မြင်မှုမျိုး ရှိတတ်တယ် ။ လမ်းထဲမှာ သီချင်းဆိုကြတယ်၊ မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်က သီချင်းတက်ဆိုတယ်...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ဆိုလိုက်တော့မှ မထင်မှတ်ဘဲ ဟုတ်ပြီး အောင်မြင်သွားတယ်...။ အဲဒါလည်း ရှိတယ်၊ စာတော့ ဂုဏ်ထူး ၅ဘာသာနဲ့ အောင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အောင်တဲ့အခါကျတော့ ဝမ်းသာ တယ်...။ ဝမ်းသာတော့... အခုလည်း ဒါဆိုလည်း ဝမ်းသာတယ်၊ ဝမ်းသာပေမယ့် အိပ်ယာက “ဖျတ် ” တနဲ့ လန့်နိုးတဲ့အခါ အဲဒါကို တစ်မုံ စိမ့်နဲ့ ပြန်တွေးပြီး အထပ်ထပ် ပြန်ပြီးတော့ ပီတိဖြစ်နေလို့ရှိရင် အဲဒီ ဘက်မှာ ပိုပြီးတော့ကိုယ်ဝါသနာပါတယ်...။ ဘယ်သူမှ မသင်ဘဲနဲ့တဲ့... ရုတ်တရက် တတ်ခဲ့လို့ ရှိရင်တဲ့ ၊ အဲဒါမိမိကြည့်နူးမူလည်း ဖြစ်ရင်တဲ့ မိမိဝါသနာပါတဲ့၊ လုပ်ငန်း ဖြစ်တယ်တဲ့...။ အဲတော့ အရေးကြီးဆုံး အချက်က... မောင်ရင်တို့ကို ပြန်ပြောလိုက်မယ်နော်... ကိုယ်စိတ်ကို ကိုယ် အလစ်ဖမ်းဖမ်း ချောင်းကြည့်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကို အလစ်ချောင်းရတာ

လွယ်မယ်မထင်နဲ့နော် ၊ သွားရင်း လာရင်းနဲ့ “ဖျတ်ကနဲ” “ငါ ဘာ စဉ်းစားနေတာလဲ” “ဖျတ်ကနဲ” ဆို ငါပီတိဖြစ်တယ်...။ ဟိုကောင်မလေး ကြောင့်လား၊ ဟိုအောင်မြင်မှု ကြောင့်လား၊ ကောင်မလေးကြောင့် မဟုတ်ဘူးနဲ့ အဲလိုဖမ်း ။ ဖမ်းနိုင်လို့ရှိရင် ဘယ်လိုဝါသနာမျိုး ပါတယ် ဆိုတာ သိလာနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်...။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဥစ္စာလေး ပီမိုးနင်းစကားလေးကို ကြိုက်တယ်...။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ် ကတည်းက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တွက်ကြည့်တယ် ။ ဘာ ဝါသနာပါလဲဆိုရင်၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ကြည့်နူးခဲ့တာလေး၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ဝတ္ထုသိပ်ဖတ်တယ်... ဖတ်ပြီးရင် အဲဒီဝတ္ထု ဘယ်လို ကောင်းပုံကောင်းနည်းကို အသေအချာကို ကျွန်တော် ပြောတတ်တယ်... အဲဒီအကျင့်က ငယ်ငယ်ထဲက ရခဲ့တာ...။ ဘယ်လောက်လဲဆို ရယ်စရာ လည်း ကောင်းတယ်...။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကိုအောင်ကြည် ဆိုတာရှိတယ်...။ ကာလသားကြီးပဲ။ မူးလည်းမူးတယ်၊ ခုတ်လိုက် ထစ်လိုက်ပြီဆိုရင် သူကအရင်ဆော်တာ၊ အဲလို လက်ကလည်း ယဉ် တယ်၊ သိပ်ယဉ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ကာလသားပေါက်စ။ ကြောက်ရ တယ်...။ သူက ညကျပြီဆို မူးလာပြီဆိုရင် ခါးမြောင် တစ်ချောင်းနဲ့ အဲလို နေတဲ့လူ၊ ကျွန်တော်က တစ်ခါ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပြောတာ... “ခြောက်လုံးပြူး” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု။ အဲဒါနားထောင်ပြီးတဲ့နောက် သူမူးလာပြီဆို ကျွန်တော်က ရှောင်နေရတယ်...။ မူးလာပြီဆို “ဟေ့ကောင် အောင်သင်း လာဦး” ၊ ကြောက်ရတယ်...။ ‘ထိုင်စမ်း ငါ့ကို ဝတ္ထုပြောစမ်း’ ကျုပ်မှာ ခါးထောက်ခံပြီး ဝတ္ထုပြောရတာ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ပြောရတာပဲ...။ နောက်ပြီး တင့်တယ်ရဲ့ ရွှေချစ်ငွေချစ်ဝတ္ထု ။ ကိုငွေမောင်နဲ့ မဖွားစောဆိုတာ၊ သူတို့ ၂ယောက်ကို ကျွန်တော်က ပြောပြတယ်...။ ပြောပြတော့ “ဟာ ကောင်းလိုက်တာ” ၊ အဲတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုကောင်းကြောင်း

ထပ်ပြောပြတယ်။ အသံရာ ဟန်ရောပေါ့ဗျာ...။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ပြောပြတာ ကိုငွေမောင်နဲ့ မဖွားစော ကြိုက်လွန်းလို့ ထမင်းမစားနိုင်ဘူး...။ ထမင်းအိုးကြီး ဒီအတိုင်း တည်ထားပြီးတော့ ညဉ့်နက်လာတော့ “အောင်သင်း နှင်ပါဝင်စားသွား” ဆိုတော့ ၊ ကျွန်တော်ပါ ဝင်တုတ်ပစ်လိုက်ရော၊ ပြီးသွားရော။ နောက်တော့ ကိုငွေမောင်ဆိုတဲ့ လူက “ငါ့ကွာ အောင်သင်း ဆိုတဲ့ကောင်ကပြောတော့ ရွှေချစ်ငွေချစ် ကောင်းလိုက်တာဆိုပြီး ဖတ်လည်းကြည့်လိုက်ရော ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘူး ၊ အလကား ဒီကောင်ပြောသလို ဘာမှကို မဟုတ်ဘူး” တဲ့ ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီဥစ္စာကို သိပ်ပီတိဖြစ်တယ်၊ သိပ်ပီတိဖြစ်တယ်၊ ကောင်းပုံကောင်းနည်း ဘာကြောင့်ကောင်းရတာလဲ ပြောပြတာမျိုး သိပ်ပီတိဖြစ်တယ်။ အဲဒီဥစ္စာသည် ကျွန်တော်မှာလာပြီး အကျိုးပေးတာပဲ...။ အခု စာပေဝေဖန်ရေး၊ အဲဒီမှာလာပြီး အကျိုးပေးတယ်၊ အဲဒီအပြင် အဲဒီလို ပြောရတဲ့ အကျိုးက အခုခင်ဗျားတို့ကို စင်ပေါ်မှာ ပြောနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကျိုးပေးလာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြန်သုံးသပ်တဲ့အခါ အဲဒါတွေ လာတွေ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပြချင်တာပါ။ ကောင်းပြီ၊ နောက်တစ်ခုက 'ambition , aim and object, goal ' ambition က ကိုယ့်ရည်မှန်းချက် ၊ ကျော်စောကိစ္စိရှိမှု၊ အဲဒါတွေမှာ အများဆုံးသုံးတာတွေမှာ တွေ့ရပါတယ်နော်။ aim and object ဆိုတာတော့ ယေဘုယျအားဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်၊ ပန်းတိုင် ၊ အဲသလို သုံးပါတယ်။ goal ဆိုတာလည်း ပန်းတိုင် သဘောမျိုးကို သုံးပါတယ် ။ ကျွန်တော်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စာကျမ်းသူတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကျွန်တော် သိသလောက်ကလေး ပြောတာပါ။

မေး။ ဆရာခင်ဗျား၊ ဘဝရည်မှန်းချက် တစ်ခုအတွက် မိမိမိဘ ၊ ကိုယ့်မိသားစုအတွင်းမှ ရုန်းထွက်ပြီးမှ (သို့) ခေတ္တ ခွဲခွာပြီးမှ ဖြစ်ရမည့် ဘဝရည်မှန်းချက်မျိုး ထားသင့်ပါသလား ၊ အကျိုးအမြစ်များကိုဖော်ပြပါ။

ဖြေ။ ထားရမှာပေါ့ ၊ အခု မခွဲချင်တော့ မောင်ရင်က အမြဲတမ်း နေရမှာလား...။ တစ်နေ့ခွဲရမှာပေါ့ ၊ မိသားစုက ခွဲသင့်ရင်ခွဲရမှာပဲ ။ ဥပမာ တက္ကသိုလ်သွားချင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ကိုယ်က ရွှေဘိုမှာနေတယ်ဆို သွားကိုသွားရမှာပေါ့။ ခွဲကိုခွဲရမှာပေါ့။ ကျောင်းနေတာတောင် ခွဲရသေးတာပဲ...။ ရည်မှန်းချက်က ကောင်းဖို့ပဲလိုတယ်။ မူးပေတေပြီး အိမ်က ထွက်ပြေးတာမှမဟုတ်တာ “အမှည့်စားချင်ရင် အဖျားတက်ရတယ်” ဆိုတဲ့ ဗမာစကားပုံရှိတယ်။ ပင်ခြေမှာ ထိုင်နေရင် သူများလွှင့်ပစ်တဲ့ အသီးပဲ ရမှာပေါ့...။ အမှည့်စားချင်ရင် အပင်ဖျားကို တက်ရမှာပဲ...။ ဒါ ကြိုးစားရမှာပေါ့ ၊ နိုင်ငံခြား သွားရင်လဲသွားရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေက အိမ်ခင်တတ်တယ်၊ သူတို့ အနောက်နိုင်ငံမှာ ကိုယ့်တိုင်း ကိုယ့်ပြည်ဆိုတာ သိပ်မရှိဘူး ၊ မရှိတော့ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ၊ အင်္ဂလန်မှာနေတဲ့ လူကလည်း အလုပ်ရတယ်ဆို မြန်မာပြည် လာလုပ်ချင်လုပ်တာပဲ...။ ကျွန်တော် တို့ဆီမှာတော့ မိသားစု သံယောဇဉ်က သိပ်ကြီးလွန်း အားကြီးတယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုခြင်းလည်း ကွာတော့ပေါ့လေ၊ ဥပမာဆိုပါတော့ ကလေး တစ်ယောက်တာ အသက် ၁၈နှစ်ပြည့်ရင် အိမ်က မကျွေးဘူး၊ မိန်းကလေးဆိုလည်း မိန်းကလေး အလျှောက်ပဲ “ရော့ သော့ယု၊ ကိုယ့်အခန်းနဲ့ကိုယ်နေ” အဲသလိုထားတာ သူတို့ ဘာသာသူတို့ပဲ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း ဘယ်လို ခေါ်နေနော်၊ ထားမလား၊ ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီတော့ မိန်းကလေးတွေကလည်း မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ...။ ရည်းစားထားလို့ မဖြစ်သေးဘူး ဘာညာနဲ့၊

အဲဒီအသိစိတ်နဲ့ ထိန်းနေတာ...။ ဟိုမှာက မိန်းကလေးဟာ အရွယ်ရောက်လို့ ရည်းစားမရှိရင်၊ ဆရာဝန်နဲ့ပြောတာ စိတ်မမှန်ဘူးလို့ ဖြစ်တယ်ဟုတ်တယ်...။ ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ နိုင်ငံခြားက မိသားစုတစ်ခုရှိတယ်...။ ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးတဲ့အထဲမှာ သူ့သမီးကလေးဟာတဲ့ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတာတဲ့...။ ဘိုင်းဖရန့် (boy friend) တွေ ဘာတွေရှိနေပြီတဲ့...။ ။ ဒါ - ဒီလိုဇောတာ...။ အဲတော့... ဒါ သူ့ဘာသာလွတ်လပ်စွာ ထားနိုင်တယ်၊ လွတ်လပ်စွာ ထားနိုင်တဲ့အပြင် လွတ်လပ်စွာလဲ ရှာဖွေစားသောက်... အဲ... လွတ်လပ်စွာ... လွတ်လပ်စွာ... မပြောတော့ပါဘူး... အဲဒီ အသက်အရွယ်ထိတာမှ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာဖွေမနေထိုင်နိုင်ရင် အစိုးရ ထောက်ပံ့ကြေးဝေဟာမှာ သွားနေ...။ ခရစ်စမတ်မှာလာပြီး လက်ဆောင်လေး ဘာလေးပေးမယ်။ ပြီးပြီဒါပဲ။ အဲတော့... ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့“တဲ့ မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ” “ဟာ မေမေကလည်းဗျာ၊ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးမှာ ဘယ်သွားမယ် ဘယ်လာမယ် မေးနေရသလား၊ နေရာတကာ လိုက်ချုပ်ချယ်နေတာပဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေ၊ အခု စတိတ်ရှိုးသွားမလို့ ပေးစမ်းပါ ငွေ ၁၀၀ ” အဲသလိုဖြစ်တာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေမယ်လို့သာ ပြောတာ၊ ပေးစမ်းပါ ငွေ ၁၀၀ ဆိုတာက ပါလာတယ်။ အဲတော့... ကျွန်တော် ပြန်ပြောချင်တာက မိသားစုဆိုတာ ခွာသင့်ရင်ခွာရမှာပေါ့ ဘာအရေးကြီးလဲ၊ ခုခေတ် ဘာမှအရေးမကြီးဘူး ။

မေး။ ဘဝရည်မှန်းချက် တစ်ခုအတွက် အလွန်သိယောဇော်ကြီးသော အိမ်ထောင်ဖက်မိသားစု လိုအပ်ပါသလား။

ဖြေ။ အဲဒီဘဝရည်မှန်းချက်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်သော မိသားစု ဆိုတာ

မပါဘူးလား၊ အဲဒါလေးလဲ ထည့်ပြောဦးနော် ။ အောင်မြင်တယ်။ အပြင်မှာ အုတ်အော်သောင်းနင်း အောင်မြင်တယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး...။ ဒါပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်တယ်ဆို မိန်းမနဲ့ရန်ဖြစ်ဟ၊ ကလေးတွေက ဆူဟ သတ်ဟ ပုတ်ဟနဲ့ “မပျော်ရွှင်သော မိသားစု” အန်ဟက်ပီးဟုမ်း ဖြစ်နေတတ်တယ် ။ ဒါကြောင့် ပျော်ရွှင်သော မိသားစု ဆိုတာလည်း ဘဝရည်မှန်းချက်ထဲမှာ ထည့်ထားဖို့ လိုပါတယ်။ ဘဝဆိုတာ အဲလိုနေမှ ကောင်းတာ၊ ခုနပြောသလို အောင်မြင်တာတော့ အောင်မြင်တာပေါ့...။ အပြင်မှာတော့ ထိပ်သီး၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆိတ်ချိုး (ချေး) ဘာလုပ်တော့မလဲ ဟုတ်လား၊ အဲလိုဖြစ်နေတယ် ။

မေး။ မြင့်မားသော ဘဝရည်မှန်းချက်အတွက် မျိုးရိုးဗီဇသည် ရာခိုင်နှုန်း မည်မျှအထိ အရေးကြီးပါသလဲ၊ ဆေးပညာ ရှုထောင့်အရ သိလိုပါသည်။ တခြား ရှုထောင့်မှလည်း သိလိုပါသည်။ မိုးနွဲ့ဗီဇ မြင့်တက်အောင် လုပ်လို့ရပါသလား ။

ဖြေ။ တစ်ခု ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ ဗီဇနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာ တော်တော့ကို သုသေသန ပြုထားတဲ့ ဦးအေးမောင်ဆိုတာ (ဦးအေးမောင် - စာပေဗိမာန်)ပေါ့ ။ ခုတော့... စာပေ ဗိမာန်ကို နောက်က မတပ်တော့ဘူး...။ “ဗီဇနဲ့ပတ်ဝန်းကျင်” ရယ်၊ “လူ့စိတ်သဘာဝ” ရယ်၊ အဲဒီ ၂အုပ်ရှိပါတယ်။ ဗီဇနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့... အသေးစိတ် ဆေးပညာရှုထောင့်ကနေ တွေ့ရှိချက်တွေကို ပြောထားတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါလေးကိုဖတ်ကြည့်စေချင်တယ်။ “ဗီဇနဲ့ပတ်ဝန်းကျင်” ကို မှတ်ထားနော်၊ တစ်ခု ကျွန်တော်ပြောမယ် ။ ခရိုမိုဇုမ်း ဆိုတာ အဲဒီ ခရိုမိုဇုမ်းသည် အဖဘက်က ၂၄ခု ။ အမိဘက်က ၂၄ခု ပေါင်းပြီးတော့ ဗီဇကဖြစ်တာ၊ အဲဒီတော့မှ

ဒီခရိုမိုရမ်း ၂ခုပေါင်းပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူး...။ ပြီးသွားပြီ ။ ဝီဇက ဘာမှလုပ်လို့ ပြုပြင်လို့ မရဘူး ။ အဲဒါက ပြင်လို့မရဘူး။ ဒီတိုင်း ဒီတိုင်းပဲ သွားမှာပဲ...။ ဒါပေမယ့် အကုန်လုံးကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဘာကပြဋ္ဌာန်းသလဲဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုပြီးပြဋ္ဌာန်းပါတယ်။ ဝီဇဟာ ဩဇာကြီးသလား၊ ကြီးပါတယ်...။ ဒါပေမယ့် အားလုံး အောင်မြင်ခြင်း၊ တိုးတက်ခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုအရေးကြီးပါတယ်...။ ဘာကို ထောက်ပြထားသလဲဆိုလို့ရှိရင် သိပ်ပြီးတော့ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ၊ သိပ်ဆိုးတဲ့ လူတွေ၊ ခရိုမင်မင်နယ်ဖေစ် (criminal face) ပေါ့ ။ ရာဇဝတ်ကောင်ရုပ်မျိုး။ အဲဒီရုပ်မျိုးကို ပတ်ဝန်းကျင်က သိပ်လက်မခံကြဘူး...။ မြင်တာနဲ့ ကြောက်တယ်...။ အဲဒီလူတွေကို ပလပ်စတစ် ခွဲစိတ်ပြုပြင်မှုနဲ့ မျက်နှာကို သားသားနားနား လုပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြန်ပြီးတော့ လက်ခံလာတယ်။ အဲဒီကျတော့ သူတို့ဟာ ရာဇဝတ်မှုတွေ စွန့်သွားတာတွေဖူးတယ်...။ ဒါ တွေ့ရှိချက်တွေပေါ့။ အဲတော့ ... ဆိုလိုတာက ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုပြီး နည်းနည်း အရေးကြီးပါတယ် ။ ကောင်းပြီ၊ မောင်ရင်ကို ပြောချင်တာက ဝီဇနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်ဟာက ပိုအရေးကြီးသလဲ...။ ဝီဇက ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ် ပြောပြော အသေပဲ ထားလိုက်။ မကြည့်နဲ့တော့။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲကြည့်၊ အဲဒါ တစ်ခုတော့ အားကိုးစရာ မှီတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖြေလိုက်ရပါတယ်။

မေး။ လေးစားပါတယ် ဆရာခင်ဗျာ၊ (၁) လူ့ဘဝမှာ ဘယ်အချိန်ဟာ တန်ဖိုးရှိပါသလဲ။

ဖြေ။ ခုချိန်ဟာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးပါ ။ NOW and HERE ဆိုတာ

တော်စတိုင်းနေတဲ့ ဝတ္ထုလေးတောင် မှီတယ်။ ကိုမေမြင့်ရေး... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...။ အရေးအကြီးဆုံးသည် ခုချိန်။ တန်ဖိုးအရှိဆုံးသည် ခုချိန်။ နောက်တစ်ခု ပြောလိုက်မယ် တန်ဖိုးအရှိဆုံး သည် အသက်ရှင်သော အချိန်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကိုယ့်ဘာသာကို အသက်ရှည်အောင် ကျန်းမာအောင် နေရတယ်။ ဘိန်းဖြူတွေဘာတွေ သွားမလုပ်နဲ့။ စောစောစီးစီး ကြာသွားလိမ့်မယ်...။ စောစောစီးစီး ကြာသွားလို့ မှီရင် ပြီးရော-ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ အဲတော့ အားလုံးကိုမြဲလိုက် ခုချိန်ဟာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ဆိုပေမယ့် အချိန်တိုင်းဟာ တန်ဖိုးရှိတယ် ။ ဆရာကြီးပီမိုနင်းရေးသလို လောကကြီးမှာတဲ့ အချိန်တွေဟာတဲ့ အများကြီး မကုန်ဆုံးနိုင်ဘူးတဲ့...။ အဲဒီ မကုန်ဆုံးနိုင်တဲ့ အချိန်တွေကို သုံးလို့မရဘူးလား...။ ကြွေးဆပ်သလို ဆပ်လို့မရဘူး။ မနေ့ကကို ပြန်ခေါ်လို့မရဘူး...။ အခု ကျွန်တော် တို့ပွဲစတုန်းက အချိန်ကို ပြန်ယူလို့မရဘူး...။ အဲတော့... ခုချိန်ဟာ အရေးကြီးဆုံး...။ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်လို့ အမြဲတမ်း လာနေတဲ့ now...now... now... ၊ ပစ္စက္ခ... ပစ္စက္ခ... ပစ္စက္ခ အဲဒါကို တန်ဖိုးထားပါ။ အကျိုးရှိအောင် အသုံးချသွားရင် ရပါတယ် အချိန်ကို ဆက်ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ကိုရင်တို့ကို ပြောချင်တာက “အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” မေးမယ်။ “ကျွန်တော် ၁၈ နှစ်”၊ ၁၈ နှစ်ဆိုတာ အချိန်၊ အသက် ၆၃နှစ် အဲဒါအချိန်၊ ဘဝဆိုတာ အချိန်...။ အချိန်မပါဘဲနဲ့ ဘဝဖြစ်လို့ မရဘူး။ ဘဝကို တန်ဖိုးထားရင် အချိန်ကို တန်ဖိုးထားရမယ်။ အချိန်ကို ဖြုန်းပစ်လိုက်တဲ့ ကောင်ဟာ ဘဝကို ဖြုန်းပစ်လိုက်တာပဲ...။ မွေးခြင်းနဲ့ သေခြင်းကြားဟာ အချိန်မဟုတ်လား...။

နောက်မေးခွန်းတစ်ခုက လူ့ဘဝမှာ ဘယ်အချိန်ဟာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးလဲတဲ့...။ အဲဒီအထဲမှာကို အဖြေကပါနေပြီ။ ဘဝဆိုတာ အချိန်၊ လူ့ဘဝတွင် တန်ဖိုးအရှိဆုံး အရာဟာ ဘာလဲတဲ့။ လူ့ဘဝမှာ တန်ဖိုး

အရှိဆုံးအရာဟာ ပြောချင်တာတွေ ပြောပါစေ - တန်ဖိုးအရှိဆုံး အရာဟာ အသက်ပဲ...။ အသက်ထက် တန်ဖိုးရှိတာ ဘာမှမရှိဘူး။ အဲဒီအသက် ကလေးထွက်သွားရင် ပြီးရော။ ဒါပဲ လူ့ဘဝ မဟုတ်တော့ဘူး...။ နောက် တစ်ခုက “အသင့်ရဲ့ မေတ္တာကမ္ဘာဟာ ချစ်စရာလေး ” တဲ့ အောင်သင်းကို ပြောတာ ထင်ပါတယ်...။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ။

မေး။ ဘွဲ့ရပြီးသူများ မကြီးပွားဘဲ ဘဝတန်းမအောင်သူများ၊ စာရေး တတ် ဖတ်တတ်သူများ ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းများတွင် အောင်မြင်နေပါသည် ၊ ဘာကြောင့်လဲ ။

ဖြေ။ အဲတော့ ဘွဲ့ရသူများ မကြီးပွားဘဲ (.....) ဆိုတာ ကျွန်တော် ဆက်ဖတ်လိုက်ဦးမယ်။ နောက်တစ်ခုက ယခု ခေတ်တွင် ဝန်ထမ်းများ ဘာကြောင့် မကြီးပွားပါသလဲတဲ့...။ ပညာတတ်တဲ့လူက မကြီးပွားဘဲ ပညာမတတ်တဲ့ လူက ကြီးပွားတယ်...။ တစ်ခုရှိတာက အဲဒီမှာ ဂြိုဟ်း ထားဖြေမယ်နော်...။ ပထမတစ်ခုက ကြီးပွားနေတဲ့ လူကို ဘွဲ့မရတာပဲ သိတာ...။ သူ့မှာ ပညာတတ်နေတဲ့ အပိုင်းတွေရှိတယ်။ ပညာဆိုတာ စာတွေသာ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ကိုင်း... မော်တော်ကား ဘော်ဒီထုတ်တာ ပညာ မဟုတ်ဘူးလား...။ ဒါမှမဟုတ်၊ သူ ကုန်သွယ်ခြင်း အတတ်မှာ တတ်ချင်တတ်နေမှာပေါ့...။ ဒီဘွဲ့ရတဲ့သူက ဈေးရောင်းပါဆိုတော့ အုန်းသီးကို ကိုက်တောင်နဲ့ ရောင်းတော့ ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ...။ ဟုတ် လား...။ ပြောချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ် က သူ့မှာ သက်ဆိုင်ရာ အတတ်ပညာတွေ ရှိလိမ့်မယ်...။ သတိထားပါ။ သူကြီးပွားထိုက်လို့ ကြီးပွားတာ...။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောတာ အခိုက်အတန့်ဆိုတာ ရှိစမြဲချည်းပဲ...။ အဲဒီအချိန် အခါမျိုးမှာ ဒီတိုင်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်...။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စာပေ ဟောပြောပွဲတွေမှာ ပြောတယ်။ ကလေးတွေကို။ ပညာနဲ့ ဥစ္စာဟာ ဥစ္စာ သမားဟာ သိပ်ပြီးတော့ ရှေ့ကို ရောက်နေရင်၊ အဲဒီခေတ်က သိပ်မတည်ငြိမ် သေးဘူးမှတ်။ ပညာသမားကို ဥစ္စာသမားက ဘယ်တော့မှ ပစ်ထားလို့ မရဘူး...။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အနောက်နိုင်ငံမှာ ကြီးပွားပေဆိုတဲ့ လူတွေသည် ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ...။ ရော့ကာဖဲလား ဘာညာဆိုတဲ့ ချမ်းသာတဲ့ လူတွေရှိတယ်။ ဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲဆို သူ့စက်ရုံကြီးက ဖုတ် -ဖုတ် ၊ ဖုတ် - ဖုတ် နဲ့ ၊ တစ်ဖုတ်ကို ဘယ်နှစ်ဒေါ်လာဆိုလား ဝင် လာတယ်။ အဲလောက်ထိအောင် ဝင်ငွေများတာ...။ အဲလို လူတွေက ပညာတတ်တဲ့ လူတွေကို သုံးတာ၊ ပိုက်ဆံကို ပုံပေးပြီး ဒီမော်တော်ကား မော်ဒယ် ထုတ်စမ်း၊ ဒီဒိုင်း ထုတ်စမ်း၊ အင်ဂျင်ကို ပိုကောင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်စမ်း၊ အဲလိုသုံးတာ...။ ဖတ်တလာ အာဏာရှိတာ ဘယ်သူကို သုံးသလဲ၊ ပညာရှင်တွေကို သုံးတာ၊ သဲကန္တာရထဲမှာ မော်တော်ကား မောင်းတွေ ရေမရှိလို့ မောင်းလို့မရဘူး...။ “မင်းတို့ ရေမပါဘဲနဲ့ မော်တော်ကား မောင်းလို့ မရဘူးလား အခု အဲဒါရွာ” ရွာလိုက်တဲ့ ဥစ္စာဟာ စစ်ပြီးမှ လာတွေ့တယ်...။ ဗောက်စ်ဝပ်ဂွန်း။ ပညာသမားကို ပစ်ထားလို့ မရ ဘူး၊ ခေတ်တည်ငြိမ်လာလေလေ၊ ပညာသမား ရှေ့ရောက်လာလေလေ ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါ။ အဲဒီပညာသမားကလည်း ကြီးပွားချမ်းသာနေ နောက်ကို

လိုက်ရင် ကြီးပွားချမ်းသာ လာနိုင်ပါတယ်...။ အခိုက်အတန့် အတောအတွင်းမှာ ယာယီကို ယာယီလို့သဘောထားပါ။ နောက်မေးခွန်း တစ်ခုက ယခုခေတ်တွင် ဝန်ထမ်းများ ဘာကြောင့် မကြီးပွားသလဲတဲ့၊ လာဘ်မစားလို့ပါ။ ဝန်ထမ်းများ မကြီးပွားဘူးလားဆိုတော့ ကြီးပွားတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ ကြီးပွားနေတာပဲ ကျွန်တော်ရေးလိုက် အာကီရာကူရိုဆာဝါ ဆိုတာ ကျွန်တော့် ဆောင်းပါးထဲက ဟာကိုပဲ ပြန်ညွှန်းလိုက်ရဦးမယ်၊ အာကီရာ ကူရိုဆာဝါဆိုတာ ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာကြီး၊ သိပ်နာမည်ကြီး တယ်...။ ရုပ်ရှင်ကား ၃၀ လောက်မှာ ၂၀လောက်ဟာ ကလပ်စစ် ဖြစ်သွားတယ်...။ သူ့ကို မစွတာခရစ်ရှာ ဆိုတာ အင်တာဗျူးလုပ်တယ်၊ လုပ်တဲ့အခါကျတော့ “မစွတာ ကူရိုဆာဝါ” တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေ အကုန်လုံးဟာတဲ့ ဘာစကားတွေ ပြောချင်လို့လဲ၊ ဘာအကြောင်းကို ပြောဖို့ဆိုတာ မူတည်ပြီးတော့ ရိုက်ပါသလဲတဲ့...။ မေးတဲ့အခါကျတော့ “ကျွန်တော်ပြောချင်တာ တစ်ချက်တည်းပါပဲ၊ လူတွေဟာတဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး တော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်နူးနူးနဲ့ နေနိုင်ပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သောကရောက်အောင် လုပ်နေတာကိုပါပဲ” တဲ့၊ “ကောင်းပါပြီ” “ခင်ဗျား ဂျပန်ပြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောချင်ပါသလဲ” တဲ့ “ကျွန်တော် တို့ ဂျပန်ပြည်မှာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ လာဘ်စားမှုတွေ များနေပါတယ် အဲဒီဥစ္စာ လူတွေဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေကြတယ်တဲ့၊ အဲဒီဥစ္စာကို ကျွန်တော် ပြောပါမယ်၊ ဒါဟာ အန္တရာယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်” တဲ့ ဘယ်တုန်းက ပြောတာလဲ ဆိုရင် ဂွန် ခုနှစ်လား ဂျာ ခုနှစ်လား မသိဘူး။ အဲဒီမှာ ပြောတာ...။ အခုကြည့်စမ်း၊ ဂျပန်ပြည်မှာ လာဘ်စားလိုက်တာ ဝန်ကြီးချုပ်ကအစ ရုံးတင်ရတဲ့အပိုင်းအထိ ဖြစ်ကုန်လေရော။

မေး။ ဆရာခင်ဗျား၊ ရည်မှန်းချက်ဆိုတာ ဝါသနာ ဝီရိယအပေါ်

မူတည်ပါသလား။

ပြေ။ တည်ပါတယ်။ ဝီရိယအပေါ်မှာလည်း တည်ပါတယ်...။ ဝီရိယ ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောတာ ပြင်လို့မရဘူး ဆိုတာ။ ဝါသနာနဲ့ ဝီရိယက တဆက်တည်းရောနေတယ်...။ အဲတော့ ကိုယ့်ဝါသနာ ကိုယ့်ဝီရိယ အပေါ် ရည်မှန်းချက်က တည်ပါတယ်...။ သာမန် ယေဘုယျအားဖြင့် ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ သိနိုင်တဲ့ ပညာမျိုးတွေမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကြိုးစားမှုအရ အောင်မြင်တယ်...။ သို့သော် ထူးခြားတတ်တာ ရှိသေးတယ်...။ အဲဒါ အနုပညာသမားတွေပဲ။ အနုပညာလို ဟာမျိုးတွေကျတော့ ဝီရိယရင် ဘာမှလုပ်လို့ကို မရဘူး...။ ဥပမာ နားမကောင်းတဲ့သူဟာ သီချင်း မှန်အောင် ဆိုလို့မရဘူး...။ နားမကောင်းတဲ့သူက - သူကတော့ “ကီး” ကိုက်အောင် ဆိုနေတာ...။ သူ့နားထဲကတော့ အကိုက်ပဲ။ သူ နားကိုက ၅ ပေါက်သံကို ၆ပေါက်သံ ကြားတယ်။ သူ့နားကိုက လွဲနေတာ...။ သူက ကြားတဲ့အတိုင်း ၆ ပေါက်သံနဲ့ ပြန်ဆိုတော့ အဲ - လွဲကုန်ရော...။ ဝီရိယနဲ့ ဝါသနာဆိုတာမှာ အနုပညာ ကိစ္စမျိုးတွေ၊ သုခုမ ကိစ္စတွေမှာ ဝီရိယ မပါရင်တော့ သွားမလုပ်ပါနဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတယ်နော်-အစားထိုးပြီး အောင်မြင်ခြင်း ဆိုတာ ...။ အဲဒါ ဒေါက်တာကျော်စိန်ရဲ့ “သင့်ဘဝ တွက်တာ အသုံးချစိတ်ပညာ” ဆိုတာ၊ အဲဒီထဲမှာ ပါတယ်။ အစားထိုး အောင်မြင်နိုင်တယ်ဆိုတာ...။ ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင် မင်းသားလုပ်ချင်နေတယ်၊ သိပ်လုပ်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရူပါက မလာဘူး...။ ဟိုထဲမှာ အလွန်ဆုံးဖြစ်လှ လူကြမ်းပေါ့။ ဇာတ်လိုက် မင်းသားရဲ့ အထိုးခံ ။ ဒါ ကျွန်တော် အဲသလိုကျတော့လည်းမလုပ်ချင် ဘူး...။ မလုပ်ချင်ရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်မလဲ အစားထိုး အောင်မြင်မှု လုပ်ရမယ်။ အကောင်းဆုံး ဒါရိုက်တာဖြစ်မယ်၊ အကောင်းဆုံး ရုပ်ရှင်

သရုပ်ဆောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်တော့ အစားထိုးအောင်မြင်မှု။ အကောင်းဆုံး ဒါရိုက်တာဖြစ်မယ်၊ အကောင်းဆုံးကင်မရာမင်းဖြစ်မယ်၊ အကောင်းဆုံး ဇာတ်ညွှန်းဆရာ ဖြစ်မယ်၊ ကိုယ်ဝါသနာပါတာ မဖြစ်နိုင်ရင် အစားထိုး အောင်မြင်စရာတွေ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ နယ်ပယ်မှာ အများကြီးပါ။ မမေ့ပါနဲ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာ မပါတဲ့ဥစ္စာ ငိုမနေပါနဲ့။ ကျွန်တော် ရုပ်မချောလို့ ရုပ်ရှင်မင်းသားမဖြစ်တာ ငိုနေတော့လှမလာဘူး...။ အဲလို မဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီ မင်းသား မင်းသမီးတွေကို အရည်အသွေး တောက်ပြောင်လာအောင်၊ မင်းသားမင်းသမီးအသစ်တွေ ပေါ်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့၊ မင်းသားမင်းသမီးတွေက ထိုင်ထိုင် ကန်တော့ခံရတဲ့ အကောင်းဆုံးဒါရိုက်တာ ဖြစ်အောင်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်မျိုးထားရမယ်။ ဥပမာ ဦးသုခဆိုပါအော့ “သူ့ကို သွားကန်တော့ကြရတယ်”၊ “ဆရာ ကျွန်တော် တို့ကိုသုံးပါဦး ဆရာရယ် ” ဟိုမင်းသားက အသက်ကြီးပြီး အိမ်သွားတော့ “မင်းသားကျ” ကြီးဖြစ်လို့ ။ ဒါရိုက်တာက ဘယ်တော့မှ မအိမ်ဘူး...။ ဦးသုခက မျက်စိတောင် မမြင်ဘူး၊ သူက အသံကို နားထောင်လိုက်ရင် အမူအရာ မကောင်းဘူး ကောင်းတယ်သူသိတယ်။ “မကြိုက် သေးဘူး ပြန်လုပ်စမ်း၊ ပြန်ပြောစမ်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ပြန်လုပ် ” သူ ပြောနိုင်တယ် အခုထိ တန်ဖိုးရှိတုန်းပဲ။ အဲ - ဦးသုခကို ရုပ်ရှင်ထဲ ထည့်ရိုက်ရင်တော့ ဒုက္ခိတ အခန်းမှာပေါ့ ။

မေး။ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရန် လောကဓံ သတ္တိသာမက ခုတ်ဝံ့၊ ထိုးဝံ့ ၊ သတ်ဝံ့သော သတ္တိ လိုအပ်ပါသလား။

ဖြေ။ ကျွန်တော်ပြောမယ်နော်၊ ဒါ ကျွန်တော်ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ၊ စလင်းပြောတာ ၊ ဂျင်နရယ်စလင်း -ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့

၁၄ - နံပါတ် တပ်မတော်ကြီးကို ဦးစီးပြီးတော့ မြန်မာပြည်ကို သိမ်းခဲ့တာ ။ အဲဒီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သတ္တိဆိုတာ ဘာလဲဆိုရင် လောကဓံကိုခံနိုင်တဲ့ သတ္တိတို့ ၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း ၊ ချီးမွမ်းခြင်းကိုခံနိုင်တဲ့ သတ္တိ ။ အဲဒီ သတ္တိက ခဲယဉ်းပါတယ်တဲ့ ၊ ခုနက ခုတ်ဝံ့ ထိုးဝံ့သတ္တိက လွယ်ပါတယ်တဲ့ ၊ လေ့ကျင့်ပေးလို့ရပါတယ်တဲ့။ ထားတော့ ကျွန်တော် ဖြတ်လိုက်တော့မယ်နော်၊ ဒါပေမယ့်တဲ့ ဗိုလ်ကားရစ် (moral courage) မှီတဲ့ လူတွေဟာတဲ့ ဖန်ဆက်ကယ် ကားရစ် (physical courage) ကာယသတ္တိ လုပ်ရမယ့် နေရာမျိုး ၊ ရင်ဆိုင်ရမယ့် နေရာမျိုးမှာ ဝန်လေးတတ်တယ်တဲ့ ၊ ကာယသတ္တိမှာ နည်းနည်းလေး ရောတတ်တယ် ၊ သို့သော် အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက လိုအပ်ပြီဆိုရင် အသက်တောင်မနှမြောပဲ လုပ်ဝံ့တယ်တဲ့...။ ဒါကြောင့် သူက ပိုပြီး လိုပါတယ်တဲ့ ၊ လောကဓံကို သည်းခံနိုင်ပြီ ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ၊ လိုအပ်ပြီးဆိုလို့ရှိရင် သွေးချင်းပေါက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး သတ္တိမျိုး ဝင်လာတယ် ၊ သေပါစေ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို အလျှော့မခံဘူး။ ဒါကြောင့် တကယ်မှီဖို့ လိုအပ်ပါသလားဆိုရင် ဗိုလ်ကားရစ် မှီလာပြီ ဆိုရင် လိုအပ်ရင် ကာယသတ္တိပါ မှီလာပြီလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်...။

မေး။ ဆရာခင်ဗျား၊ ယခုခေတ်မှာ လူငယ်များ အထူးသဖြင့် ဘွဲ့ရ လူငယ်များ နိုင်ငံခြားတွင် အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်များ သွားရောက် လုပ်ကိုင်နေကြခြင်းသည် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအပေါ် ထိခိုက်နိုင် / မထိ ခိုက်နိုင် ဝေဖန်ပြောကြား ပေးစေလိုပါသည် ။

ဖြေ။ ထိခိုက်နိုင်တာပေါ့၊ ထိခိုက်နိုင်လို့ အခု နိုင်ငံတော် အစိုးရ ကလည်း အဲ... သူတို့လည်း ခေါင်းပူနေတာ ၊ အောက်ကလူတွေပူ သလို သူတို့လည်း ပူနေရတာပဲ...။

To wish is of little account; to succeed you must earnestly desire; and this desire must shorten thy sleep.

Ovid

အလိုရှိမှုနှင့် မဖြစ်နိုင်ပေ။ အောင်မြင်ဖို့ကား ထက်ထက် သန်သန် ဆန္ဒရှိရပေမည်။ ထိုဆန္ဒသည် ခင်ဗျား အိပ်ချိန်များကို တိုတောင်းသွားစေရမည်။

ဂျိုဗင်

ထွက်ကြည့်ပေါ့ ၊ ဟိုအရင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့မှာ ဆေးပညာ တတ် မရှိဘူး ၊ မရှိတဲ့အခါ ကျတော့ ဘာလုပ်ရသလဲဆိုရင် ကုလားဆရာဝန် တွေ ငှားရတာ ၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ ကုလားပဲ။ တချို့များ ကုလားဆရာဝန် အတူတောင် ပါလာသေးတယ် ။ ကုလားဆရာဝန် အတူတွေ့က နား ကြပ်ထောက် ချင်ယောင်ဆောင် ဘာဆောင်နဲ့ ၊ ပြီး - အေပီစီ ဖေးလွတ် လိုက်တာပဲ ၊ ဒါပဲ ။ အဲ့အတက် ပေါက်တယ် ၊ အဲ့အတက်ပေါက်မှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် တကယ်တွေ့ခဲ့တာ ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် သေရော... ။ ဘယ်သူက သိသလဲဆိုတော့ အဲဒီကွန်ပေါင်ဒါကသိတာ... ။ အဲဒီကုလား မသိဘူး ။ ဒါပေမယ့် သူကဆရာဝန်ကြီး ။ အဲတော့ ဟို ကနေ လက်မှတ်အတုနဲ့ ရောက်လာတဲ့ကောင်၊ အဲဒီလောက်ထိအောင် ကို ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ပညာတတ်နည်းခဲ့တာ... ။ အခုတော့ ဆရာဝန်တွေ မွေးထုတ်မယ်ကွဆိုပြီး ၊ ထုတ်လိုက်တာ နည်းသလား ။ ဆရာဝန် မလုပ်တော့ဘဲနဲ့ အပြင်တောင် ရောက်နေတယ်။ တချို့ဆရာဝန် တွေကျတော့ တခြား အင်ဒိုနီးရှား ဘာညာတောင် ရောက်နေကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပညာတတ်တွေ အပြင်ရောက်ကုန်တာပေါ့။ ဒါကတော့

ဆာပလင်ပါ၊ ပိုလာလို့ ရောက်တာ၊ တချို့နေရာတွေမှာ လိုတောင် လို နေတယ်... ။ မရှိဘူး။ အဲတော့ ဒါတွေရှိလာအောင် လုပ်ယူရမယ်။ ဒါ တွေနှမြောစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်... ။ တိုင်းပြည်မှာ မထိ ခိုက်နိုင်ဘူးလား / ထိခိုက်နိုင်သလား ထိခိုက်နိုင်ပါတယ်... ။ ရေရှည်မှာ ပိုထိခိုက်တာ ပေါ့ ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီဥစ္စာကို သတိကြီးစွာနဲ့ တားနေရတာ။ ကြိုးစားနေကြရတာ။

မေး။ မိမိရဲ့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ပြီး မြောက်ဖို့ ကြိုးပမ်းအားထုတ် ရာမှာ လုပ်ဆောင်ရတာတွေ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက် သဘောတရား တွေနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့အခါ အဲဒီ သဘောတရားတွေက သွေဖည်ပြီး လုပ် ဆောင်သင့်သလား ၊ ခံယူချက် သဘောတရားကို ပြောင်းလဲသင့်သလား ။

ဖြေ။ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ဖို့ မအောင်မြင်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ယုံကြည် ချက်တွေ ပယ်ပစ်ရမလားဆိုတာက အဲဒီမေးခွန်းက သူစိတ်ထဲမှာ ခံစား နေရတဲ့ အများကြီးထဲက ထုတ်ပြောလိုက်တာ... ။ ကျွန်တော်က ဘယ်လို ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတော့ အစွန်အဖျားတွေ ကြည့်နေရတယ်။ ဘိုင်စကုပ် ထိုးခန်း ကြိတ်ခန်း တွေကို ဖြတ်ကြည့်နေရသလို ဖြစ်နေတယ်... ။ အဲတော့ ဘာလုပ်တာလဲ ၊ ဘာကိစ္စမှာ မအောင်မြင်တာလဲ ၊ အဲဒီယုံကြည်ချက်က ဘာလဲ ၊ နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက်လား ၊ ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်လား အဲတော့ ဒါဟာ မေးတဲ့လူနဲ့ ဖြေတဲ့လူနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြောမှ ဖြေလို့ရနိုင်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုပါတယ်... ။ ဒီ အတိုင်းကျတော့ ကျွန်တော်ဖြေလည်း ဘူးလုံး နားမထွင်းဖြစ်မှာ၊ ဒါကြောင့် ဒါလေးကို ရင်လိုက်ပါရစေ... ။ တစ်ချက်တော့ အဲ... ။ မေးတဲ့ နောက်တော့ ဖြေကြည့်ရ မှာပေါ့လေ။ ပြောချင်တာက ရွှေပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာ ရှိတယ်နော်။

ရည်မှန်းချက်နှင့် ပြဿနာအထွေထွေ ၆၃

ယုံကြည်ချက်ကို ရည်မှန်းချက်အရ ပြောင်းပစ်ရတာရှိတယ်...။ အကုန်လုံး မအောင်မြင်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ပြန်စစ်ဆေးကြည့်ပါ။ စစ်ဆေးကြည့်လို့ မအောင်မြင်နိုင်ရင် အဲဒါ ပြောင်းရမှာပေါ့...။ မအောင်မြင်နိုင်တဲ့ ဥစ္စာကြီးကို ဆက်လုပ်နေရင် အဲဒါ အညံ့ဆုံး...။ ပြောင်းရမယ်၊ ပြောင်းဖို့ ဝန်မလေးပါနဲ့...။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက် ၊ ကိုယ်ယုံကြည်ချက် ပထမ မှားချင်မှားမှားပေါ့။ မှားတာသိရင် ပြန်ပြင်ပစ်၊ အဲဒါ ဝမ်းနည်းစရာ မရှိဘူး...။ လူတိုင်း မှားတတ်ကြလို့ ခဲတံတွေမှာ ခဲဖျက်တပ်ထားကြတာ...။

မေး။ ဆရာခင်ဗျား ၊ အတွေးအခေါ်ကြောင့် ဘဝပြောင်းလဲတာလား၊ ဘဝကြောင့် အတွေးအခေါ် ပြောင်းလဲတာလား။

ဖြေ။ ၂ခုပဲ။ ၂ခုပဲ...။ အတွေးအခေါ်ကြောင့် ဘဝပြောင်းလဲတာလား။ ဘဝကြောင့် အတွေးအခေါ် ပြောင်းလဲတာလား...။ ဘဝဆိုတာ ဒီနေရာမှာ ရောထွေးပြီးတော့ ပြောသွားတတ်တာပါ။ ဘဝဆိုတာ အတွေးအကြံပါ။ အတွေးအကြံကြောင့် အတွေးအခေါ်ပြောင်းလဲတာပဲ...။ အတွေးအခေါ်ကြောင့်လည်း အတွေးအကြံ ပြောင်းလဲတာပဲ ။ သိပ္ပံရဲ့ တိုးတက်ချက်တွေကို ပြန်ပြီးဖော်ထုတ်ကြည့်ပါ ။ ပန်းသီးကြွေကျတယ် ။ ပန်းသီးကြွေကျတာကို ဘာဥပဒေပေါ်ဦးမှာလဲ...။ ဒီ နယူတန်ကျတော့ ပန်းသီးကြွေကျတာဘာလဲ၊ ဒါအတွေးအကြံ...။ အဲဒီအတွေးအကြံကနေ သူ့ရဲ့ အတွေးအကြံ ပေါ်လာတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဆွဲငင်ခံစားမှု၊ ပြန်တွက်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျမှ နေကပတ်သလား၊ ကမ္ဘာကပတ်သလား ဆိုတဲ့ပြဿနာ၊ သင်္ချာကြီးတွေအထိ ပေါ်လာတာပဲ။ အဲတော့ အတွေးအကြံကနေ အတွေးအကြံ ဖြစ်တယ် ။ အတွေး အကြံကနေ အတွေးအကြံဖြစ်တယ်...။ ကျွန်တော် အဲဒါပြော ချင်ပါတယ်။ ၂ခုစလုံးပေါ့၊ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

၆၄ အောင်သင်း

အပြန်အလှန်ပါ။

မေး။ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရန်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင် ၊ စိတ်၊ ရုပ် အဲဒီ ၃ ခုအနက် မည်သည်သည် အရေးကြီးပါသနည်း။

ဖြေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရယ် ၊ စိတ်ရယ် ၊ ရုပ်ရယ် ၊ ၃ခုစလုံး အရေးကြီးပါတယ်။ ခုနက ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောတယ် ၊ စိတ်ဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ပေါ့၊ ရုပ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရုပ်ပေါ့...။ ကိုယ့်ရုပ်ကြီးက လူတာမလူတာ မဟုတ်ဘူးနော် ၊ ကျန်းမာသလား/ မကျန်းမာဘူးလား၊ ဒါနော်...။ ကိုယ့်ရုပ်ကြီးကတော့ မကျန်းမာဘူး ၊ စိတ်က “ငါ” ဆိုလို့ မရဘူး ၊ အဲတော့ ရုပ်ရော ၊ စိတ်ရော ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရော အကုန်အရေးကြီးပါတယ် ။

မေး။ သမီးမှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေများနေပါတယ် ၊ တစ်ခုခုကို ဘယ်လိုအကောင်အထည်ဖော်ပြီး ဆုံးဖြတ်သင့်ပါသလဲ ။ သမီးမှာ မဖြစ်သင့်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို သိနေပေမယ့် အဲဒီအမှားကို အမြဲပဲ လုပ်မိနေပါတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုပြေငြိမ်းရပါမလဲ ။

ဖြေ။ ဟာ မေးခွန်းတွေကတော့ မလွယ်လှဘူးဟ ။ ဟိုဟာလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဆွေးနွေးပွဲ တစ်ခုမှာ ကလေးတစ်ယောက်က “ဆရာ ခင်ဗျားတဲ့၊ ဆန္ဒ ၂ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်ဟာကို ရွေးရမလဲဖြစ်နေပါတယ်” တဲ့၊ “အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲတဲ့” မင်းဆန္ဒက ဘာလဲဆိုတာ ငါလည်း မသိဘူးလို့ ငါဘယ်လိုလုပ် အကြံဉာဏ် ပေးမလဲလို့၊ တော်ကြာ တလွဲတွေ ဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး...။ ဝှက်ကျတယ်လို့၊ အဲတော့... မင်းဆန္ဒဟာ ကြိုက်တဲ့ ဆန္ဒလားလို့၊ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်၊ လောကမှာ

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

စကားလေးတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ “ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ရရင် ပျော်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်ကြတယ်တဲ့ ၊ ဒါပေမယ့်လို့တဲ့ ကိုယ်လုပ်သင့်တာကို ကြိုက်လာမှ ပျော်စရာ” တဲ့ ကိုယ်လုပ်ရတာ ပျော်စရာလို့ ထင်ပေမယ့် ကိုယ်လုပ်သင့်တာကို ကြိုက်လာမှ ပျော်စရာတဲ့၊ အဲတော့ မင်းဆန္ဒဟာ လုပ်သင့်တာလား၊ လုပ်ချင်တာလား၊ မင်းကြိုက်တာလား၊ မင်းလုပ်သင့်တာလား၊ အဲဒါခွဲကြည့်ပေါ့လို့။ အဲဒီနည်းနဲ့မှ ခွဲကြည့်လို့မရရင် အလွယ်ဆုံးနည်း ရှိတယ်။ လက်ဝါးထဲ တံတွေးထည့် ၊ လက်ဝါးစောင်းနဲ့ခတ်၊ လွင့်ရာကို လိုက်ပေါ့ကွာလို့ အဲလို ရယ်စရာလေးနှောပြီး ပြောခဲ့ရပါတယ်။ အခုလည်း သမီးမှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ များနေပါတယ် တစ်ခုကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေက သိပ်များနေတယ်ဆိုတော့ သူပြောချင်တာက . . . ကျောင်းသူ ထင်ပါတယ်. . . အဲတော့ သင်္ချာယူလိုက်ရကောင်းမလား ၊ ဖစ်စစ်လား ၊ အီကိုလား ၊ အဲလိုလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ။ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီကျတော့ ဆုံးဖြတ်ရမှာက တကယ်လို့ ကျောင်းသင်ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပေါ့လေ၊ ကိုယ်ဘယ်ဘာသာနဲ့ အပျော်ဆုံးလဲ ဆိုတာ အရင်ဆုံးစဉ်းစားပါ။ အဲဒီဟာကို သွားပါ။ သမီးက မိဘက မပူပင်မတောင့်တနဲ့ နေရတယ်ရင် သမီးကိုယ်ကြိုက်တဲ့ဘာသာကိုယ်ဝါသနာပါတာကိုယူပါ။ နောက်တစ်ခုက ကျောင်းကိစ္စဘာသာရပ်ကိစ္စမဟုတ်လို့ရှိရင် ဆန္ဒတွေများနေတာကို အကျိုးအကြောင်းနဲ့စဉ်းစားပါ။ ကိုယ့်စိတ်တွေက အိမ်ရှင်းလို့ခေါ်တဲ့ လတ်တလော ပျော်ရွှင်ရတာကို မစဉ်းစားပါနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူများဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ မိမိခါကြိုက်သလား စဉ်းစား ၊ အဲဒါဆို ကောင်းကျိုးပေးနိုင်ပါတယ် ။ အဲဒီလိုထောင်စုံက ကိုယ့်ကိုယ်ကို လက်ညှိုးထိုး မေးပြီးတော့ စဉ်းစားပါ။ အဲဒီနည်းလေး ကျွန်တော် ပေးပါရစေ. . . ။

သမီးမှာ မလုပ်သင့်ဘူးသိနေတဲ့ကိစ္စကို သိနေပေမယ့် အဲဒီအမှား

ကို အမြဲပဲ လုပ်မိနေပါတယ်တဲ့။ အဲဒါ မြန်မြန်ပြင်ပစ်ပါ။ ကိုယ်သိတယ်. . . ။ သိရက်သားနဲ့ လုပ်မိနေတယ်. . . ။ အဲဒါဆို သတ္တိကောင်းမှ ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းနိုင်မှာ . . . ။ သတ္တိဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်က သရက်ထောင်မှာ ထောင်ထဲ ရောက်နေတာ ၊ နိုင်ငံရေး သမားတွေပေါ့လေ၊ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော် က အငယ်ဆုံးပါ။ အဲတော့. . . လူကြီးတွေက ထောင်ထဲနေရတော့ ညောင်းညာတော့ နင်းနိုင်ပေးရတာ၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာ. . . ။ တချို့များဆို သူ့မြေးနဲ့ပဲ ပေးစားတော့မလို့နဲ့ ပြီးတော့ ပေးစားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အောင်သင်းတို့ ခံခဲ့ရတာတွေ၊ အဟုတ်မှတ်လို့ဒီမှာတော့ . . . ။ အင်း. . . အတွေ့အကြုံတွေ အတွေ့အကြုံတွေ. . . ။ ဒီမှာနေတော့ အင်္ဂလိပ်စာဆိုတာ အဲဒီမှာ သင်ခဲ့ရတာ ၊ ကျွန်တော်က တစ်ချောင်းတည်း သော စိတ်ကိုထားပြီး သေသေချာချာ စိတ်ဝင်တစားသင်တော့ အင်္ဂလိပ် ဗိုင်းဂျက်ထဲမှာပါတဲ့ ဆောင်းပါးတွေကို ၄-၅လ အတွင်း ကျွန်တော်ဖတ်နိုင် လာတယ်။ ဘယ်လောက် မြန်လိုက်သလဲဆိုရင် ဆရာရော ဘေးကရော အကုန်အံ့ဩတယ် “ဟာ ဒီလောက်ထူးခြားတဲ့ ဉာဏ်ကြီးရှင် မမြင်ဖူးဘူး” ဆိုပြီး. . . ။ အမှန်က ဉာဏ်မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်သိတယ်၊ သိပ်လိုချင်တော့ အဲဒါရဖို့ပဲ ကျွန်တော် သိတယ်. . . ။ ဒါပဲရှိတာကို မိန်းမပိုးဖို့တလည်း ထမီအထက်ဆင်တောင် မမြင်ရဘူး ထောင်ထဲမှာ . . . ။ အဲတော့ အပြင်မှာ ဘုရားကိုးဆူသွားဖို့လဲ မလိုဘူး အလှူသွားဖို့လည်း မလိုဘူး ။ စတိတ်မိုး သွားဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ဘယ်သူ လူမမာမေးဆိုတာ ဒါလဲမရှိဘူး. . . ။ လူမှုကိစ္စ (social ties) တွေ အကုန်ပြတ်သွားတာ. . . ။ အဲတော့ . . . ကျွန်တော်ကို ချစ်ကြတယ်။ အထင်လည်း ကြီးကြတယ်၊ အရေးကြီးတာက ဒါကြားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့မှာ ဦးဘထွန်း . . . ။ သူက ကျောက် ပန်းတောင်းက၊ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီးတော့ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ခင်တယ်။ “ကိုအောင်သင်းဗျာတဲ့” ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သိပ်သဘော

ကျတာပဲ” တဲ့။ ဉာဏ်လည်း ကောင်းတယ်တဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကြည့်နေတာ အကုန်အစစအရာရာ အကင်းပါးတယ် တဲ့” “ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အားမရတာတစ်ခုရှိတယ်” တဲ့။ “ခင်ဗျား သတ္တိနည်းတယ်တဲ့” ၊ တွက်ကြည့်နော် အသက် ၁၈-၁၉-၂၀ လောက်မှာ သတ္တိနည်းတယ်လို့ အပြောခံရတာ ရင်ထဲမှာတင်းတယ်၊ မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့စေတနာနဲ့ ပြောတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတော့ သူ ဘာပြောမလဲဆိုတာ ဆက်နားထောင်တယ်။ သမီးတို့ နားထောင်နော် စောစောက မေးလိုက်တဲ့သမီးလေး ။ “ခင်ဗျားကို သတ္တိနည်းတယ် ပြောတာ စိတ်အားသတ္တိ စိတ်တန်ခိုးသတ္တိ နည်းတာကို ပြောတာ” တဲ့။ “ဥပမာ ဆိုပါတော့ တစ်နေ့က ခင်ဗျား ခဲတံချွန်တယ်” ထောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ခဲတံနဲ့ စာရေးရတာ ခဲတံကလည်း မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ၊ မကောင်းတော့ ခဲတံကကျိုးသွားတယ်...။ တစ်ခါချွန်ကျိုး၊ တစ်ခါချွန်ကျိုးနဲ့...။ နောက်ဆုံးကျတော့ “ဟာ ဒီခဲဆံ” ဆိုပြီး ဆောင့် ထိုးပစ်တယ်...။ “အဲဒါ ခင်ဗျား စိတ်အားသတ္တိ နည်းတာပဲ” တဲ့ ။ “စိတ်အား သတ္တိရှိတဲ့လူက ဘယ်တော့မှ သက်မဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ ဖက်ပြီး ရန်မဖြစ် ဘူး” တဲ့။ ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ ခဲဆံ သူ့ကျိုးစရာရှိ ကျိုးမှာဘဲတဲ့။ သူ့ကျိုးတဲ့ဥစ္စာ မကျိုးအောင်လုပ်ပေါ့တဲ့။ ခဲတံနဲ့ ကိုယ့်နဲ့က ဘယ်သူက သခင်လဲတဲ့။ ဘယ်သူက အသက်ရှိသလဲတဲ့။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့တဲ့။ အဲဒီက နောက်တဆင့်တက်ရင် ကလေးသူငယ်၊ တိရစ္ဆာန်တွေကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့တဲ့။ ခွေးတစ်ကောင် ကို ရိုက်ပါ ။ အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ရိုက်ပါ ။ “ဟာ ဒီခွေး” ဆိုပြီး မလုပ်ပါနဲ့ တဲ့။ နောက်တစ်ဆင့် လူတွေနဲ့ ရန်မဖြစ်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းသိမ်းပါ။ အဲဒီဥစ္စာ ရင်ကျက်လာတာနဲ့ အမျှ စိတ်တန်ခိုးခိုးသတ္တိဟာ တက်လာတာပဲ၊ တက်လာတာနဲ့အမျှ ခင်ဗျား ကြီးပွား လိမ့်မယ်...။ အဲဒီကစပြီးတော့ ကောင်းသွားတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ်

အတော် ထိန်းနိုင်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ . . . ပျက်စီးသွားပါပြီ၊ တော်တော်ပျက်စီး နေပြီ။ အဲဒီတုန်းက ထောင်ကထွက်ပြီးရပ်ခွင့်ကြည့်၊ ကြည့်တော့ စိတ် ထိခိုက်စရာ အခန်းပါရင်၊ ဟာ ရင်ထဲမမက်မောနဲ့ မကြည့်နဲ့ ခေါင်း အောက် ငုံ့ထားတယ်၊ မရဘူးလား၊ ရတာပဲ။ တစ်ခါ စားတဲ့အခါ သိပ် စားကောင်းတယ်၊ အငမ်းမရ စားနေပြီဆိုရင် “ဟ မင်းငတ်နေပလား ဘာလို့ အငမ်းမရ စားတာလဲ၊ အငမ်းမရ မစားနဲ့” ထိန်းထားလို့ ရခဲ့ တယ်။ အဲတော့ . . . သမီး- သတ္တိကောင်းဖို့ လိုပါတယ်၊ အဲဒီသတ္တိမျိုးကို မွေးစမ်းပါ။ အဲဒီ သတ္တိမျိုးကို ယောက်ျားတိုင်းတောင် ရှိတယ် မထင်နဲ့. . . ။ သမီးကြိုးစားပါ။ ကြီးပွားပါလိမ့်မယ်။ သမီးမေးခွန်းထဲမှာ မဖြစ်သင့်ဘူး ဆိုတဲ့ အမှားမျိုးကို လုပ်မိပြီ။ “မလုပ်ဘူး” ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး သတ္တိမျိုး ထားလိုက်ပါ။ သတ္တိနဲ့ခိုင်းလိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နိုင်အောင်ခိုင်းပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနိုင်တဲ့လူဟာ လောကကို မအောင်နိုင်ဘူး. . . ။

မေး။ ကြီးပွားလိုစိတ် ထာဝစဉ် ကြီးစိုးလျှင် ဘဝအတွက် ပျော်ရွှင်မှု ပျောက်မသွားနိုင်ဘူးလား၊ ရသလောက်နှင့် ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်းဆိုတဲ့ မင်္ဂလာတရားနဲ့ရော မဆန့်ကျင်ဘူးလား ။

ဖြေ။ ခုနက ရောင့်ရဲခြင်းဆိုတာ ဘာကို ရောင့်ရဲတာလဲ၊ ရောင့်ရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေဆိုတာ ဘယ်ဟာကိုပြောတာလဲဆိုရင် လောကီ စိတ် ကာမဂုဏ်တွေကို ပြောတာ၊ ရောင့်ရဲလွယ်သူ ဖြစ်ပါစေ. . . ။ တရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ရောင့်ရဲခြင်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး. . . ။ ရလေလေ သူခံရလေလေ၊ အဲတော့ . . . ကြီးပွားလိုစိတ် ထာဝစဉ် မိစီးနေရင် ပျော်ရွှင်မှုပျောက်မသွားဘူးလားဆိုတာ အဲဒီကြီးပွားလိုစိတ်က လောဘကြီး လာပြီဆိုရင် ပျော်ရွှင်မှု ပျောက်သွားပြီပေါ့. . . ။ အဲဒီကျတော့ ဝိသမလောဘ

ရည်မှန်းချက်နှင့် ပြဿနာအထွေထွေ ၆၉

ဖြစ်လာတယ်။ ကိုယ်မရလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကို လိုချင်တာဟာ ဝိသမလောဘ ဖြစ်လာတယ်...။ ဝိသမလောဘ ဖြစ်လာရင် ဖျော်ရွှင်မှု ပျောက်သွားနိုင် တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။

မေး။ ပတ်ဝန်းကျင်ထက်ပိုပြီး မတော်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့စကားနဲ့ ပတ်ဝန်း ကျင်ထက် ပိုတော်အောင် ကြိုးစားရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ရှင်းပြပါ။

ဖြေ။ ဟုတ်ပါတယ်... ပတ်ဝန်းကျင်ထက် ကိုယ်ကပိုပြီး မတော် နိုင်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ထက် ပိုတော်ချင်ရင်တော့ တော်တဲ့ပတ်ဝန်း ကျင်ဆီကို သွားရမှာပဲ...။ ဆိုလိုတာက ... နေတာက ရွာလေး တစ်ရွာမှာ နေတယ်... အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလို့ဖြစ်ရင်... သူကြီးပေါ့... ဘယ်နှဲ့လုပ် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မလဲ... ကဲ ဒီမှာ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ သူတွေမရှိဘူးလား ... သိပ်တော်တဲ့ကလေးတွေ ရှိတယ်... အဲဒီ ကလေးတွေက အမေရိကားမှာရှိတဲ့ ‘ဆိုင်းယင့်တစ်’ (သိပ္ပံပညာရှင်) တွေမျိုးဖြစ်လာ နိုင်သလား... မဖြစ်နိုင်ဘူး... အဲဒါကိုပြောတာ အဲဒီ အမေရိကားတို့ အင်္ဂလန်တို့လိုတိုးတက်နေတဲ့ တိုင်းပြည်တွေကို ထားလိုက်တော့... တောမှာရှိတဲ့ လူတွေက ကြီးပွားသွားရင် ... ဆယ်အိမ်ခေါင်းဖြစ်၊ ဒါ ကြီးပွားလာတာနော်၊ နောက်သူကြီးဖြစ်မယ်၊ ဒါကြီးပွားလာတာ... မြို့ပေါ် မှာရှိတဲ့ လူတွေက လခစားအရာရှိငယ်ဆိုရင်တောင် သူတို့ထက် ပိုသာတာ ပေါ့။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ်တော်ရင်ပြီးရောဆိုတာက နွားခြေရာ ခွက်ထဲက ဖားသွင်ယံရဲ့ စိတ်ဓါတ်လို ဖြစ်နေသလားဆိုတာ... ဟုတ်တယ် လေ ၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ်တော်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ်တော်လို့ ရှိရင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးလာတဲ့အခါ ကိုယ့်ပါမြင့်လာမှာပေါ့...။ ဥပမာဆိုပါတော့ လူဦးရေနည်းတဲ့

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

၇၀ အောင်သင်း

တိုင်းပြည်မှာဖြစ်တဲ့ သမ္မတနဲ့ လူဦးရေသိပ်များတဲ့ တိုင်းပြည်က သမ္မတ ဘယ်သူပိုပြီးခက်သလဲ၊ ခက်တယ်ဆိုတာက လူ ၅၀ မှာ နံပါတ် ၁ ဖြစ်ဖို့ထက် ... လူ ၁၀၀၀ မှာ၊ ဖြစ်ဖို့ဆိုတာက ပိုပြီးခက်သွားပြီ၊ အဲတော့ နွားခြေရာ ခွက်ထဲက ဖားသွင်ယံပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်တယ်ထားဦးတော့ နွားခြေရာခွက်ထဲမှာ ဖြစ်ရတာပဲ... နောက်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုကို ပြောင်းယူပေါ့...။

မေး။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့အခက်အခဲတွေဟာ တခြားလူအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်သွားရင် တရားပါ့မလား။ အဲဒီ ရည်မှန်းချက်ကို မှန်ကန်သော ရည်မှန်းချက်လို့ ဆိုနိုင်ပါသလား- ဥပမာ ... သားသမီးရည်မှန်းချက်ကြောင့်မိဘမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်တာမျိုး ... ။

ဖြေ။ အဲဒီမှာ သားသမီးရည်မှန်းချက်ကြောင့် မိဘမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာမှာ ပိုပိုင်းရှိတယ်... သားသမီး သိပ်ငယ်တဲ့အရွယ်မှာ ရည်မှန်းချက်ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒါဝတ္ထုရား၊ ဝတ္ထုရားနဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနဲ့တခြားစီ ။ သားသမီး က ပညာတော်တယ်၊ အိမ်စိကို သွားချင်တယ်။ ပိုင်အိုင်တီသွားချင်တယ်။ ကျောင်းတက်ချင်တယ်၊ ဒါဆိုရင် တာဝန်သိတဲ့ မိဘဆို ထားကိုပေးရမယ်၊ ထားမပေးနိုင် လောက်တဲ့ အခြေအနေဆိုရင်လည်း သားသမီးက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဖြစ်စေနဲ့ပေါ့... တချို့ဆိုရင် ကျွန်တော်တပည့်တစ်ယောက် ဒီမှာ စားပွဲထိုးလုပ်ပြီး ပိုင်အိုင်တီကျောင်းတက်တယ်။ ညမှာ အလုပ်တစ်ခုလုပ်တယ်။ နေ့မှာ ကျောင်းတက် တယ်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်ရင် ဒီလိုပဲလုပ်ရတာပဲ။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို မိဘတွေထမ်းထားရတယ် ဆိုတာကလည်း မိဘ တွေရဲ့ ဝတ္ထုရားပဲ... မိဘကလည်း ဒီသားသမီးကို မျှော်လင့်တာပေါ့... ပြောချင်တာက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်လောက်အောင် ဖြစ်နေသလား။

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

ဒါမှမဟုတ်လို့ရှိရင် တော်ရုံတန်ရုံလုပ်ကိုင်ရုံနဲ့ ဖြစ်နိုင်သလား၊ မိဘမှာအတန်အသင့် ပင်ပန်းရုံ လောက်ပဲလားဆိုရင်... ယူလိုက်ပါ... အဲဒီအခွင့်အရေးကို ။ မိဘဆီက အခွင့်အရေးကို ယူလိုက် ။ ဒါပေမယ့်... အဲဒီဟာအတွက်ကိုတော့ ပြန်ပေးရမယ်... ပြီးလည်းပြီးရော မိန်းမယူပြီး ကလေးတွေရ၊ မေမေရေ-တူတာဆိုရင် အဲလိုဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့... အဲလိုဆိုရင် အဘိုးကြီး အဘွားကြီး ဒုက္ခရောက်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်တော့်ကလေးတွေကို 'အိုမင်းမစွမ်း' ကိုသိကြတယ်၊ 'ပျိုမျစ်မစွမ်း' ဆိုတာကို မသိဘူး၊ ပျိုမျစ်တယ်၊ မစွမ်းဘူး။ ပုခက်ထဲက ကလေး ပျိုမျစ်တယ် စွမ်းသလား၊ ဘာမှမစွမ်းဘူး... အဖေအမေကျွေးတာလေး စားနေရတာ... ဒါပဲ။ အဲဒီပျိုမျစ်ချိန်က မစွမ်းလို့ အဖေအမေကြည့်လာခဲ့တာကို အဖေအမေအိုမင်းလို့ မစွမ်းတဲ့အချိန်ကျတော့ ကိုယ်က ပြန်မကြည့်ရင် တရားပျံမလား၊ အဲတော့ ပြန်ကြည့်ရမယ်... ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဟုတ်လို့ရှိရင် အဲဒီအခွင့်အရေးကို ကိုယ်ကယူလိုက်ပါ။ . . . အဲဒီကြွေးကိုလည်း ပြန်ဆပ်ဖို့ ဝန်မလေးပါနဲ့...။

မေး။ ဆရာခင်ဗျား... ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ဟာ ကိုယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မအောင်မြင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်နေရင် ရည်မှန်းချက်ကို ပြောင်းသင့်သလား၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြောင်းသင့်သလား... ဘယ်ပြောင်းလဲခြင်းက ပိုသင့်တော်ပါသလဲ။

ဖြေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြောင်းသင့်တယ်ထင်ရင် ပြောင်းပစ်လိုက်... ပတ်ဝန်းကျင်ကို မပြောင်းသင့်ဘူးထင်ရင် ရည်မှန်းချက် ကိုပြောင်း... ဒါပါပဲ၊ ဥပမာ ပစ္စည်း ၂ခုရှိတယ် ဒါယူမလား၊ ဟိုဟာ ယူမလား...

ဒါပါပဲ၊ အဲ ၂ခုစလုံးမလိုချင်ဘူး ဆိုရင်တော့ မတတ်နိုင် ဘူးပေါ့။

မေး။ ကြီးပွားအောင်မြင်လိုစိတ်တော့ ရှိပြီး ၊ အခြေအနေက ရည်မှန်းချက်ရှိတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မနေရင်၊ အောင်မြင်တဲ့ဆန္ဒကို အခြေအနေကမပေးရင် ရည်မှန်းချက်ကို စွန့်လွှတ်ရမလား၊ အော့အော့ပေးပါ ၊

ဖြေ။ ။ ကြီးပွားအောင်မြင်လိုစိတ်ရှိတယ်၊ အခြေအနေက ရည်မှန်းချက်ရှိတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မနေရင် အောင်မြင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း အခြေအနေကမပေးရင် ရည်မှန်းချက်ကို စွန့်လွှတ်ရမလား... တဲ့၊ ဒီနေရာမှာ တစ်ခုပြောရရင် အခြေအနေက သိပ်စကားပြောတာ၊ တကယ်ဆိုရင် အခြေအနေဆိုတာ အောင်မြင်ဖို့အတွက် အခွင့်အလမ်း အမြဲမပေးပါဘူး... ကိုယ်ကနည်းနည်းကြိုးစားပေးရမယ်။ အခြေအနေ မပေးပါဘူး ဆိုတာမိဘကြောင့်လား၊ ချစ်သူကြောင့်လား... ကိုယ့်ရဲ့အရေးကြောင့်လား အဲဒီအခြေအနေတစ်ခုခု... အခြေအနေတွေက အများကြီးပြောလို့ရတယ်။ အဲဒါ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စစ်ဆေးရမှာ... တကယ့်ကို အခြေအနေက မပေးတာလား ကြည့်ရမယ်... သေသေချာချာ ပြန်စစ်ဆေးလို့ အောင်မြင်နိုင်တဲ့ အခိုင်အငွေ့လေး၊ လမ်းစလေး တွေရင် ကိုယ်ကထပ်လုပ်နိုင်မလား ကြည့်ရမယ်... သတ္တိရှိမရှိ မေးကြည့်ရမယ် ၊ အဲဒီမှာ ကိုယ်က သတ္တိကြောင့်နေရင်တော့ အချိန်ကုန်မခံနဲ့တော့၊ မလုပ်နဲ့တော့၊ အဲဒါဆို တခြားအစားထိုး အောင်မြင်မှုကို ရှောင်လိုက်ပါ ။

ပြောရဦးမယ် ကျွန်တော်ပြောတာတွေကိုပဲ ရမ်းပြီးလက်ခံ မနေနဲ့၊ ဦးနော်... ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ မမှားတဲ့သူမရှိဘူး... တော်ကြာ 'ဦးအောင်သင်း ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်လို့ မှားသွားပါတယ်' ဆိုလို့ရှိရင် တာဝန်မယူဘူး... " ဦးအောင်သင်း ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်လို့ မှားသွား ပါသည်ရှိသော်

တာဝန်မယူပါ... ပုံ... အောင်သင်း” ဟုတ်လား။ အဲတော့ ပြောချင်တာက ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့လည်း ကိုယ်ချင့်ချိန်။ ဟိုဟာ ဟုတ်တယ်။ ဒီဟာဟုတ်တယ် ဟိုဟိုဒီဒီနဲ့ ရှေ့ကပြောတာတွေလည်း မှန်တယ်လို့ မထင်နဲ့... တော်ကြာ ကျတော့ စာတစ်ခုဖြစ်နေသလို ‘ရှားသားမီးခဲ ရေထဲချ-ရှဲကနဲ မြည်၏... ထုံးနှင့်ဆွင်းတို့- ရဲကနဲနီ၏... ဆန်ကော ၂ချပ် အတောင်တပ် ထန်းပင်ပေါ်ကခုန်ချ... သိယိုဣက္ခန်းရောက်၏’ဆိုလို့... ရှားသားမီးခဲရေထဲချ... ချ လိုက်တော့ ‘ရှဲ...’ ဟ... မြည်တယ်။ ဟုတ်တယ်... ထုံးနဲ့ဆွင်းတို့- တို့တယ်... ဟ... နီတယ်။ ဟုတ်တယ်... ဆန်ကော ၂ချပ် အတောင် တပ်-တပ်ပြီး -ထန်းပင်ပေါ်ကခုန်ချလိုက်တယ်... ကလိန်ခြုံဆူးကြားထဲ ကျလို့ အရပ်က ဝိုင်းဆွဲထုတ်ယူရတယ်။ အဲသလိုပေါ့ ရှေ့ကဟာဟုတ်တိုင်း နောက်က ဟာ ဟုတ်တယ်လို့မထင်နဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ချင့်ချိန်ရတယ် ပြန်စဉ်းစားပေါ့။

မေး။ ဆရာ... မြေကြားပေးပါ။ ယနေ့စီးပွားရေး ရည်မှန်းချက် တွင် (က) ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးနှင့် (ခ) ရောင်းဝယ်ရေး၊ တယ်ဟာ သင့်တော်ပါသလဲ။

ဖြေ။ ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးမှာ ဘာပြဿနာပေါ်လာသလဲ ဆိုရင် အရင်းအနှီးရှိသလား... ဘာကုန်ပစ္စည်းထုတ်မှာလဲ ဘယ်လို ကုန်မျိုးလဲ... လောက်စာလုံးလုံးမှာလား... လောက်စာလုံး လုံးမှာလောက်ဆို လွယ်တယ်။ ရွှံ့သွားခွာဖို့ပဲ ။... ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ် တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်နိုင်သလား... မလုပ်နိုင်ရင်တော့ ရောင်းဝယ်ရေး သွားရမှာပေါ့... ကိုယ့်မှာရှိတာနဲ့ စရမှာပေါ့... ဒီဥစ္စာ ကျွန်တော်သိပ်ဖြေလို့ မတတ်ဘူး... အခြေခံက တော့ဖြင့် ဒီဟာ ၂ခုဟာ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့အတိုင်းအတာနဲ့ သွားရမှာပဲ။

ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ချင်တယ် ကိုယ်ကဘယ် ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်မလဲ အဲဒါမျိုးကရှိသေးတယ် မေးတဲ့သူကလည်း ဝိုင်းတဝါးမေးတော့ ဖြေတဲ့လူက လည်း ဝိုင်းတဝါးပဲ ဖြေလိုက်ရတာပေါ့လို့ ။

မေး။ ဘာကြောင့် ဟောပြောပွဲ နောက်ကျတာပါလဲ၊ (က) ဟော ပြောသူကြောင့်လား (ခ) အစီအစဉ်တာဝန်ခံသူကြောင့်လား ရှင်းပြ စေလိုပါကြောင်း ။

ဖြေ။ ကောင်းတယ်... ကောင်းရောဟေ့... ကိုတင်မောင်သန်းကို ကိုယ်ပြောတယ် ၊ ကိုယ့်လူမြန်မြန်လုပ် ၊ ကျွန်တော် ကလည်း ၅:၀၀ လောက်ကတည်းကထာ ပြင်ဆင်ထား၊ ဟောပြောပွဲ သွားမယ်၊ ဟော... ကိုတင်မောင်သန်းလာခေါ်... ကိုယ့်လူ သွားစို့ ဟာ ဦးလေးကြီးဦးတင်မောင် ဝင်ခေါ်ရဦးမယ် ၊ ကျောက်မြောင်း တစ်ခါ ဝင်လှည့်ခေါ်... အဲလိုနဲ့ ဒီရောက်လာတော့ ၇နာရီထိုးပြီး ၇:၁၀ လောက်မှရောက်ရော... တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျ သွားပါတယ်... စတော့ ၇:၃၀ ... ၇:၃၅လောက်မှ စဖြစ်တော့တယ် ။ ဒီတော့ နောက်ကျတဲ့ကိစ္စက၊ နောက်ကျတာမှန်ပါတယ်... သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ထုံးစံအရဆိုစေတယ် ဟဲဟဲ။ (အဲဒါပတ်ဝန်းကျင်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးတဲ့ သဘောပဲ။) ဟုတ်ပါတယ်... တောင်းပန်ပါတယ် ။ ကျွန်တော်ကတော့ဗျာ... ပထမတော့ “ဟော” ရမည်ဆိုတာမယ့်ဘူး... သတင်းစာထဲပါတော့ မနေ့ကမှသိရတာ၊ တမြန်နေ့ကမှ သတင်းအဖြစ်နဲ့ ပါတာ... ကျုပ် မသိလိုက်ဘူး ။ နောက်ပြီးသတင်းစာကလည်း ကြည့်တော့ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ လည်းဘာမှထဲ ထူးထူးခြားခြားလည်း မဟုတ်ဘူးလေ... ကြော်ငြာ

လေးဘာလေး ကြည့်ပြီး ချထားလိုက်တာပဲ။ ကိုယ့်သတင်းပါလာတာ မသိလိုက်ဘူး... နောက်ဆုံး ကိုယ့်နာရေးသတင်းတောင် ကြည့်ဖြစ်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့ဗျာ။ အဲလိုဖြစ်နေတော့ ဒီနေ့လုပ်မယ်၊ မနေ့ကမှ သတင်းစာကြော်ငြာ ပါတော့ 'ဟ ကိုတင်မောင်သန်း လာပါ့မလား' ဆိုတော့ 'လာလိမ့်မယ် ထင်တယ် ဆရာ' တဲ့ 'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မနေ့ကကျွန်တော်တို့ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်' တဲ့... အဲဒီဟောပြောပွဲ အကြောင်းကို မဂ္ဂဇင်းထဲ ထည့်မှာလားတဲ့...။ အဲသလိုဆိုရင်လည်း လာတော့လည်း လာကြပါစေ ပေါ့ဗျာလို့... မလာတော့လည်း ကျုပ်တို့ ဘာသာကျုပ်တို့ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ပြန်ကြတာပေါ့လို့ စိတ်ထဲမှာ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ လာလိမ့်မယ်ကို မထင်ဘူး။ အောင်မယ် ဒီရောက်လာတော့ ကိုယ့်ထက်တောင် စောရောက်နေကြသေးတယ်။ ဟာ တော်တော်စိတ်ဝင်စားသားပဲလို့... အဲတော့မှ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ မြန်မာပြည်မှာ ကြီးပွားချင်တဲ့လူတွေ တော်တော်များ နေပါလားလို့ ကျွန်တော် ရယ်စရာမောစရာ ပြောတာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အပြစ် မှီပါတယ်။

မေး။ ကျွန်တော်သည် သူတော်ပြောပွဲကို စိတ်ပါဝင်စား၍ မနက် ၄နာရီ မှထပြီး မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲ... နံနက် ၅နာရီတွင် သင်္ဘောစီး ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရောက်၊ ၆နာရီထိုး ။ ကားဂိတ်မှ ကားစီးလာရာတွင် မီးဂုံတွင် ဝိုင်အမ်စီအေ ရောက်ပါသည်။ ဆိုလိုရင်းမှာ ရည်မှန်းချက် နိုင်မာသော မြန်မာအချိန် လေးစားချင်သူပါ ။

ဖြေ။ ဟုတ်တယ် သူပြောတာမှန်ပါတယ်... ခင်ဗျားကလည်း အဲဒီ မီးဂုံ အခေါက်နဲ့ မလိုက်ရင်မရဘူး မဟုတ်လား။ သူကလည်း ဘာပဲပြောပြော အစောကြီးရောက်နေရတော့ စိတ်ထဲ နည်းနည်း အောင့်နေတာပေါ့...။

နောက်ဆုံးကျတော့ ခင်ဗျားလည်း 'ရထားသင်္ဘောကိုယ်ကစော့ပေါ့... ထားပါတော့ ရယ်စရာမောစရာ ပြောတာပါ ။ ကျွန်တော်တို့ မှားပါတယ် ။

မေး။ ကျွန်တော်တို့ ဘဝမှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ သူခ ဗုဒ္ဓတွေကို ဘုရားပေတဲ့ လက်ဆောင်လို့ ယူဆပြီး ပျော်ပျော်နေရင် ဘဝ ရည်မှန်းချက် ပျောက်တယ်လို့ ယူဆပါသလား။

ဖြေ။ ဟာ... ကျွန်တော် အဲဒါမပြောပါဘူး။ ဒါ... ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ရည်မှန်းချက်ပျောက်တယ် ဆိုတာက တကယ်လို့ အဲဒီလူက ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ကျအတိုင်း နေမယ်ဆိုရင် အဲဒါ ရည်မှန်းချက်... နေနိုင်သလား၊ လွယ်တယ် မထင်နဲ့... အဲဒါကိုက ရည်မှန်းချက်၊ အားလုံးသော ကိစ္စတွေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ သနားကရုဏာ တော်လို့ ယူဆခံယူရင် အဲဒါ ဘဝရည်မှန်းချက်ကြီး။ အဲဒီလို ရည်မှန်းချက် မျိုးနဲ့ နေနိုင်လို့မရှိရင် အဲဒီလူဟာ ချမ်းသာလာမယ်... ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ... ဘုရားသတ်မှတ်ထားခဲ့တာ- ပဋိက္ခရာ စပါး ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါ... ဘုန်းကြီးတွေကိစ္စ... ဆံပင် ဆိုတာ ရှုပ်ပါတယ် ကွယ်... ကတုံးရိတ်၊ အဲဒီအတွက် မီးတစ်ချောင်းရှာ...။ အဝတ်တွေ အကျီတွေလည်း ချုပ်မနေနဲ့... အဝတ်ကို ခိုထားလိုက်၊ ပြီးတဲ့ကိစ္စပဲ... အဲဒီ အဝတ်ကျတော့ သင်္ချိုင်းကုန်းက သွားကောက်လိုက်ကွာ... လူသေတွေ အဝတ်ပတ်ထားတာ၊ အဲဒါ ကောက်ယူပေါ့...။ ဟာ အဲဒါတွေ ကောက်ယူတော့ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ နဲ့၊ အဲတော့ အင်တချောင်းရှာ... စပ်ချုပ်ပေါ့...။ ပဋိက္ခရာ စပါး... အဲဒါတွေကလည်း အရောင်တစ်မျိုးတည်း ဆိုးပစ်လိုက်ကွာ၊ ပိန္နဲခေါက် နဲ့... ပြီးတော့ ချမ်းတော့ ပန်းတင် သက်န်းတစ်ခုထားလိုက်ကွာ...။

ပေးတဲ့ ဥစ္စာစားကွာ... သပိတ်တစ်လုံးရှာ၊ အဲဒါ ပဋိက္ခရာ စပါးပဲ...
။ ရေကျတော့ကွာ၊ ကန်ထဲသွား ရေစစ်တစ်ခုယူ... ခပ်သောက်
ဖြစ်တယ်...။ ကျန်တဲ့အပိုအလုပ်တွေ လုပ်မနေနဲ့ကွာတဲ့... နိဗ္ဗာန်ကိုရဖို့ပဲ
လုပ်စမ်းပါတဲ့... အဲလိုကို စွန့်ပစ်တာ... အခုကျမှသာ ပိုးသက်န်းတွေ၊
ကတ္တီပါသက်န်းတွေဖြစ်ကုန်တာ... အဲဒီအတိုင်း နေနိုင်ရင်ပြီးတာပဲ...။
အစွလာမ်လည်း အစွလာမ်အလျောက်ပဲလေ... သူတို့လည်း ဘုရားသခင်
ပေးတဲ့ အစားအစာကို တစ်ယောက် လာစားရင် 'မစားနဲ့' လို့
ပြောလို့မရဘူး၊ အာပတ်သင့်တယ်...။ ထားပါတော့ ရည်မှန်းချက်
ဆိုတာ ဒါကို ကျွန်တော် ပြောပြတာပါ...။

**မေး။ ဆရာဦးအောင်သင်းခင်ဗျား (၁) ဝဝတန်းမအောင်တဲ့ အသက် ၃၀
ကျော် လူတစ်ယောက်အတွက် ဘွဲ့တစ်ခုရဖို့ ရည်မှန်းချက်ဟာ သိပ်ပြီး
နောက်ကျလွန်းနေမလား... ဘယ်လိုရည်မှန်းချက်စနစ် ထားသင့်ပါသ
လဲ... ဆရာဦးအောင်သင်း ထင်မြင်ယူဆချက်ကို သိလိုပါတယ်...။**

ဖြေ။ ခင်ဗျား အသက် ၃၀ကျော်ပြီ၊ ဝဝတန်းမအောင်သေးဘူး...
ဘွဲ့တစ်ခုရဖို့အတွက် ရည်မှန်းချက်ဟာ သိပ်ပြီးနောက်ကျနေမလား။
ခင်ဗျားတကယ်လို့ ဘွဲ့တစ်ခု လိုချင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဘာလို့လိုချင်တာလဲ
ပြန်စဉ်းစားပေါ့... အဲဒီဘွဲ့နဲ့ အသုံးချပြီး တစ်ခုခုလုပ်ဖို့လား (သို့မဟုတ်)
အဲဒီဘွဲ့အတွက် ပညာကို တပ်မက်လို့လား... ပညာကို တပ်မက်လို့ရှိရင်
နောက်မကျဘူး...။ ပညာကို တတ်ချင် တယ်ဆိုရင် နောက်ကိုမကျဘူး...
ဒါပေမယ့် အဲဒီဘွဲ့ကို ယူလိုက်ပြီး နောက်ထပ်တစ်ခုခု လုပ်မယ်ဆိုခဲ့ရင်
နောက်ကျပါတယ်... ဘာလို့ဆိုတော့ ဘွဲ့ရဖို့ ၄နှစ်... ဝဝတန်း
အောင်ဖို့က ၁နှစ် ပေါင်းလိုက် ရင် ၅နှစ်... အဲတော့ ခင်ဗျား အသက်က

၃၅နှစ် ရှိသွားပြီ...။ အခု ၃၀ကျော်ပြီဆိုတော့... ဘယ်လောက်
ကျော်နေပလဲ မသိဘူး... ၃၀က ၂၀လောက် ကျော်နေမလားပဲ...။
အဲတော့ ၃၀ကျော်ဆိုတော့ ၃၀-၃၂ ရှိပြီဆိုပါစို့... အဲတော့ ဘွဲ့ရဆိုရင်
၃၇ နှစ်ဖြစ်ပြီ... အစိုးရအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ၃၅နှစ်ကျော်ရင် လက်မခံ
တော့ဘူး... အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုရင် ဒါခင်ဗျားအတွက် အချိန်မရှိတော့ဘူး...
ဒါပေမယ့်လို့ ပညာကို တပ်မက်လို့၊ ပညာကို မျှော်ကိုးလို့ရှိရင်တော့...
နောက်မကျပါဘူး... အဖျင်းဆုံး အရက်ဆိုင် သွားထိုင်နေတာနဲ့ စာရင်
တောင် သိပ်ကောင်းတယ်... ပညာရပါတယ်။

**(၂) အခက်အခဲနဲ့အသိုင်းအဝိုင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိဘဲလောကကြီးကို
ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်တဲ့ အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားဖို့
ဘယ်လိုကြိုးစားရမလဲ။ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက ကောင်းနိုးရာရာ ဆောင်ပါး
တွေနှင့် စီးပွားရေးအတွက် မတ်သင့်တဲ့ စာအုပ်တွေကို ဆရာအနေနဲ့
လမ်းညွှန်ပေးစေချင်ပါတယ်။**

ဖြေ။ အသိုင်းအဝိုင်းမရှိ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိဆိုတော့ လူတို့ကြီးနဲ့
တူတယ်... ကြည့်ရတာ။ အောင်သင်းဆီက ဘာလိုချင်လို့လဲ မသိဘူး...
ဟုတ်လား။ ဟဲဟဲ-ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိသော်လည်းဘဲ... အိမ်ထောင်
ရှိမယ် ဆိုလို့ရှိရင် သူ့ဘက်က မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ရှိလာနိုင်တာပဲ...
အခက်အခဲတွေကို ဘယ်လို ကျော်လွှားဖို့ ကြိုးစားရမလဲ... အဲဒီပေးထားတဲ့
မေးခွန်းတော်တော်ပေးပါတယ်... အခက်အခဲတွေဆိုတာ ဘယ်အခက်
အခဲလဲ... နေမကောင်းတဲ့အခါ ဆေးပေးမီးယူလုပ်ဖို့ အခက်အခဲလား။
တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်လား... တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် မရှိရင်လည်း
အခက်အခဲရှိလာတဲ့အခါ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ပေါ်လာနိုင်ပါတယ်...။

မိတ်ဆွေဆိုတာ ခင်ဗျားက စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်း ထားမယ်... တစ်ယောက်ယောက်ကို ကူညီမယ်ဆိုရင် မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာ ရလာ နိုင်တာပေါ့... အဲဒီလို ကူညီမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကိုခင်တဲ့ မင်တဲ့လူတွေ ပေါ်လာနိုင်တာပေါ့... ခင်ဗျား မေးတဲ့အထဲက ဆောင်းပါးတွေဘာတွေ ညွှန်ပြပါဆိုတာ... စိတ်ဖြေတဲ့အနေနဲ့ မဖတ်ပါနဲ့... အပျင်းပြေမဖတ်ပါနဲ့... အဲဒီအထဲက တစ်ခုခုရဖို့ တစ်ခုခု အမြတ်ထုတ်ဖို့အတွက် ဖတ်ပါ... ဘယ်ဆောင်းပါးမှာ ဘာဆိုတယ်... ဘယ်ဆောင်းပါးမှာ ဘာဆိုတယ် ဆိုတာ မှတ်စုလေးတွေထုတ်ပြီးလုပ်ပါ... အလကားနေရင်း အချိန်ကုန် မယ့်အတူတူ မှတ်စုတွေ ထုတ်ဖတ်နိုင်ရင်၊ ထုတ်ထားရင် ကောင်းပါတယ်... အကျိုးရှိ ပါတယ်... အဲဒါတစ်နေ့နေ့ အသုံးဝင်လာလိမ့်မယ်... ပြောချင်တာက အပျင်းပြေမလုပ်ပါနဲ့... ဘဝမှာ အခက်အခဲတွေ ရှိလာတဲ့ အခါ အဲဒါတွေက အခက်အခဲတွေတွက် ကျော်လွှားနိုင်အောင် ဖန်တီးလာ နိုင်ပါတယ်။

ကဲ... ကျွန်တော် ထိုင်ဖြေပါရစေနော်... သည်းခံပါ... ခင်ဗျားတို့က ဇိမ်ကလေးနဲ့ထိုင်နေတော့... ကျွန်တော့်မှာ ပေါက်ပေါက် ဆုပ်ကို ထုတ်တပ်ပြီး ထောင်ထားသလိုပဲ ဟဲဟဲ... ကဲထိုင်ပြီးတော့ပဲ ပြောပါရစေနော်။

မေး။ ။ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသူတို့တွင် ဩဇာ၊ အာဏာ၊ အသပြာ ဟူ၍ ဆရာပြောသွားပါတယ်... အကျိုးမျှော်လင့်ချက် တင်းသော ယခုလက်ရှိပညာရေးကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် ကြီးပွားတိုးတက်ရန်အတွက် အင်အား ဖြစ်မနေဘူးလား ။

ဖြေ။ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်... ဒီပညာဟာ ခင်ဗျားတို့အတွက်

အကျိုးမဲ့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်စစ်ပါ... အခုကျောင်းသင်နေတဲ့ ပညာ... ။ စိတ်ချ။ ယုံယုံကြည်ကြည်ကျွန်တော်ပြောတာ... အဲဒီ ပညာ တွေထဲမှာမှ ရှိသြမေကြီပညာ ဆိုပါတော့... အဲဒီ ရှိသြမေကြီ ဆိုတာ ခင်ဗျား အင်ဂျင်နီယာလုပ်ဖို့ သင်ပေးတာမဟုတ်ဘူး... အိမ်ဆောက်တတ် ဖို့လို သင်ပေးတာမဟုတ်ဘူး... ကားလမ်းမှာ မျဉ်းဖြောင့်ကူးရတယ်ဆိုတာ ဒီလိုဓမ္မပြီးကူးတာထက် မြန်တယ်ဆိုတာ ကိုကျွပ်တို့လူမပြောနဲ့ ခွေးတောင် ... သိတယ်ခွေးတောင်မှဖြင့် တည့်တည့်ဖြတ်ကူးတာ... သူနားလည် တယ်... ကျွန်တော် ပြောတာက အဲဒီဟာမျိုးအတွက်ကို ရှိသြမေကြီ သင်တာမဟုတ်ဘူး... ရှိသြမေကြီ သင်တဲ့ဥစ္စာက အကျိုးအကြောင်းရှိ အောင် ။ ကိုယ်ပြောတာကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ရှိလာအောင် အကျိုးအကြောင်းနဲ့ စဉ်းစားတတ်အောင် ရှိသြမေကြီကို သင်တာ ... အကျိုးအကြောင်းမပါရင်ရှိသြမေကြီမှာ ပရုတ်လုပ်တဲ့ အခါသက်သေ ပြတဲ့အခါ အကျိုးအကြောင်းမခိုင်လုံလို့ရှိရင် ... မမှန်လို့ရှိရင် မယုံကြည်ဘဲ ပယ်ချဖို့သင်ထားတာ... ။ ကျောင်းမှာ စာသင်တာတွေက ခင်ဗျားတို့ စာ တတ်ဖို့တင်မကဘူး... ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်... ကလေးတွေဝလုံး ဝိုင်းအောင်လုပ်တယ်ဆိုတာက... ။ လက်ချောင်းကိုထိန်းနိုင်လာအောင်လို့ လေ့ကျင့်ရတာ... ။ ကလေးဟာ လက်ချောင်းနိုင်မယ်လို့မထင်ပါနဲ့... ။ ကလေးပေါက်စမှာ လက်ညှိုးထိုးရင်ဒီလိုဒီလိုဖြစ်နေတယ်... (လက်ညှိုးကို လှုပ်ရမ်းထိုးပြရင်း) လှမ်းပြီး တစ်ခုခုကိုဆုပ်ရင်... ဥပမာ ဖောင်တိန် ကိုတွေ့ရင် လှမ်းဆုပ်ကိုင်တာပဲ... ။ မလွတ်တော့ဘူး... ။ မလွတ်တော့ ဘူး... ။ လက်ချောင်းတွေကို မြဲနေအောင် ကျင့်တယ်... ။ အဲဒီလိုကျင့်ပြီး တော့မှ ဖောင်တိန်လေး လက်ထဲရရော... ဘဝမှာအရေးကြီးတဲ့ အရာကို စလုပ်တော့တာပဲ... ဘာလုပ်သလဲ ပါးစပ်ထဲကိုင်ထည့်တယ်... သူက အရေးကြီးဆုံး... ဒါကြောင့်မို့လို့ ကလေးတွေဘာတွေ ညည်းတို့ မိန်း

ကလေးတွေ ဆံပင်ဆွဲမိလို့ရှိရင် မလွတ်ဘူး...။ အဲဒီလို လက်ချောင်းလေးတွေ ကျင့်တဲ့ဥစ္စာ ... ကိုယ့်လက်ချောင်းလေးတွေကို နိုင်အောင်... ဝလုံးတနေ စကျင့်ခဲ့တာပါ...။ ပြောချင်တာက ပညာသင်တဲ့ဥစ္စာဟာ ပညာလေးတင်မထင်ပါနဲ့... ကျန်တဲ့ဟာတွေ လေ့ကျင့်ရတာ ကျောင်းနေတဲ့ အတွက်ကြောင့် တခြားလူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းရတယ်...။ ဆက်ဆံရတယ်...။ ရောရောနှောနှော နေတယ်...။ ကိုယ့်စည်းကမ်း သူ့စည်းကမ်း လိုက်နာတတ်တယ်...။ အများကြီးပါဗျာ... ပြောလို့မဆုံးပါဘူး...။ ဒါလေးတစ်ခုထည့်မတွက်ပါနဲ့။ နောက်တစ်ခု...။ ဘယ်ဟာမှ ခဏတဖြုတ် တွက်လို့မရဘူး...။ အခုအချိန်မှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့...။ အလုပ်ရှိချင်မှရှိမှာပေါ့...။ နောင်တစ်ချိန်တော့ အသုံးတည့်လာနိုင်တာပေါ့...။ ကာလတစ်ခုကို စောင့်ချင်စောင့်ရမယ်...။ ကံဆိုးတယ် မထင်ပါနဲ့...။ လင်ယူတန်ရဲ့ ပုံပြင်ထဲကလို ၊ မြင်းမွေးတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ မြင်းမွေးတဲ့ ရွာကပေါ့...။ တစ်နေ့ကျတော့ မြင်းတစ်ကောင် ပျောက်ရော၊ 'ဟာ... အဘိုးကြီး ကံဆိုးတယ်' ပေါ့ 'ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့ ကံဆိုးတယ်ပြောသတည်း၊ 'ခင်ဗျာမှာ မြင်းပျောက်တယ် မဟုတ်လား' 'အင်းလေ ပျောက်တယ်လေ' 'အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့' '... မြင်းပျောက်တာနဲ့ ကံဆိုးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ' ဒါနဲ့ ၃-၄ ရက်နေ့တော့ မြင်းဆိုတဲ့ကောင်က အဖော်ခင်တော့ ပြန်လာတယ်... ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ မြင်းရိုင်းကြီး တစ်ကောင်ပါအပိုပါလာတယ် 'ဟာ ... အဘိုးကြီး ကံကောင်းလိုက်တာ' 'ဘာဖြစ်လို့လဲ' ဆိုတော့ 'မြင်းရိုင်းကြီးတစ်ကောင် ပို ရတာကိုး' အေးလေ မြင်းရိုင်းကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ကံကောင်းတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း' ဒါနဲ့ အဲဒီ မြင်းရိုင်းကြီးကို သူ့သားလေးက တက်စီးတော့ လိမ့်ကျပြီး ခြေကျိုးသွားရော၊ 'ဟာ... အဘိုးကြီး ကံဆိုးတယ်... သားလေးတစ်ယောက်ရှိတာ

ခြေကျိုးသွားတယ်' ၊ 'အေးလေ ခြေကျိုးသွားပြီ' 'အဲဒါကြောင့် ကံဆိုးတာပြောတာ' ၊ ကဲ... မပြောတော့ဘူး ။ ဒါနဲ့ နောက်ကျတော့ အဲဒီခေတ်က စစ်ဘုရင်ဆိုတော့ ဟိုဘက်နဲ့ ဒီဘက်စစ်ဖြစ်တော့ သန်သန်မာမာရှိတဲ့ လူတွေ စစ်ထဲလိုက်ရမယ် ဆိုတော့ တခါတည်း ကျန်တဲ့လူတွေ အကုန်ပါသွားပြီး သူ့သားလေးတစ်ယောက်ပဲ ခြေကျိုးနေလို့ ကျန်ခဲ့တယ် 'ဟာ... အဘိုးကြီးကံကောင်းလိုက်တာ' ပြောလို့မရပါဘူး...။ ခင်ဗျားတို့ ပြန်စဉ်းစားကြည့် ၊ ထောင်ကျတဲ့ဟာ ကံကောင်းလိုလား၊ ဆိုးလိုလား၊ ကံဆိုးလို့မဟုတ်ဘူးလား... ကျွန်တော်ထောင်သာ မကျခဲ့ရင် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး... အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ဒီအခြေအနေ ရောက်တာ ကျုပ် ၁၀ တန်းအောင်ခဲ့တာ အဲဒါကြောင့် အောင်ခဲ့တာ...။ ကျုပ်အဖေက တို့ဗမာအစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ... တောင်တွင်းကြီးမှာ ၊ ကျွန်တော်ခဏခဏပြောဖူးတယ်...။ ပထမဦးဆုံး စလုပ်တာ ... တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ ... ၂ ယောက်တည်းနဲ့ စထောင်တာ ... သခင်ခင်မောင်ဦးတဲ့၊ သခင်ညီမောင်တဲ့။ ကျွန်တော်အဖေက သခင်ညီမောင် ... သခင်ညီမောင် က ဥက္ကဋ္ဌ ... သခင်ခင်မောင်ဦးက အတွင်းရေးမှူး ကန့်ကွက်မယ်လူမရှိဘူး ၂ ယောက်တည်းတခဲနက် အတည်ပြုတာ ဟဲဟဲ... အဲဒီတုန်းက ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို ကျွန်ပညာ ဘာညာဆိုတော့ဗျာ... ကျွန်စိတ်ပေါက်မှာစိုးလို့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမထားလို့ ကျုပ်မနေခဲ့ရဘူး... သူငယ်ချင်း တွေ အဲဒီကျောင်းသွားကြ... ကျုပ်က မနေခဲ့ရဘူး...။ နောက်ကြီးလာတော့ သိပ်တတ်ချင်တာ... ထောင်ကျတော့မှပဲ တက်ခွင့်ရတော့တယ်...။ ကိုင်း... ဘယ်လိုလုပ် ပြောမလဲ...။ ခင်ဗျား... အဲဒီပညာဟာ တစ်နေ့ကျ အကျိုးမပေးဘူးလို့မပြောနိုင်ဘူး... ဆရာစန္ဒြအကြောင်းစောစောက ပြောခဲ့သလို၊ အပျင်းပြေဖတ်ရင်းကနေ ကြီးပွားသွားတာ... အရေးကြီးတဲ့ဥစ္စာ ပညာတတ်ဖို့ကို လုပ်ပါ...။

မျှော်လင့်ချက်ထားပြီးတော့ ပညာရေးကို လုပ်ဆောင်ပါ...။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြေမယ်...။ ခွေးတောင် နေ့ကောင်းရှိတယ်...။ ခွေးတောင် သူ့ဇာတာကောင်းတဲ့နေ့မှာ ကထိန်နဲ့ သွားတိုးလို့ အပြီးနဲ့အောင် စားလိုက်တာ၊ အဲဒါ လမ်းပေါ်ပြေးနေတဲ့ခွေး...။ ပိုင်ရှင်မရှိတဲ့ခွေး...။ အဲဒီခွေးတောင်မှ ခေတ်ကောင်းရှိတယ်...။ လူရင့်မကြီးပဲ ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ...။ အဲတော့ အခွင့်အရေးက တံခါးလာခေါက်တဲ့အခါမှာ ဖွင့်ပေးနိုင်အောင် အသင့်ပြင်ထားပါ။

မေး။ ။ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘဝရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရေးအတွက်... မည်သည့်အရွယ်တွင် မည်သို့ဖြစ်ရမည်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ၊ ဘဝအောင်မြင်မှုတွင် Plan ထားဆောင်ရွက်သင့်ပါသလား။ 'plan ထား၍ လုပ်ဆောင်သင့်ပါသည်' ဆိုပါက လူငယ်အရေအတွက် မည်မျှ ရှိမည် ထင်ပါသနည်း။

ဖြေ။ ။ ကောင်းပြီ...။ plan ထားဖို့ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ ဗမာမှာ ကတော့ ရိုးရိုးပဲ 'ငယ်စဉ်အခါ ပညာရှာပဲ' ဒုတိယအရွယ် ဥစ္စာပဲ၊ တတိယအရွယ် တရားဘာဝနာ ဒါပဲ။ အဲတော့ ငယ်စဉ်အခါ ပညာရှာတဲ့အခါ ကို plan ထားကိုထားရမယ်...။ ဘာလို့ဆိုတော့ ပညာက အသက်ကြီးမှ ထသင်နေလို့ မရဘူးဗျ...။ ငယ်ငယ်တုန်းက ပေါ့ပေါ့နဲ့ နေရော...။ အသက် ၂၀-၂၅ လောက်မှ ဘဝတန်း ကျူရှင် တက်ရတဲ့ အခါကျတော့ ဘေးကကလေးတွေကို ကိုယ်ကရွက်လာတယ်...။ သင်လိုကို သိပ်မကောင်းတော့ဘူး...။ ပြီးတော့ကျတော့ ကိစ္စပိစ္စ ကများလာပြီ...။ ဟိုကောင်မ ပိုးချင်တာနဲ့၊ ဒီကောင်မကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှင်လာပြီ...။ ငယ်ငယ်မှာ သင်တာက အကောင်းဆုံးပဲ...။ plan ဆိုတာငယ်ငယ်မှာ ပညာသင်ဖို့။

plan ကတော့ မလွဲမသွေ ထားကိုထားရမယ်...။ ဘွဲ့တွေဘာတွေ ရတော့မယ် ဆိုရင်လည်း ရှေ့ 'ငါဘာတွေလုပ်မလဲ...။ ငါဘယ်လိုရင်တည်မလဲ...။ ငါ့ရည်မှန်းချက်ကဘာလဲ' ဆိုတာ စဉ်းစားပြီး ဘဝအတွက် နောက်ထပ်...။ plan တစ်ခုက အကြမ်းထားကိုထားရမယ်...။ မရှိလို့ရှိရင် မကြီးပွားနိုင်ဘူး...။ အဲဒီတော့ ၊ ဒါဖြင့် plan ထားပြီးလုပ်ဆောင် သင့်သည်ဆိုတော့ လူငယ်များဘယ်လောက်များများ လုပ်ဆောင်မည် ထင်ပါသလဲ...။ ခုနက ယေဘုယျ အကြမ်းဖျင်း plan တွေကတော့ လူငယ်တွေ စိတ်ကူးတည်း တော်တော်များများရှိပါတယ်...။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ အသေးစိတ်၊ ဘယ်နှစ်ခုနှစ်မှာ ငါဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့...။ plan ထားတဲ့လူက အတော်လေးနည်းတယ်...။ သိပ်နည်းတယ်...။ ကောင်းပြီ။ အဲဒီမှာ ထားတော့ကော အဲဒီထားတဲ့အတိုင်း ခိုင် သွားလိမ့်မယ်မထင်နဲ့ ၊ 'ဝုန်း' ဆို ခေတ်ကြီးက ပြောင်းသွားရော...။ ကိုယ့် plan ကြီးက "အောက်" သွားရော...။ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး...။ ငွေစက္ကူတွေသိမ်းတော့ ဒီကနေ့ သူငွေ၊ နောက်နေ့ ခွေးဖြစ်ရော...။ ဒါ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်မမြင်ရတဲ့ဥစ္စာ အဲဒါ တွေလည်း ပါလာနိုင်သေးတာကိုး...။ အသေးစိတ် plan ချထားတဲ့ လူငယ် တွေတော့နည်းတယ်...။ ယေဘုယျအားဖြင့် ကြီးပွားချင်တဲ့ ကိုယ့် plan လေးတွေ ရှိတတ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောချင်ပါတယ်...။

မေး။ ။ လူငယ်တစ်ယောက်တွင် မိမိရည်မှန်းချက် အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ပြင်းပြသော ဆန္ဒရှိပါသည်။ သို့သော် ၎င်း၏ ပြင်းပြသော ဆန္ဒရှိသော်လည်းပဲ ၎င်း၏ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေက အဟန့်အတား အချုပ်အချယ်ဖြင့် တန့်သတ်ထားသည့်အခါ ၎င်း၏ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်နိုင်ပါမည်လော။

ဖြေ။ ။ . . . ဘဝရည်မှန်းချက်ဆိုတာ၊ အဲဒီမှာ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေက အချုပ်အချယ် အတားအဆီးဖြစ်နေတယ်. . . အချုပ်အချယ် အတားအဆီးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ. . . အမျိုးမျိုး ရှိသေးတာပေါ့။ ငွေကြေးအတားအဆီးလား/ မိဘ အတားအဆီးလား/ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငဲ့ကွက်ရမယ့် အတားအဆီးလား/ ကိုယ့်ဝတ္တရားလား. . . တစ်ခါတလေ ကျတော့ plan ‘အောက်’ သွားတာက ဘဝကံကြမ္မာကြောင့် ‘အောက်’သွားတာလည်းရှိသေးတာပေါ့ . . . ဥပမာ ဆိုပါတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ၊ ကိုတင်လှိုင်ဆိုတာ သူကသိပ်ပြီးတော့ planning ကောင်းတယ်. . . သူ့သားသမီးတွေကိုအဲလိုပဲထားတာ၊ သူ့သားအကြီးဆုံး ဝဝတန်း. . . ဝဝတန်းလည်းရောက်ရော မြန်းကနဲ ကိုတင်လှိုင် သေးသွားတယ်. . . သူ့သားအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဇော်မြင့်လား ဘာလား၊ ဒီကောင်ချက်ချင်း မိသားစုထဲမှာ အကြီးအကဲဖြစ်တာပဲ . . . ကြည့်စမ်း သူ့ဝဝတန်းအောင်တယ် ၊ တော်ပြီ။ အိမ်မှာရှိတဲ့ ဆိုင်ကို သူဆက်ကိုင်တယ်. . . စတိုးဆိုင်လေးပေါ့။ အခုတော့ ကြီးကျယ်နေပါပြီ။ ညီတွေကိုသွား / ညီမတွေကိုသွား / တက္ကသိုလ်ကို အကုန်ပို့ပစ်တယ်. . . အဲသူကမအေနေရာကို ဝယ်ယူတယ်. . .။ အဲတော့ သူ့ရည်မှန်းချက်က ပြောင်းသွားပြီ “ planning အောက်သွားတယ်. . . ဒါပေမယ့်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာ သူ့ရည်မှန်းချက်တွေ ပြောင်းသွားတာနော်. . . မအောင်မြင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်. . . မိသားစု တိုးတက်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်သွားတယ်. . .။ ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျားအတားအဆီးက ဘယ်လိုအတားအဆီးလဲ . . . အဲဒါ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ. . . ရည်မှန်းချက်ပြောင်းရတော့မယ့် အတားအဆီးဖြစ်လို့ရှိရင် နောက်ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ထားရတော့မှာပေါ့. . . ဒီဟာမျိုးတွေက ခင်ဗျားတင် ကြိုတာမဟုတ်ဘူး။

တော်တော်များများမှာ ကြုံတယ်. . . ကိုတင်လှိုင်ဆုံးသွားတော့ သူ့သားက ခုနဖြစ်သလို. . . အမေ ကွယ်လွန်တော့ သမီးက အမကြီး အမိအရာဆိုတာ ရှိပါတယ်. . . အများကြီးပါ။ အဲလိုပဲပြောင်းသွားတာလည်း ရှိပါတယ်။

မေး။ ။ လူ့ဘဝသက်တမ်းသည် တိုသည် ၊ အချိန်သည် တန်ဖိုးအရှိဆုံးဟုဆိုသည်။ ဤသို့ဆိုသော်လည်း မိမိဘဝကို အကျီတစ်ထည် ဝယ်သလောက်မှ တန်ဖိုးမထားဘဲ ရေစုန်မော့သွားသူများကို တွေ့နေရပြီး မြန်မာလူငယ်တချို့လမ်းဖျားပေါ်တွင် လမ်းသလားနေကြသည်။ ဘဝအကြောင်းမသိ၍ လော၊ ဘဝရည်မှန်းချက် မရှိ၍ လော. . . ။

ဖြေ။ ။ ကျွန်တော်ပြောမယ် အဲဒါမျိုးတွေက အများကြီးဗျ . . . အဲဒါမျိုးတွေ တွေးပူနေရင် တစ်သက်လုံး အေးမှာကို မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားလည်း ကြီးပွားတဲ့သူမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး . . . အဲလိုလူမျိုးတွေ ရှိနေလို့ ခင်ဗျားကြီးပွားနိုင်တာ. နောက်လိုက်မများဘဲနဲ့. ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လို့မရဘူး. . . အကုန်လုံး ခေါင်းဆောင် ချည်းပဲဆို ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက လောကကြီးမှာ အဲလိုလူမျိုးကများတာ . . . ဒါမတတ်နိုင်ဘူး. . . အဲဒါတွေ အတွက်ကို ကျွန်တော်တို့က သွားမစဉ်းစားနိုင်ဘူး. . . ကျွန်တော်ကျောင်းမှာ ခဏခဏပြောတယ်. . . ထမီသင်ခန်းစာဆိုတာ၊ ရေးတောင်ရေးဖူးတယ်။ ကောင်မလေးတွေ မိန်းကလေးတွေလည်း အဲသလိုပဲ. . . ရည်းစားထားနဲ့ ကိစ္စကို ထမီဝယ်သလောက် အရေးမကြီးဘူး ထမီဝယ်တာကို သိပ်ဂရုစိုက်တာ. . . ရည်းစားထားတော့ ပဲခူးပျော်ပွဲစားထွက်ရင်း ကြိုက်ချင်ကြိုက်လာတာ၊ ဒါမှချ မယ့်မရှိနဲ့. အောင်သင်းကိုယ့်တွေ အောင်သင်းကျောင်းဆရာအဖြစ်နဲ့. ဦးစီးပြီး သွားခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပဲခူးကို သွားတယ်။

ဟိုအပင်ကြား၊ ဒီအပင်ကြားမှ တွေ့ရင်း ကြည်လာရော... နောက် အဆောင်ကို သွားတော့ ကြိုက်ကြရော... အဲဒီလို... ကောင်မလေးက ခင်ဗျားနဲ့၊ ထမီသွားဝယ်ဖို့ဆိုတာ နောက်ကအဖော် တစ်ယောက် ခေါ်ရသေးတယ်... တိုင်ပင်ဖို့ အဲဒီမှာ စိန်ဂျွန်းဈေး (ယခင်) တစ်ဈေးလုံး ပတ်လိုက်တာ ရေခဲရေတစ်ခွက်စီနဲ့ မုန့်တီတစ်ပွဲစားတယ်။ ဒါပဲ... နင်တို့ဟာ လုံချည်တစ်ထည်ဝယ်တာ၊ 'ဟာ ဆရာကလည်း ဒီလိုချည် တစ်ထည် ဝယ်လိုက်တယ်' တဲ့ 'ဒီအဆင်နဲ့လိုက်သလား လိုက်တယ် ကောင်းပြီ... အိမ်မှာရှိတဲ့ အင်္ကျီ ဘယ်နှစ်ထည်နဲ့ ဝတ်လိုရမလဲ ကြည့်ရ သေးတယ်' တဲ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ အင်္ကျီ planning တွေ... ထမီ planning တွေမေးကြည့်ပါလား။ ကိုယ်ယူမယ့် ယောက်ျားကျတော့ ဒီကောင်ဘယ်ကလဲ၊ သူမိဘဘယ်သူလဲ၊ သူနဲ့ ကိုယ့်မိဘနဲ့ တည်ပါ့ မလား... ဟော ထမီကျတော့ အင်္ကျီနဲ့ တွက်တယ်နော်... ဟိုကောင် ကျတော့ အိမ်က မိဘနဲ့ မတွက်ဘူး... ဟော အဲတော့ ဒါမျိုးတွေက ရှိနေတာ... မရှိရဘူးလို့ သွားမတားနဲ့ မရဘူး။

မေး။ ။ သေးငယ်သော ဆုံးဖြတ်ချက် အမှားတစ်ခုကြောင့် ဘဝ တစ်ခုလုံး ပြုပြင်၍ မရလောက်အောင် ပျက်စီးသွားရပါတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်ပါသလား။

ဖြေ။ ။ တစ်ခါတရံ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီသေးငယ်တဲ့ အမှားလေးဆိုတာ မဖြစ်စေလောက်လို့သာ ပြောတာကိုး... သူက ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်သွားနိုင်တယ် ၊ မှားသွားနိုင်တယ်... တစ်ခါတလေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်... အဲဒါမျိုးဆိုတာက ကြုံတောင့် ကြုံခဲပါ။ အင် မတန်နည်းပါတယ်... တစ်ခါတလေကျ အဲဒီသေးငယ်တဲ့အမှားလေး

ဆုံးဖြတ်ဖို့လို့ နောက်ကနေ 'အလင်' ခံခဲ့ရတာတွေ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ မှ ပြုန်းဆိုဖြစ်သွားတာ... ဥပမာ ကိုယ်ကကိုယ့်ရည်မှန်းချက် တစ်ခု ရှိတယ်... ပြီးတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်တယ်... နောက်ဆုံးကျတော့ ကောင်မလေးကို ယူလိုက်ရတော့ ကိုယ့်ဘဝကြီး ပျက်သွားပြီဆိုပါတော့... အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တော့ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက် ကြီး ပျက်သွားပြီးဆိုပါတော့၊ အဲတော့... ဒီကောင်မလေးနဲ့ မကြိုက်ခင်က ကြိုက်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ 'အလင်' ခံပြီးတော့ ခိုးပြေးတာက ခဏလေး၊ ကြိုက်နေတာက လအိုပြီးကြာနေတာ... ပြောချင်တာက ချက်ချင်း ရုတ်တရက်မှားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး... ရှေ့ကနေပျိုးလာပြီးသား... အဲဒီပျိုးတုန်းက သတိထားလို့ရှိရင် အဲဒီအသေးအဖွဲ့မျိုးမှာ မှားဖို့ခက်ပါ တယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ် ။

မေး။ ။ ဘဝရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်ခင် အိမ်ထောင်ပြုရင် ကောင်း မလား/ ဘဝရည်မှန်းချက် အောင်ပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုရင် ကောင်းမလား ဆိုတာ ပြောပေးပါ။

ဖြေ။ ။ ဘဝရည်မှန်းချက်ဆိုတာက ဘယ်လို ရည်မှန်းချက်မျိုးလဲ ၊ 'ငါဟာ တစ်မက်တစ်ဖိုလ်' ရဖို့ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်မျိုးဆိုရင်တော့ ဘယ်နဲ့လုပ် အိမ်ထောင်ပြုလို့ဖြစ်နိုင်မလဲ... ရည်မှန်းချက်က အမှားကြီးရှိတယ်... ဘယ်လိုအောင်မြင်မှုမျိုးလဲ၊ သာမန်အားဖြင့် ဆိုလိုရှိရင် ထိုက်သင့် လျှောက် ပတ်သော လူတန်းစေ့ နေနိုင်သော ဝင်ငွေ/ ထိုက်သင့်လျှောက်ပတ်သော ဝုဏ်သိက္ခာ / ထိုက်သင့်လျှောက်သော အိမ်ထောင်စု ဖြစ်ဖို့ဆိုလို့ရှိရင် ၊ အဲဒီ ရည်မှန်းချက်လောက်ဆိုရင် ရည်မှန်းချက်ရပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုလည်း ဖြစ်ပါတယ် ။ ဒါပေမယ့်လို့ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်က သိပ်ကြီးမားတဲ့

ကိစ္စကြီး.. ဥပမာ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ဖို့ (သို့မဟုတ်) နိုင်ငံကျော်
ဩဇာတိက္ကမကြီးတဲ့ လူဖြစ်ဖို့ ဆိုလို့ရှိရင် ကိုယ်မိန်းမယူမယ့် အချိန်အခါ
ရောက်တော့ သတိုးသားကြွပါဆို 'ဘုရား ဘုရား' ဆိုပြီး တောင်ဝှေးနဲ့
ကြွရမလို့ ဖြစ်နေမယ်... ဟုတ်လား။ ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊
အိမ်ထောင်ပြုမယ် ဆိုလို့ရှိရင် ထိုက်သင့်သလောက် ရည်မှန်းချက်
ရသင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ အမျိုးသားများ အိမ်ထောင်ကျပြီးဘဝ
အောင်မြင်မယ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ အောင်မြင်တာ ဟုတ်ချင်
ဟုတ်လိမ့်မယ်... ဒါပေမယ့်အိမ်ထောင်မကျခင်တည်းက လုပ်ခဲ့တာလည်း
ထည့်ထွက်ဦးမှာပေါ့... အောင်မြင်တာကသာ အဲဒီကျမှ အောင်မြင်တာကိုး။
ဥပမာဆိုပါတော့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်။ အဲဒီဆရာဝန်က စာမေးပွဲတွေ
အောင်လာခဲ့ပြီ။ ဟော့ကံစံဆာလျင်ဖြစ်ပြီ... နောက် သူမိန်းမရတဲ့
အခါကျတော့ ဆေးခန်းကလည်း အောင်မြင်လာပြီ... ဝင်ငွေကလည်း
ကောင်းလာပြီ။ နာမည်ကလည်း ကြီးလာပြီ။ အဲဒီအခါကျတော့
မိန်းမနဲ့ဘာနဲ့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ဖြစ်လာပြီးတော့ မိန်းမ ထွယ်တာမူ၊
သားသမီးသံယောဇဉ်ရှိမှု ၊ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်လေးနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
တင့်တင့်တယ်တယ် နေချင်မှု ကြောင့် ကြိုးစားခဲ့တယ်... အောင်မြင်
လာတယ် ။ ဒါမှန်တယ်... အဲဒီဟာက အောင်မြင်မှုရတာ... ဘယ်က
နေရတာလဲ၊ အိမ်ထောင် မကျခင်ကတည်းက ကြိုးစားခဲ့လို့ရတာပေါ့ ။
အိမ်ထောင်မကျခင်တုန်းက ပလပ်စတစ်ကောက်ရတယ်... အိမ်ထောင်ကျ
ပြီးတော့လဲ ပလပ်စတစ်ကောက် နေရတယ်... အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ
အောင်မြင်လာတယ်ဆိုတာက မကျခင်တည်းက လုပ်လာတယ်ဆိုတာ
ပြောချင်ပါတယ်... ပြောချင်တာက တိုးတက်ကြီးပွားချင်လို့ရှိရင်
အိမ်ထောင်ကျတာတွေ မကျတာတွေ ဘေးအန္တရာယ်... ကျချင်တော့
ကျသွားလိမ့်မယ်... မကျခင်တော့ အခြေခံရအောင် လုပ်ထား ရလိမ့်

မယ်... နို့မဟုတ်လို့ ရှိရင်တော့ ဆင်းရဲလာတဲ့အခါ ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်း အားမရလို့ ကောင်မလေးခေါ်ပြီး ပြောကပ်ပေါင်း ဆင်းရဲတာ
လို့ဖြစ်နေမယ်။ အမျိုးသမီး အိမ်ထောင်သည်တချို့က စီးပွားရေး
အောင်မြင်ပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုပါလို့အကြံပေးပါတယ်တဲ့ ။ ဟုတ်တယ်
စီးပွားရေးအောင်မြင်ပြီးမှဆို... ဘယ်လောက်လဲ သိန်း ၂၀ ရပြီးမှ လား
သိန်း၃၀ ရပြီးမှလား။ အဲလို မဟုတ်ပါဘူး... စားနိုင်သောက်နိုင် နေနိုင်
ထိုင်နိုင်ပြီ ဆိုရင်တော့ အိမ်ထောင်မပြုလည်း သူ့ဘာသာသူ အောင်မြင်
နေပြီပေါ့... အဲလိုမှမရှိဘဲနဲ့ မိန်းမ ယူလိုက်ရင်တော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်ပြီးတော့ ဆာနေကြရုံပေါ့။ အဲဒီမှာ
ဟင်းဇယားနဲ့ချက်ထား... တနင်္ဂနွေ ဟင်းချိုဟင်းနှင့် ငပိရည်နှင့်
ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်... တနင်္လာနေ့ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်နှင့် ငပိရည်...
အင်္ဂါနေ့ ငပိရည်နှင့် ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်၊ ဟင်းမထုပ်ရဘူး... ဘယ်ညာ
ပြန်ပြီးတော့... ။ အဲလို အဖြစ်မျိုး ရောက်နေမှာပေါ့... ရောက်တဲ့အခါ
ကျတော့၊ ခုနက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တွေလည်း ပြန်ပြီးတော့ ပျောက်
သွားတာပေါ့ ။ အဲဒီကျတော့ စိတ်ဆင်းရဲလာတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ရတာ အရသာမရှိတော့ဘူး။ မနက်မိုးလင်းလာတော့
ကိုယ်ကရေးနွေးသောက်လိုက် ၊ ထိုင်စားလိုက် ၊ စကားများလိုက် ၊
မိန်းမကျတော့ မိုးလင်းတာနဲ့ ထပြီး 'ဟောဒီကပဲပြုတ်' ဆိုပြီး
လည်ရောင်းနေရရင် ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ။

ရည်မှန်းချက်နှင့် ပြဿနာအထွေထွေ ၉၁

သင့်ဘဝစာဖျက်တိုက်

၉၂ အောင်သင်း

သင့်ဘဝစာဖျက်တိုက်

You have greatly ventured , but all must do so who would greatly win.

Byron

အကြီးအကျယ် စွန့်စားခဲ့ခြင်း။ အောင်ပွဲကြီးကြီး ခံယူမည် သူတိုင်း ဤသို့ပင် လုပ်ရပေလိမ့်မည်။

ဘိုင်ဗွန်

မေး။ ။ ဆရာ၊ အောင်မြင်ရေးအတွက် ကြိုးစားပါသော်လည်း အခြေအနေကြောင့် စိတ်မချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်ညစ်ခြင်း၊ အိမ်က အရေးမစိုက်ခြင်း၊ သိပ်ပြီး ချုပ်ချယ်လွန်းခြင်း နောက်ဆုံး နယ်မှမိဘများကို လွမ်း၍ စိတ်ညစ်သောကြောင့် အနှောက်အယှက်ရှိလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ကြိုးစားရမည်နည်း။

ဖြေ။ ။ ကျွန်တော်ပြောမယ်... အဲဒီဥစ္စာက ကျွန်ုပ်နဲ့မကိုက်ဘူး... အဲဒါ စိတ်ပညာဆရာတွေကို မေးရမယ့်မေးခွန်း... သို့သော် ဒါမျိုးလေးတွေကလေးတွေမှာ ပြဿနာတွေဖူးတယ်နော်... ကျွန်တော်တွေတဲ့ အတွေ့အကြုံအရပြောမယ်နော်... ခင်ဗျားနဲ့ကိုက်ချင်မှ ကိုက်မယ်နော်... တစ်ခါတစ်ရံမှာလူတွေဟာ ကိုယ်စိတ်ညစ်စရာမဟုတ်တဲ့ဟာကို ပုံကြီးချဲ့ပြီးစိတ်ညစ်တတ်တယ်။ အဲဒါလေးကိုသတိထား... ဒီဟာဘယ်လောက်ထိအောင်မြင်နိုင်သလဲလို့ တွက်လိုက်။ အဆုံးထိအောင် တွက်လိုက်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ဆူတယ်ပူတယ်။ အိမ်ကနေဆူတယ်... မင်းဟာဘယ်တော့မှ ကြီးပွားမယ့်အကောင်မဟုတ်ပါဘူး။ အဲလို ပြောတယ် ဆိုပါတော့ စိတ်ညစ်တယ်။ စိတ်ညစ်တယ် ဆိုတော့... ကောင်းပြီ အဲဒါ ငါ့ဘဝကို

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

ဘယ်လောက်ဒုက္ခပေးမလဲ ဘယ်လောက် အနှောက်အယှက်ဖြစ်မလဲ စဉ်းစား... သေနိုင်သလား... ဟ မသေနိုင်ဘူး... ဆူရုံနဲ့ မသေနိုင်ဘူး၊ ကောင်းပြီ ။ အဲဒါမင်းဘဝတက်လမ်း ပိတ်နိုင်သလား ။ ဆုတ်ယုတ်သွားသလား၊ အဆိုးဆုံး ဘာဖြစ်တုန်း... နားငြီးတယ်... နားငြီးတာဟာ အလွန်ဆုံးပဲ ။ နားငြီးတာကိုခဏထားလိုက်၊ ဖျောက်ပစ်လိုက် ။ ပြီးပြီ... ကျွန်တော်ပြောမယ်နော်... ဆရာကြီးဇေယျရေးဖူးတာတစ်ခုရှိတယ်။ အသေးအဖွဲ့တွေကိုစိတ်မညစ်နဲ့တဲ့... လူ့လောကမှာ အသေးအဖွဲ့တွေကို အရေးမထားပါနဲ့တဲ့... အသေးအဖွဲ့တွေကို အသေးအဖွဲ့မှမထားကြဘူးတဲ့... အဲဒါကြောင့်မို့ ဒုက္ခရောက်ကြရတာတဲ့၊ လောကကြီးမှာ ဆင်နင်းလို့ ကျားကိုက်လို့သေတဲ့မသာဟာတဲ့ သိပ်နည်းပါတယ်တဲ့။ လက်သန်းလောက်ရှိတဲ့ မြေပွေးကိုက်လို့သေတဲ့ မသာကပိုများတယ်... ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောမောက်လို့၊ မြစ်ထဲမှာ မော်တော်နစ်လို့သေတဲ့ မသာကနည်းပါတယ်တဲ့... ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်ထဲမှာ ရေနစ်တဲ့ သူကပိုများတယ်တဲ့... အဖေသေလို့ အမေသေလို့ ပူဆွေပြီး ငိုရတာဟာ အင်မတန်ကံဆိုးမှ တသက်လုံး ၃-၄ခါပဲရှိပါတယ်တဲ့။ အမြဲတမ်း ပူနေရတာ အသေးအဖွဲ့လေးတွေတဲ့၊ 'ဟိုဘက်အိမ်ကကောင်မ ဘာညာ' နဲ့ အပျိုကြီးတွေပုံမျိုးနဲ့ အိမ်ပြန်ခြင်ထောင်အမိုးကြည့်ပြီး ပုံကြီးချဲ့နေကြတာ။ 'စိတ်ညစ်စရာတွေ သေးသေးလေးကိုတွက်ရင်း တွက်ရင်း အကြီးကြီးဖြစ်လာပြီး ပိုပြီး စိတ်ညစ်လာတယ်... အဲဒါသည် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းအကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်တတ်တယ်... ကြီးပွားရေး တိုးတက်ရေးရဲ့ အနှောက်အယှက်ဖြစ်တတ်တယ်။ အရေးကြီးတာက အသေးအဖွဲ့ကို အသေးအဖွဲ့နေရာမှာ ထားတတ်ပါစေ။ အသေးအဖွဲ့ကိုအကြီး အကျယ် မလုပ်နဲ့... အကြီးအကျယ်ကို အသေးအဖွဲ့မလုပ်နဲ့... မမြင်သင့်တာကို မမြင်ပါနဲ့၊ မကြားသင့်တာကို မကြားနဲ့... မြင်သင့်တာကို မြင်ပါ...'

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

မမြင်သင့်တာကို မြင်လို့ရှိရင် လူမိုက် ၊ မြင်သင့်တာကို မမြင်ရင် လူအာ
တချို့ဟာ မသိသလိုနေလိုက်ပါ... အသေးအမွှေတွေကို ထားလိုက်ပါ...
အဲသလိုထားလိုက်ရင် ခင်ဗျားအတွက် အနှောက်အယှက်တွေ တော်တော်
ကင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ အကြမ်းအားဖြင့် ကျွန်တော် အကြံ ပေးလိုက်ပါတယ်။

**မေး။ ။ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်းသိနေတယ်၊ အကြောင်း
အရာမျိုးစုံကြောင့် မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတယ်၊ ဒီစားရတဲ့
နုလုံးသားအတွက် ပြေဆည်ရာကို မြေကြားပေးပါ ။**

ဖြေ။ ။ တကယ့်ကိုပဲ... စိုင်းထီးဆိုင်ခေါ်ဦးမှနဲ့ တူတယ် တော်တော်
ကောင်းတယ် ၊ ကဗျာလေးတပုဒ်လို့ပဲ အဆုံးအရှုံးများကို ရင်ဆိုင်နေ
ရတယ်... ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး နေပျော်စရာ ကင်းမဲ့သလိုဖြစ်နေတယ်
ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ ။ အခုလို ဆွေးနွေးပွဲမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကျင်းပ
ဖို့လည်း တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်... အဲဒါကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ဆိုင်တယ်၊
ကျွန်နဲ့မဆိုင်ဘူး (ဦးတင်မောင်သန်းဘက် လှည့်၍ ပြော) အဆုံးအရှုံးကို
ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမှ ဒီမယ် မဆုံးရှုံးဖူးတဲ့ လူရယ်လို့ မရှိဘူးနော်...
လောကကြီးမှာ မဆုံးရှုံးဖူးတဲ့လူရယ်လို့ မရှိဘူး... ဆုံးရှုံးဖူးတာချည်းပဲ။
အဲဒီ ဥစ္စာအပေါ်မှာ တသသဝမ်းနည်းနေတဲ့ လူနဲ့၊ ကိုင်း-ရှုံးရင် နောက်
တစ်ခုလုပ်မယ်ဆိုတဲ့လူ... ဒါပဲကွာတယ်... တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆုံးရှုံးသွား
တဲ့ကိစ္စဟာ ပေါ်သေးသေးမထင်နဲ့... တစ်ခါတုန်းက 'ဖြစ်သမျှအကြောင်း
အကောင်းချည်းပဲ' ဆိုတဲ့ အမတ်ကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဖြစ်သမျှ
အကြောင်းအကောင်းချည်းပဲ... ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းချည်းပဲ...
ပြောလွန်းအားကြီးတော့... တစ်နေ့တော့ ရှင်ဘုရင်က သံလျက်ကစား
လိုက်တာ လက်ညှိုးပြတ်သွားတယ် ။ "ဟာ လက်ညှိုးပြတ်သွားပြီ" ။

'မှန်လှပါဘုရား ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလို့ သဘော
ထားပါဘုရား' 'ငါ့မှာ ဒီလက်ညှိုးပြတ်သွားတာကို ဖြစ်သမျှအကြောင်း
အကောင်းပြောရမလား' ဆိုပြီး အဲဒီအပါးတော်မြို့ကို ရာထူးချ...
အကျဉ်းတိုက်ထဲကိုသွင်း... နောက်တစ်ယောက်ကိုခန့်... ဒေါသဖြစ်
တာ... အဲဒါနဲ့နေရော... ဒါနဲ့ နည်းနည်းကြာတော့ အဲဒီရှင်ဘုရင်က
တောလည်ထွက်ရော... တောလည်ထွက်တော့ သမင်ကို လိုက်ဖမ်းဖို့
သူတာနဲ့ ကိုယ့်တာနဲ့ခွဲ... ဒီကနေ ဟိုဘက်ချောင်းအထိ ငါ့တာ...
အဲဒီချောင်းကနေ ဟိုဘက်တောအစပ်ထိ သူတာ... ခွဲလိုက်တော့ ရှင်ဘုရင်နဲ့
အပါးတော်မြို့ အမတ်အသစ်နဲ့က... တာတစ်ခုပေါ့... အဲဒီမှာ 'ရွှေသမင်
ဘယ်ကထွက် မင်းကြီးတာကထွက်' ဆိုတာ ... အဲဒါ ဂုဏ်သိက္ခာ၊
ရှင်ဘုရင်က သူ့တာကသမင်ထွက်တာ ရှက်လို့လိုက်တာ ၊ လိုက်ရင်း
လိုက်ရင်းနဲ့ မိရော... မိတော့ဖျက်၊ ပေါင်၂ပေါင်ထမ်းပြန်မယ် ဆိုတော့
မျက်စိလည်ရော... မျက်စိလည်တော့ သွားရင်းသွားရင်းနဲ့ တော
နက်သထက်နက်... နက်သထက်နက်နဲ့ နောက်ဆုံး လူရိုင်းတွေနဲ့တွေ့ပြီး
ဖမ်းသွားတာ ၂ယောက်စလုံးပါသွားရော... ယစ်ပူဇော်မယ် ဆိုပြီး
ကြိုးနဲ့တုပ် ရှင်ဘုရင်က လက်ညှိုးတစ်ချောင်း မပါဘူး 'ဟာ နတ်ကြိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူး' အဲတော့ ရှင်ဘုရင်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်... သူ့အပါး
တော်မြို့အမတ် ကျန်ခဲ့တယ် ၊ ရှင်ဘုရင်က ဒါနဲ့ ပြန်လာရော...
ပြန်လာတော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းချည်းပဲ၊ ဒီလက်ညှိုးလေး
ပြတ်လို့ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့တာပါလား... အဲတော့ ဟိုအမတ်ကို
ထောင်ထဲကလွှတ်စမ်း၊ အရင်ရာထူးနေရာ ပြန်ခစား... ခစားတော့
'မင်းပြောတဲ့ဥစ္စာ မှန်တယ်တဲ့ ဒီလက်ညှိုးလေးပြတ်ခဲ့လို့ ငါလွှတ်ခဲ့ရတာတဲ့
'မှန်လှပါဘုရား တဲ့ ကျွန်တော်မျိုးက ဒါကြောင့်မို့လို့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း
အကောင်းလို့ ပြောတာပါဘုရားတဲ့' 'ဟုတ်တယ်တဲ့ အဲဒီစကားလေး

ပြောခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့် မင်းမှာ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့တာရော ကောင်းနိုင် သေးရဲ့လားတဲ့' 'ကောင်းပါတယ်ဘုရား' တဲ့ 'တကယ်လို့ ထောင်ထဲ မရောက်ခဲ့ရင် ဟိုအပါးတော်မြဲ အမတ်နေရာမှာ ပါသွားပြီ' တဲ့ ။ မောင်ရင်က ခုနက မဖြစ်နိုင်တော့တာ၊ မျှော်လင့်ချက်ဆိုးသွားတဲ့ ဥစ္စာ ဆုံးတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့... ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ နောက်ဒီထက် ပိုကောင်း တာတွေ တွေ့ချင်တွေ့လာမှာ... မရေရာပါဘူး လောကကြီးမှာ ရေရာ တာတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ 'ဘာမှမရေရာဘူး' ဆိုတာတစ်ခုပဲရှိတယ်... အဲဒါ ပုံပြင်... ပြီးခဲ့တဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက တကယ်ဖြစ်တာတစ်ခု ပြောမယ်... လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက် ရှုပ်ရှင်တောင် မိုက်သေးတယ်... R.D ထဲမှာတွေ့ဖူးလိမ့်မယ်၊ ... Reach For the Sky ဒီကောင်က အက်စီးဒန်ဖြစ်တာ... ဖိုက်တာပိုင်းလော့၊ သိပ်တော်တဲ့ကောင်... အဲဒီမှာ ခြေထောက် ၂ ဖက် ဖြတ်ပစ်ရတာ... သွားပြီ။ အဲတော့ သူက ပြန်ဝင်ချင်တယ်... ပြန်ဝင်ချင်တော့ မော်တော်ကားတွေ မောင်း... ခြေထောက်အတုနဲ့ မောင်းတာ သိပ်ကျွမ်းကျင်တာ... သူခြေထောက် အတုကို ကောင်းကောင်းနိုင်နေပြီ... ဒါနဲ့ လေတပ်ကို ပြန်လျှောက်တယ်... ဒီတော့ ခြေထောက် ၂ ချောင်း မရှိတော့စည်းမျဉ်းအရ ခွင့်မပြုလိုက်ဘူး... အဲဒီမှာ လက်သီးထုထုပြီး ငိုတာ... သူကကောင်းကင်မှာ ပျံသန်းနေ ရတာကို ပျော်နေတယ်... သူရည်မှန်းထားတာ ပျက်စီးသွားတော့ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းပြီးငိုတာ... ငိုတာမှ သူမိန်းမချောတာ ချောလို့မရဘူး... သူမိန်းမက ပြန်ရေးပြတာ... သူ့စိတ်ထဲမှာတဲ့ ခြေ ၂ ချောင်း ပြတ် သွားတာထက် သူ့ယောက်ျား လေယာဉ်မောင်းရလို့ ဝမ်းနည်းနေတာကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်နေတယ်တဲ့... သူမိန်းမက ပြန် ပြောတယ်... ဒါနဲ့ စစ်ကြီးဖြစ်ရော ဖြစ်လည်းဖြစ်ရော... လေယာဉ်မှူးတွေလိုလာပြီ၊ ပိုင်းလော့၊ ဖိုက်တာပိုင်းလော့တွေ လိုလာပြီ... ဒါနဲ့ခေါ်သွားရော...

ဖိုက်တာဆိုတာကလည်း ချက်ချင်းဖြစ်လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ... သာမန် ချစ်တော်ကို မဟုတ်ဘူး... ပညာတတ်ဦးမှ၊ လေ့ကျင့်မှုရှိဦးမှကို... ဒါနဲ့ 'မင်းခြေထောက်မရှိဘူး' ဆို 'လေယာဉ်ပျံဟာ ခြေထောက်သိပ်မလိုဘူး' တဲ့ မော်တော်ကားသာလိုတာတဲ့... ကျွန်တော်မောင်းပြမယ်ဆိုပြီး မော်တော်ကား မောင်းပြ တယ်၊ ကားမောင်းပြတယ်၊ 'ဟာ ဒီကောင် မဆိုးဘူး' ကိုင်းဝင်ကွာ-ဆိုပြီး ခန့်လိုက်ရာ... သူ့ကို လေယာဉ်အုပ်စု တစ်စုပေးလိုက်တယ်... ဟိုတပ်က ၂ ယောက်ဒီတပ် ၂ ယောက်နဲ့ စုထား တာပေါ့... အဲတော့ ကျန်တဲ့ကောင်တွေက သူ့ကို မရှိသေဘူး။ သူကလည်း မရှိသေဘူး ဆိုတာလည်း သိတယ်... တစ်နေ့ကျတော့ လေယာဉ် ထုတ်လာတယ်... ကျန်တဲ့ကောင်တွေကကြည့်၊ ကြည့်တော့ ခြေထောက် ၂ ချောင်းမပါတဲ့ကောင်က လေယာဉ်မောင်းမယ်ဆိုတော့... ဘာလုပ် မလဲကြည့်တာပေါ့... အဲတော့ ခြေထောက်မပါတဲ့ ကောင်က မောင်းရော၊ စပြီးပျံတက်သွားတယ်... အချိန်လည်းရရော တအားထောင်တက်လိုက်တာ 'ဟာ-မဆိုးဘူး' နောက်ကျမှ ကျွမ်းတွေဘာတွေထိုး၊ လိုမိပြီ၊ ပျံပြ ပြီးတော့မှ ပြန်ဆင်းလာတယ်... အဲတော့ သူက ဟိုကောင်တွေကို တစ်ချက်မှ မကြည့်ဘူးထွက်သွား... သူ့နောက်စေ့ကို နောက်ကကောင်တွေက ပိုင်းကြည့်နေတာကို သူသိတယ်တဲ့... အဲတော့မှ ထမင်းစားခန်းထဲကို တန်းဝင်သွားတာ... သူက နက်ကတိုင်တွေဘာတွေနဲ့ ကြောနေအောင် သေသေသပ်သပ်နဲ့... အဲတော့မှ နက်ကတိုင်မပါရင် မဝင်ရဘူး ဘာညာနဲ့ စည်းကမ်းတွေ ထွက်လာတာ... နောက်ကျတော့ ဂျာမန်လေယာဉ် တွေနဲ့ တိုက်ကြတာ... ရှေ့က ဒက်ရှ်ဘုတ်ကြီး တစ်ခုလုံးပေါ်တူဝင် လာတာ... သူခြေထောက်အတုတွေနဲ့ ညှပ်နေရော ထုတ်လို့မရဘူး... ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့မရဘူး၊ လေယာဉ်ပျံကြီးက အောက်ကျနေပြီ... နောက် ဆုံးကျတော့ သူခြေထောက်ကြီး ၂ ချောင်း ဖြုတ်ပြီးခုန်ချတာ

အောက်က ဂျာမန် ဂတ်စတာပိုတွေက ကျလာတော့မော်တော်ဆိုင်ကယ် တွေနဲ့ လိုက်တာ... ကျလဲကျရော သူက သတိမေ့ နေတယ်။ သွားကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ လေယာဉ်မှူးဟာ ခြေထောက် ၂ ချောင်းမပါဘူး... နောက် သူ့ကို သို့မဟုတ် စခန်းမှာထား... သူက အဲဒီသို့မဟုတ်စခန်းကနေ ထွက်ပြေးတာ... လွတ်ခါနီးမှ ပြန်မိတာ၊ နောက်တော့ 'ဒီကောင်မဖြစ်တော့ဘူး' ဆိုပြီး ရဲတိုက်အဟောင်းတစ်ခုရဲ့ အပေါ်ဆုံးမှာ ထားရတာ... ကိုင်း အဲဒီကောင်ခြေထောက် ၂ချောင်း အကောင်းသာဆို သေနေပြီ... ပြောချင်တာက မျှော်လင့်ချက်ဆုံး တယ်ဆိုတာ... မဟုတ် ပါဘူး... မောင်ရင်စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားနေတာ... မသနားပါနဲ့... ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်မသနားနဲ့နော်... 'အော် အောင်သင်းလေး မင်းကဆိုးရှာတယ်... ချစ်သူကပစ်သွားရှာတယ်'၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဟုတ်လား... လောကကြီးမှာ အများကြီးပါ... မျှော် လင့်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးပါ... ကိုယ့်ထက် ကံဆိုးတဲ့လူတွေ အများကြီးပါ မောင်ရင်က စာတွေရေးနိုင်ပြီး မျက်စိမြင် သေးတယ်... ကိုယ်တို့ နားမှာ blind school ဆိုတာရှိတယ်... မျက်စိမမြင်ဘူး၊ အဲဒီ မျက်စိ မမြင်တဲ့လူကောင်... မိန်းမ ခိုးသွားသေးတာ (မရယ်နဲ့... ဟုတ်တယ်) ကောင်မလေးကလည်း မမြင်ဘူး... သူတို့ ၂ယောက် ညားသွားတော့ အမယ် ဝီတီဖြစ်လို့... ကောင်မလေးကို ခိုးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လို လုပ်ရသလဲဆို... အဲဒီနေ့မှာ အကျီ အဝါဝတ်ခဲ့ လုံချည်အဝါဝတ်ခဲ့... ဝမ်းဆက်... မမြင်တဲ့အကောင်က မှာနေတာ၊ ဟိုကလည်း မမြင်ဘူး... မောင်တော်ကားခကို ၂ဆ ပေးရတယ်... ဟိုကောင်မလေးကလည်း မျက်စိမမြင်ဘဲနဲ့ အဝါကို ဘယ်လိုသိလဲ... နဂိုတည်းက ဘယ်ပုံဟာ အဝါ၊ ဘယ်ပုံဟာဘာရောင် သိပြီးသား... အဲတော့ ကောင်မလေးကို သွားခေါ်... ခေါ်တဲ့လူက 'ဟာ သွားခေါ်လို့ အမှုဖြစ်လိမ့်မယ်'

'သွားပါ ခေါ်ပါ' ဆိုတာနဲ့ အဲဒါနဲ့ ခိုးပြေးရော... အဲဒီမျက်စိမမြင်တဲ့ လူကောင်က မိန်းမခိုးနိုင်သေးတာ လောကကြီးမှာ မျှော်လင့်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးပါ။

ကိုင်း ဒီဟာကိုကျွန်တော် နောက်ဆုံးဖြေရအောင်ပါ။ ခင်ဗျား တို့က မေးတာက နည်းတာမဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားတို့က ဖိမိနဲ့ နားထောင် ဒီကကောင်က ပြောရတာ မပြောနဲ့တော့... တောထဲမှာ ဝါးသွား ခုတ်တာလို့ပဲ... ဝါးခုတ်ရင်း ခုတ်ရင်းကနေပြီးတော့ 'ကိုင်းကွာ ထမင်းချက်ဖို့တော့ တစ်ယောက်ကချက် မင်းအတွက် တို့ဝါးတွေ ပိုခုတ်လိုက်မယ် မင်းချက်နှင့်' ဆို ဟိုကောင်ကလည်း ချက်တာပေါ့... နောက် ဟင်းချိုဟင်းချက်... ဟင်းချိုဟင်းပြီးတော့ အချဉ်လေးပါရင် ကောင်းမှာပဲဆိုတော့... အပင်ပေါ် မန်ကျည်းသီးတွေ တွေ့ရော... ဟာ ဒါနဲ့... တက်ခူး... ထောင်းစရာကလည်း ရှာမတွေ့ဘူး... ဆားလေး တော့ရှိတယ်... ထောင်းစရာမရှိတော့ ဆားနဲ့ မန်ကျည်းသီးရော ရောဝါးပြီး ထွေးထားတာ... ဟိုကောင်တွေပြန်လာရော၊ ပြန်လာတော့ ထမင်းစားကြ 'ဟာ ကောင်းလိုက်တာကွာ အချဉ်လေးနဲ့ ဟင်းချိုနဲ့ ကောင်းလိုက်တာ မန်ကျည်းသီးထောင်းလေးကောင်းလိုက်တာကွာ ကျန်သေးလား' 'ဟာ ကုန်ပြီ ကောင်းလိုက်တဲ့ မန်ကျည်းသီးထောင်း' 'အေး မင်းတို့ စားရတဲ့ ကောင်တွေကတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ထောင်းရတဲ့ကောင်က ဆုံကျိန်းနေပြီကွ' တဲ့ (ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ပြန်ထိုးပြ) အဲတော့ မောင်ရင်တို့ မေး တဲ့လူတွေ ကောင်းပါရဲ့ ဖြေတဲ့ကောင်က ဆုံကျိန်းနေပြီ ဟဲဟဲ...။

မေး ။ ဆရာခင်ဗျား... တစ်ချို့သော အများစုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ငွေကြေးနေ ပြည့်စုံလျှင် အရာရာအောင်မြင်သည်၊ ဘဝအောင်မြင်ရန် ငွေသာလျှင် အဓိက၊ ငွေရှိရာ ငွေလာသည်၊ ရတနာရှိရာ ရတနာစု ။

money makes everything, money to money, trasure to trasureကို ၎င်း ၊ ငွေသည် ခုတိယ ဘုရားသခင်ဟူသော အယူအဆကို၎င်း တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် လက်ခံကျင့်သုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ငွေနှင့် အောင်မြင်မှု ဆက်စပ်မှု ၊ ကွဲပြားမှုကို ဆွေးနွေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ဖြေ။ ။ ငွေနှင့် အောင်မြင်ရေးဟာ ခွဲလို့တော့လည်း မရဘူး၊ သူမရှိရင်လည်း မဖြစ်ဘူး... တစ်ခုရှိတာက အဲဒီငွေကိုပဲ ဘုရားလို ကိုးကွယ်နေရင်တော့ ခင်ဗျား မပျော်နိုင်ဘူး... ဘဝသုခကို ရှာတဲ့နည်း အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်... အဲဒီငွေတွေ စာရင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ပီတိ ဖြစ်နေရင်တော့ မဆိုးဘူးပေါ့... ကျွန်တော်ကတော့ဖြင့် ငွေရှိလို့ရှိရင် အစစအရာရာ ပြည့်စုံနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လက်မခံပါဘူး... ငွေမရှိတော့လည်း အစစအရာရာ ဘာမှမရှိဘူး... သွားပြီ ထိုက်သင့် သလောက် ယောနိသောမနဿီကာရ ဆိုတာအဲဒါပဲ... သင့်တင့် 'လျှောက်ပတ်သော တရားထားနိုင်ဖို့ လိုပါတယ်... အဲဒီ ထားနိုင်တဲ့လူဟာ ပျော်တာပဲ... နှစ်ဘက်စွန်း မဆောက်တဲ့လူပျော်တာပဲ... စက်ဘီးစီးသလို ခင်ဗျားတို့ စက်ဘီးစီးတာ ဘယ်ကွေ့သလား ညာကွေ့သလား... ဖြောင့်ဖြောင့်စီးတာနော်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်စီးတာ ဘယ်ရောမကွေ့ဘူးလား ကွေ့တယ်... ညာရောမကွေ့ဘူးလား ကွေ့တယ်... ကွေ့တဲ့ဥစ္စာ ဘယ်လိုလဲ ဆိုရင် ညာကွေ့လိုက် ဘယ်ကွေ့လိုက်နဲ့ မလဲအောင် ထိန်းသွားတာ... အဲဒီ လိုပဲ ဘဝမှာလည်း ညာကွေ့လိုက် ဘယ်ကွေ့လိုက်နဲ့ ထိန်းပြီး အစွန်းလွတ်အောင် သွားရတာ... အဲဒီလို ညာချည်းကွေ့နေရင် လဲသွား မှာပေါ့... စက်ဘီးစီးသလို ဘဝကို လမ်းကြောင်းမှန်မှန်တဲ့ ထိန်းနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်တော်ပြောပါတယ်... ဒီလောက်ထိအောင်

သည်းခံနားထောင်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...။

နောက်ဆက်တွဲ အမေးအဖြေများ

ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး စပြောချင်တာကတော့ ဒီဟောပြောပွဲကို တက်လာတဲ့ လူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်ပြောချင်ပါတယ်။ အခုမှ ပြန်စရတာပေါ့လေ။ တကယ်ဆိုတော့ အစကတည်းက ပြောရမယ့် ကိစ္စပါ။ 'ရည်မှန်းချက်' အကြောင်း Y.M.C.A မှာ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာ၊ မေးခွန်းတွေ မြေခွဲတာတွေကို သင့်ဘဝ အောင်မြင်ရေးနဲ့ လူမှုရေးရာမဂ္ဂဇင်းက သုံးလဆက်တိုက် ဖော်ပြပြီးခဲ့ပါပြီ။ အခုဟာက ဟောပြောပွဲတုန်းက အချိန်မရလို့ မဖြေလိုက်ရဘဲ ကျန်နေခဲ့တဲ့ မေးခွန်းတွေပါ။ အခု ကျွန်တော်က ကျန်တဲ့ မေးခွန်း တွေကို ဆက်ဖြေရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မဖြေခင် ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီဆွေးနွေးပွဲကို တက်လာကြတဲ့လူတွေ ကျွန်တော်သတိထားကြည့်မိသလောက်မှာ (၃) မျိုးလောက် ရှိပါတယ်။ အကြမ်းအားဖြင့် ပေါ့လေ ၊ ပထမတစ်မျိုးက တကယ်ကိုမေးချင်လို့၊ သိချင်လို့လာတက်တဲ့လူ တွေပါ။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ ရည်မှန်းချက်အကြောင်း မေးကြမြန်းကြ တာတွေကို ကြားရရင်လည်း မဆိုးဘူးဆိုပြီး နည်းနည်းသိချင်စိတ် ကလေးရှိလို့ လာကြတာပေါ့လေ။ အဲ-နောက်တစ်မျိုးကတော့ဖြင့် ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

အပျင်းပြေ ကြုံလို့ဝင်ကြည့်ကြတာ။ အဲဒါမျိုးပေါ့၊ (၃)မျိုးလောက် လာတွေ့တယ် ။

မေးခွန်းတွေလည်း သိပ်မတူကြဘူး။ တချို့က တကယ်ကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာတဲ့ မေးခွန်းတွေ၊ မေးကို မေးချင်လို့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းစာထဲ မြင်လိုက်ကတည်းက။ တွေ့လိုက်ကတည်းက၊ ကြားလိုက်ကတည်းက မေးမယ်ဆိုပြီးတော့ သူတို့ ခမာ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ပြီးတော့လာတာ၊ သို့သော် နည်းတော့နည်းပါတယ်။ များသောအားဖြင့် တော့ ကျွန်တော်ကနေ ရွေ့က မိတ်ဆက်ပေါ့လေ။ ရည်မှန်းချက် ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီသင့်ဘဝ အောင်မြင်ရေးမှာ ပထမဆုံးပါတဲ့ ဟောပြောချက်ပေါ့လေ ၊ ပြောလိုက်တော့မှ သူတို့စိတ်ထဲမယ် ကျွန်တော်ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေ ကြည့်ပြီးတော့မှ သိချင်လာလို့ ကျွန်တော်ပြောနေတုန်း လိုက်ပြီးတော့မှတ်၊ ရေး၊ ဒီဟာမေးမယ်၊ ဟိုဟာမေးမယ်၊ ခေါင်းထဲမှာပေါ်လာတဲ့ မေးခွန်းတွေပေါ့။ အဲဒါမျိုး မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းပါ ။ နောက်နံပါတ် (၃) အမျိုးအစား၊ အဲဒီ မေးခွန်းတွေကျ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ဘာရယ်လို့မဟုတ် အပျင်းပြေပေါ့။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ကောက်ခြစ်လိုက်တာ၊ နောက်တယ် ပြောင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောမဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ပျော်ပျော်ပါးပါး လေး ဖြစ်ချင်လို့ မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေပေါ့ ၊ အဲဒါမျိုးပေါ့- နောက် တစ်မျိုးကတော့ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို သက်သက် ပညာစမ်းချင်လို့ (ဒါမှမဟုတ်လည်း) နည်းနည်းတိုက်တိုက်ခိုက်ခိုက်လေး၊ ထိထိပါးပါးလေး ခနဲ တာလိုလို၊ ဘာလိုလို လှောင်သလို ပြောင်သလို အဲသလို ဖြစ်စေချင်လို့ မေးတဲ့ မေးခွန်းမျိုးပေါ့။ အဲဒီမေးခွန်းကျတော့ မေးခွန်းရယ်လို့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ပြန်ဖြေရလည်းခက်၊ မဖြေရလည်းခက်ပေါ့လေ။ သို့ပေမယ့်လို့ ဖြေလိုက်တော့ဘာတန်ဖိုးရှိပါသလဲ။

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

ဘယ်သူ့အတွက် အကျိုးရှိမှာလဲ။ ဒါကို သိပ်ပြီးတော့ မစဉ်းစားပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာလည်း ဒါမျိုးတွေမျိုးနေပြီ ၊ ဟိုကတိုက် ဒီက တိုက်နဲ့ အတိုက်ခံရလွန်းလို့ ခေါင်းလည်း အနာရွတ်ချည်းပဲလို့ ဖြစ်နေပြီ ။

ထားပါတော့။ မေးခွန်းတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ မေးခွန်းတွေနော်၊ ဟို Y.M.C.A ခန်းမထဲမှာ ဖြေပြီးလို့ကျန်တဲ့ မေးခွန်းတွေကိုက (၃၀) ကျော်ရှိတယ် ။ မေးခွန်းစာရွက် တစ်ရွက်ထဲမှာကို မေးခွန်းက (၁၀) ခုလောက် မေးထားတာ။ အဲဒီဟာတွေပြန်ပြီး တွက်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အားလုံးမေးခွန်း (၆၂)ခု၊ ဒါတောင် အသေးစိတ်၊ စိတ်ထားတဲ့မေးခွန်းမပါသေးဘဲ မေးခွန်းချည်း (၆၂)ခုရှိတယ်။ အဲတော့ ဒါတွေအကုန်လုံး ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေမလား၊ ဖြေပြန်တော့လည်း သင့်ဘဝ အောင်မြင်ရေးကို ပြန်ကြည့်ရပါဦးမယ်။ သူကလည်း စာမျက်နှာ ကန့်သတ်ပေးရသေးတာကိုး ။

အဲတော့ မေးခွန်းပေါင်း (၆၂)ခုမှာ ကျွန်တော်ပြန်ရွေးပါတယ်။ ရွေးတော့ တချို့မေးခွန်းတွေချန်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်ချန်ခဲ့ပါတယ်။ ချန်ခဲ့တဲ့ မေးခွန်း ပထမတစ်မျိုးကအရင်ကျွန်တော်ဖြေခဲ့တာတွေထဲမှာ အတန်အသင့်ပါသွားပြီ။ အဲဒါတွေနဲ့ ဆင်တူယိုးမှားတွေ ဆိုပါတော့လေ။ အဲဒီမေးခွန်းတွေ ချန်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒါတော့ဖြင့် သူတို့ဘာသာသူတို့ စာအုပ်ထဲဖတ် ကြည့်ရင် လိုချင်တဲ့ အဖြေ ရလောက်ပြီပေါ့။ ကျွန်တော်အဲလို တွက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ခု ချန်ခဲ့တဲ့ နံပါတ် (၂) အမျိုးအစား - အဲဒါက သိပ်ပြီးတော့လည်း အရေးမပါဘူးလေ ၊ ရယ်စရာ မောစရာလေးနဲ့ ဖြစ်စေ၊ အပျင်းပြေ မေးလိုက်တာမျိုးပေါ့။ အဲဒါမျိုးလည်း ကျွန်တော်ချန်ပစ်ခဲ့တယ် ။ နောက်တစ်ခု နံပါတ် (၃)ခု တိုက်ခိုက် ထိုးနှက်ချင်လို့ စိန်ခေါ်ထားတဲ့ မေးခွန်းတွေပေါ့။ အဲဒီမေးခွန်းတွေကို ကျွန်တော်ပြန်ဖြေမလား ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါသေးတယ်၊ ဖြေရင်တော့

မဖြစ်ဘူးလား၊ ဖြေရင်ဖြစ်ပါတယ် ။ ပြေအောင်ဖြေနိုင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ဆင့်ပြောလို့ရှိရင် ပြေလည်သွားအောင် ဖြေနိုင်ရုံ တင်မကဘဲနဲ့ မေးတဲ့သူကိုတောင်မှ ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးလေး ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာပေါ့လေ၊ ထိပါးချင်ထိပါးလို့ရအောင်ပေါ့ ဖြေနိုင်ပါတယ်။ သို့သော် အဲသလို ဖြေနိုင်တော့ရော ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ ကိုယ့်အတွက်ရော ဘာအကျိုးရှိမလဲ၊ မေးခွန်းရှင်အတွက် ရောဘာအကျိုးရှိသလဲဆို ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး။ အကျိုးမရှိတဲ့ လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် ဘာလို့ လုပ်နေမှာလဲ ဆိုပြီး ချန်ထားပစ်ခဲ့တာပါ ။

နောက်တစ်ခုက - ဒါလည်းအရေးကြီးပါတယ်။ သူတို့မေးတဲ့ မေးခွန်းက တိုတိုရယ် - ဒါပေမယ့် အဲဒီမေးခွန်းတိုတိုက တကယ်ဖြေမယ် ဆိုရင် နည်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ကျယ်ဝန်းတာလည်း မပြောနဲ့၊ နက်နဲတာ လည်းမပြောနဲ့။ အဲတော့ ကျွန်တော်ကလည်း အဲသလောက်ကြီး နက်နက်နဲနဲ ပြောတတ်တာလည်း မဟုတ် ၊ နောက်တစ်ခုက တကယ်လို့ ပြောတတ် တယ်ပဲထားဦး တော့- ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးပြောရင် အဲဒါကြီးက ဒီ-သူ တင်မကဘဲနဲ့က ကျန်တဲ့ပရိသတ်ပါ နားလည်အောင် ပြောရမယ် ဆိုတော့ အဲဒါကြီးက အရှည်အဝေးကြီးကို ယူရတော့မှာ၊ အဲလောက်ကျတော့ ဒီမဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာလေးနဲ့ ဘယ်နဲ့လုပ် ပါနိုင်မလဲ။ ဒါကျမ်းပြုနေတာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ အဲတော့- အဲဒါမျိုးကျတော့လည်း ကျွန်တော် ချန်ရစ် ခဲ့ပါတယ်။ ပြောချင်တာက - ကျွန်တော်ဟာ Y.M.C.A မှာ မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ဆီ အခုကျန်နေတဲ့ စာရွက်တစ်ထပ်ကြီး၊ စာရွက်(၃၀) လောက်ရှိတဲ့ စာရွက်တစ်ထပ်ကြီးထဲမှာ မေးခွန်းတွေ ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်ပါတယ် ။ ဖတ်ပြီးတော့ တချို့ မေးခွန်းတွေကို ချန်ပစ် ခဲ့ပါတယ်။တချို့မေးခွန်းတွေကို ကျွန်တော်ထည့်ဖြေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် ပဏာမပြောခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုင်း - ပထမဆုံး မေးခွန်းဖြေကြည့်ရအောင် -

မေးခွန်းက- ခေတ်သစ်လောကတွင် ပညာရေးသည် တိုးတက်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်ဖို့အတွက် အရေးကြီးကြောင်း ပြောဆိုကြပါသည်။ အဲဒါဆိုလျှင် ယဉ်ကျေးမှုတိုးတက်ဖို့အတွက် ပညာရေးနှင့် ဆက်စပ်ပါသလား။ ပညာရေး သည် ရုပ်ယဉ်ကျေးမှု၊ စိတ်ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်ရေးကို မည်ကဲ့သို့ အထောက်အကူပြုပါသနည်း။ ဆရာဖြေကြားပေးစေလိုပါသည် တဲ့-

ကိုင်း- ကိုရင်ရေ၊ လောကကြီးမှာ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာဟာ တော်တော်ခက်တဲ့ကိစ္စ ၊ ယဉ်ကျေးမှုကို သိသလားဆိုရင် - သိတယ်၊ ပြောစမ်းပါဆိုရင် မပြောတတ်တော့ဘူး၊ မမေးလို့ရှိရင် သိတယ် ၊ မေးရင် မသိတော့ဘူးဆိုတာ အဲဒီပြဿနာ ငါးခု။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တော့ သိတယ်၊ မေးလိုက်ရင် မသိတော့ဘူး။ အဲတော့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ မသိဘူးလားဆိုတော့ သိသားပဲ၊ ကဲ - ပြောစမ်းကွာဆိုတော့ ဟော-ပြောဖို့ခက်သွားပြီ၊ အဲတော့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတဲ့ ဥစ္စာမှာလည်း - တို့မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ စကားမှာ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ၊ 'ဟုတ်တဲ့ခင်ဗျာ၊ လှိုင်ပါခင်ဗျာ၊ နေပါခင်ဗျာ' အဲဒါ လည်းယဉ်ကျေးမှု၊ နောက်-ဒီအနုသုခမခေါ်တာပေါ့။ ပန်းချီတို့၊ ပန်းပုတို့၊ ပန်းပဲတို့ - အစရှိသည်အားဖြင့် အဲဒါလည်း ယဉ်ကျေးမှု၊ လူနေမှု၊ အဆင့်အတန်း ဥပမာ -ရေလောင်းအိမ်သာ သုံးတယ်၊ မသုံးဘူး။စသည်အားဖြင့် ဒါမျိုးတွေကလည်း ယဉ်ကျေးမှု တွေထဲပါလာတာ။ အကုန်လုံးက ယဉ်ကျေးမှုချည်းခေါ်နေတာ။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ - သူက ဒါမျိုးလေးတွေမှာကွဲတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ဥပမာ - Civilization တို့၊ Culture တို့၊ အက်တီကတ် (သို့မဟုတ်) ပိုလိုက်နက်ပေါ့ - တို့မြန်မာမှာတော့ အကုန်လုံးကို လုံးပြီး

သုံးထားတာ ဖြစ်နေတယ် ။ အဲတော့ ပြန်ပြီးခွဲတဲ့အခါကျတော့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ လူနေမှု ယဉ်ကျေးမှု၊ နောက်တစ်ခါ အနုပညာ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဆက်ဆံရေး ယဉ်ကျေးမှု - အဲသလို ပြန်ပြန်ခွဲပြီး သုံးရတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ် ။

ထားပါတော့၊ ပြောချင်တာက မေးတဲ့မေးခွန်းမှာ ပညာရေး ဟာ တိုးတက်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်ဖို့အတွက် ပြောကြတယ်-ဟုတ်တယ် ၊ ပညာရေးလည်းအရေးကြီးတာပဲ။ ဒီ ပညာတစ်ခုကြောင့်ကွာသွားတာ၊ တိရစ္ဆာန်နဲ့ လူကွာတာ ဒီပညာပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ဒီဟာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဟောပြောပွဲတွေမှာ မကြာခဏပြောတယ်။ တိရစ္ဆာန် နဲ့ လူ ပဓာန ကွာခြားတဲ့ အချက်ကြီးက ၃ ချက်ပဲရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါဘာလဲ ဆိုလို့ရှိရင် နံပါတ် (၁) က တိရစ္ဆာန်အားလုံးထက် လူကသာတဲ့ ဥစ္စာက ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိမှု၊ နောက်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားရှိမှု၊ နောက်၊ အလှအပကို ခံစားတတ်မှု - ဖန်တီးတတ်မှု၊ ဒီသုံးမျိုး သာလျှင် တိရစ္ဆာန်ထက်သာတယ်လို့ ဟောပြောပွဲတွေမှာ ကျွန်တော် မကြာ ခဏ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အဲတော့ ဆိုကြပါစို့ - ပညာရေးဟာ တိုးတက် ဖို့အတွက် အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောတဲ့ဥစ္စာ ဟုတ်တာပေါ့ - လူ့လောက တိုးတက်ဖို့အတွက် သူပဲ အရေးကြီးတာပဲ။ အဲဒါဆိုရင်တဲ့ - သူက မေးတာက ယဉ်ကျေးမှုတိုး တက်ဖို့အတွက် ပညာရေးနဲ့ ဆက်စပ်ပါသလား၊ ဆက်စပ်တာပေါ့ ၊ ပညာရေး ဆိုတာ -အဲဒီ ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်ဖို့ လုပ်နေရတာပဲ။ အဲဒီမှာ တစ်ခါ နောက်တစ် ဆင့် မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းက - ပညာရေးသည် ရုပ်ယဉ်ကျေးမှု ၊ စိတ်ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်ရေးကို မည်ကဲ့သို့ အထောက်အကူပြုသနည်း- တဲ့။ ရုပ်ယဉ်ကျေးမှု အတွက်လည်း အထောက်အကူပြုတာပဲ၊ စိတ်ယဉ်ကျေးမှုအတွက်လည်း အထောက်အကူပြုတာပဲ။ ပြီးတော့ စိတ်ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ရုပ်ယဉ်ကျေးမှုဟာ သူတို့ချင်း

အထောက်အကူ ပြုနေကြတော့ တစ်ခုမရှိရင် တစ်ခုမရှိနိုင်ဘူး။ ဥပမာ စိတ်ယဉ်ကျေးမှုတိုးတက်တယ်။ သို့သော် ရုပ်ယဉ်ကျေးမှု မတိုးတက်ရင် လူ့လောကကြီးဟာ သိပ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့။ ဟုတ်လား- စိုက်ပျိုးရေး မလုပ်တတ်၊ မြေဩဇာမထည့်တတ်။ အသီးအနှံ မဖြစ်ထွန်းဆိုတော့ စိတ်ယဉ်ကျေးမှုကတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ကိုယ်ကျင့် တရားလည်း ကောင်းပါရဲ့။ သူများဥစ္စာ မခိုးဘူး၊ မဝှက်ဘူးပေါ့။ မေတ္တာစေတနာထားပါရဲ့။ သို့သော် ခုနကပြောတဲ့ စိုက်တာပျိုးတာတောင် ကောင်းကောင်းမစိုက်တတ် မပျိုးတတ်။ အဝတ်အစား မရက်တတ်၊ မပြုတတ် အဲဒီလို ဖြစ်နေရင်လည်း ခုနကပြောတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းတွေ မရှိတဲ့ အခါကျတော့ စိတ်ယဉ်ကျေးမှုတွေဟာ သူများပစ္စည်းခိုးတာတွေ၊ သူများပစ္စည်းလုတာတွေ၊ မတရား လိုချင်တာတွေ တစ်ခါတည်း ဖြစ်လာ ဦးမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ - စိတ်ယဉ်ကျေးမှု ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ရုပ်ယဉ်ကျေးမှု မတိုးတက်လို့မရှိရင် စိတ်ယဉ်ကျေးမှုဖျက်တတ်တယ်။ ရုပ်ယဉ်ကျေးမှုက ဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း။

ကိုင်း - ဟိုဟာတွေ လုပ်တတ်တယ်။ ဒီဟာတွေ လုပ်တတ် တယ်။ ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်လာပြီ။ စိတ်ယဉ်ကျေးမှု မတိုးတက်တော့- ဘာဖြစ်လဲဆို - လောဘ၊ ဒေါသဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ မတွေ့ဘူးလား တီဗွီမှာ ညတိုင်းညတိုင်း ကြည့်ပေါ့။ ကြည့်တဲ့အခါ သတ်တဲ့ဖြတ်တဲ့ သတင်းတွေချည်း တွေနေရတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ခုနက ယဉ်ကျေးမှု တွေ တိုးတက်လာတဲ့ တိုင်းပြည်တွေမှာ ဖြစ်နေတာ၊ ပစ်လိုက်တဲ့ အမြောက်တွေ၊ ပစ်လိုက်တဲ့ သေနတ်တွေ၊ ပစ်လိုက်တဲ့ လေယာဉ်ဖျံတွေ ဟုတ်လား ၊ အကုန်လုံး ရုပ်ယဉ်ကျေးမှု မတိုးတက်ဘူးလား၊ တိုးတက် သားပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ယဉ်ကျေးမှု မတိုးတက်တော့ အကုန်လုံး သတ်နေကြတာ။ သေနေကြတာ၊ ကလေးပေါက်စလေးတွေဆို လူကြီးတွေ

ဆိုတဲ့ သွမ်းတဲ့ အထဲ ကြေကွဲစရာ ဖြစ်နေရတာ ၊ သေနေရတာ။
အဲတော့ - ဒါတွေအကုန်လုံးဟာ စိတ်ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်အောင် ရော ရုပ်ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်အောင်ပါ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ ပညာ ရေးပေါ့။ အဲဒီပညာရေး မမှန်ဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီနှစ်ခုလုံး ဘာမှ မတိုးတက်ဘူး။ ဘာမှ မတိုးတက်လို့မရှိရင် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ပြောချင်တာက နောက်ဆုံးအချုပ်ကို ပြောလိုက်မယ်နော် “ပညာရေးဆိုတာကိုက ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဘဲ”။ ပညာရေးကို သီးခြားသွားမတွက်နဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပညာရေးတိုးတက်ခြင်း သည် ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်ခြင်းပဲ ။ ဒါပေမယ့်လို့ ပညာရေးသည် ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ အစိတ်အပိုင်း လို့ ပြောတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ ပေါ်သေးသေး အစိတ်အပိုင်း လို့တော့ သွားမထင်နဲ့နော်။ ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ ရေသောက်မြစ် အစိတ်အပိုင်း ဆိုတာ မှတ်ယူသင့်တယ်လို့ပြောချင်ပါတယ်။

ကိုင်း - နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကို ပြောကြဦးစို့ရဲ့။ နောက် မေးခွန်းတစ်ခုက - **ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ သူတစ်ပါးနိုင်ငံမှာ အောက် ခြေအလုပ် (ဥပမာ - ပန်းကန်ဆေး၊ ဆေးသုတ်) လုပ်ခဲ့သော လူ တစ်ယောက်သည် နောင်တစ်ချိန်တွင် နိုင်ငံ၏ အုပ်ချုပ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး ကဏ္ဍတွင် အရေးပါသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါက လူငယ်ဘဝကို နိုးသားရွာဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သူပါဟု လက်ခံရမည်လား ၊ နိုင်ငံ၏ စုတ်သက္ကားကို ထောက်၍ သူတစ်ပါးနိုင်ငံ၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ထောက်၍ ဆန့်ကျင်သင့်ပါသလား။ လေးစားရွာဖြင့်တဲ့** နောက်က နာမည်ပါပါတယ် ။ နာမည်တွေတော့ ကျွန်တော် မထည့်တော့ပါဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း နာမည် မထည့်လို့ပါ ။

ဒီပုဂ္ဂိုလ် ကကြည့်ရတော့တော့ မဟုတ်မှလွဲရော ပန်းကန်ဆေး

တာ ၊ ဆေးသုတ်တာတွေ လုပ်ခဲ့သလားမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘာသာ ပန်းကန်ဆေးချင် ဆေးခဲ့မယ်၊ ဆေးသုတ်ချင်သုတ်ခဲ့မယ်၊ သူကလည်း နောင်တစ်ချိန်မှာ နိုင်ငံရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးကဏ္ဍမှာ အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပုံရတယ်။ ကြည့်ရတာ သူ ကိုယ်တိုင်မဖြစ်တောင် တခြားလူ တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်ပုံ ရတယ် ။

ဒီမယ်မောင်ရင် - အဲဒီဥစ္စာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘုရားလောင်း မဟော် သဓာတောင် အိုးဖုတ်ခဲ့ရသေးတယ်နော်။ အဲဒါကြားဖူးမှာပေါ့။ မဟော်သဓာ အိုးဖုတ်ခဲ့တော့ မဟောသဓာဟာ မဟော်သဓာပါပဲ။ ဘာဖြစ်တုန်း၊ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ဥစ္စာ ကြိုးစားခဲ့တာပေါ့ ၊ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ဥစ္စာ ဖြစ်လာတာပေါ့။ ဆိုကြပါစို့ - အမေရိကန်က သမ္မတကြီးတွေထဲမှာ သိပ်ထင်ရှားတဲ့ သမ္မတကြီး မှီတယ်။ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ 'လင်ကွန်း'ပဲ။ လင်ကွန်းဟာ တစ်ခါတုန်းက ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်။ သစ်ခုတ်ရတဲ့ လူပဲ၊ သစ်ခွဲရတဲ့လူပဲ၊ အစေခံ ပဲ - တစ်ခါတည်း သူများအိမ်မှာ လုပ်လိုက်ရတဲ့ အလုပ်ကြမ်းတွေ ဆိုတာ ပြောမနေနဲ့တော့၊ သူ့ထက် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရတဲ့လူ ရှိ တောင်မရှိသလောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်သမ္မတကြီးဖြစ်တော့ ဘာဖြစ် တုန်း၊ သမ္မတကြီး သမ္မတကြီးပေါ့။ သူ့ဘာသာ ပန်းကန်ဆေးဆေး၊ ဘာလုပ်လုပ် ၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်ခဲ့ပေါ့ ။ ဒါအရေးမကြီးပါဘူး။ သူဘယ်လောက် လုပ်တတ်သလဲ ၊ သူဘယ်လောက်ကျွမ်းကျင်သလဲဆိုတာ တကယ့်တကယ်ကျတော့ အဲလို ကြိုးစားခဲ့တဲ့လူကို ပိုတောင် လေးစား ဖို့ကောင်းသေးတယ်၊ ပိုတောင်ရှိသေဖို့ ကောင်းသေးတယ်။

ကောင်းပြီ ဆရာရယ်၊ ပြန်မေးစရာရှိတာပေါ့၊ မေးခွန်းက ဘာမေးနိုင်လဲဆိုတော့ အဲဒါ လင်ကွန်းက သူတိုင်းပြည်မှာသူ လုပ်တာကို ဆရာရဲ့၊ သူများတိုင်းပြည်မှာ လုပ်ခဲ့တာကျတော့ ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ။ အဲလိုဆိုတော့ ဝီယက်နမ်သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၊ ဟိုချီမင်းဟာ တစ်ခါတုန်းက

ပြင်သစ် သင်္ဘောပေါ်မှာ ပန်းကန် ဆေးရုံတင်မကဘူး၊ အာလူးတွေ အခွံသင်ခဲ့ရတယ်။ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲမှာ - ကြာတော့ကြာပြီနော်- ခွင့်လွှတ်နော်၊ မှတ်မိသလောက်ကလေး ပြန်ပြောရတာ။ တစ်နေ့လုံး တောင်းဘိအောက်ပိုင်းဟာ အမြဲတမ်း ရေစိုနေတယ်၊ အာလူးတွေအခွံသင်ရ ချက်ရပြုတ်ရနဲ့။ အဲသလိုနေခဲ့ရတာတဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတုန်းက ပြင်သစ်တွေရဲ့ သင်္ဘောပေါ် လုပ်ခဲ့ရတဲ့လူ၊ အစေခံလုပ်ခဲ့ရတဲ့ လူကြီး ဆိုပြီးတော့ ကိုင်း- ဝီယက်နမ် ပြည်သူတွေက အရိုအသေပျက်သလား၊ ဒီနေ့ထိ သူဟာ အမျိုးသားမခင်ကြီးပါပဲ။ ကောင်းပြီ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကရော၊ တစ်ခါတုန်းက ပြင်သစ်တွေရဲ့ အစေခံလုပ်ခဲ့တဲ့ လူကြီးဆိုပြီးတော့ အရိုအသေပျက်သလား ဘာဆိုင်တုန်း၊ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ အဲတော့မှ ကိုယ်ကြိုးစားတဲ့အမှုပေါ်တည်နေတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မဟော်သဓာ တောင်မှ အိုးဖုတ်ရပါသေးတယ် ဆိုတော့ မဟော်သဓာက ဘုရားလောင်း၊ မောင်ရင် တို့က ဘုရားလောင်း ထက်ဘယ်လောက်မြင့်ချင်သတုန်း၊ ထားစမ်းပါ - ဒါတွေက။

အဲတော့ နိုင်ငံရေးကဏ္ဍမှာဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးကဏ္ဍမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ကဏ္ဍမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ မျိုးသားစွာ ကြိုးစားလာခဲ့တဲ့လူကို ကြိုဆိုရမှာပဲ။ အဲဒီလို အနိမ့်ဆုံးက တက်လာတဲ့ လူဆိုတော့ သူများထက် တစ်ပန်းသာ တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ကောင်းပြီ - ဒါဖြင့်တို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကြည့်ရအောင် သူစစ်ပညာ ဘယ်မှာသွားသင်ရသလဲ ဆို ဂျပန်မှာ သွားသင် ရတယ်။ ပင်ပန်းကြီးစွာ သင်ခဲ့ရတာ။ တချို့ စစ်ဗိုလ်လေးတွေ ပါးရိတ် နားရိတ်ခံပြီးတောင် သင်ခဲ့ရတာ၊ ဟုတ်လား- အဲလို သင်ခဲ့ရလို့ ဂျပန် ကရော သူတို့ဆီမှာ ဘာဆိုင်တုန်း၊ ဒါတခြားပဲ၊ တစ်ကဏ္ဍပဲ၊ အဲတော့ ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လောက်ပဲ လုပ်ရလုပ်ရ ဘယ်အခြေ အနေပဲကြိုးစားရ ကြိုးစားရ ၊ အဲဒီအောင်မြင်လာတဲ့ဥစ္စာ ပဓာနပဲ ။

အဲဒီဥစ္စာ သဘောပေါက်ဖို့ လိုပါတယ်။

နောက် ဆုံးဘိတ် အရေးကြီးဆုံးက ပန်းကန်ဆေးဆေး ဘာလုပ်လုပ်၊ လုပ်ချင်တာလုပ်ခဲ့ခဲ့။ ခုနပြောသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဲဒီလို အဆင့်မျိုးကို ရောက်ဖို့လိုတယ်။ အဲဒီကို ရောက်နိုင်ဖို့သာ ကြိုးစားစမ်းပါ။ ကျွန်တို့ ဥစ္စာတွေ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့။ ဘယ်သူမဆို အဲသလို ဖြစ်လာရင် ရှိသေတယ်ဆိုတာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မှတ်သားသား ယုံကြည်စမ်းပါ။ အဲဒီဥစ္စာ တွေဟာ လောကမှာ ဒီမယ်ကိုရင်တို့ - ပြောချင်တာက - 'ကျွဲတောင်မှ မွေးကတည်းက ချိုပါရင် မွေးလို့မရဘူး' နောက်မှ ချိုပေါက်လာတာ၊ ချိုပေါက်အောင်လုပ်ပါ။ ချိုပေါက်ရင် ရှိသေလိမ့်မယ်၊ ဒါတစ်ချက်ပဲ ပြောပါရစေ။

ဒီမေးခွန်းနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပေါ့လေ။ ဒါကတော့ မေးခွန်း ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆွေးနွေးပွဲ ဆိုသည်ထက် မိသားစုတစ်စု၏ နွေးထွေးသော မေတ္တာ၊ စေတနာနှင့် ပြည့်စုံသော စကားဝိုင်းဖြစ်ပါ သည်။ နောင်မှာလည်း ဆက်လက် ကျင်းပပေးနိုင်စေရန် အကြံပြုပါ သည်တဲ့။ ကောင်းပါတယ် - ကျွန်တော်လည်း တကယ်ပဲ တကယ်ပါပဲ စိတ်ထဲ ခင်ခင်မင်မင်ပေါ့။ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အကုန် တတ်တယ် သိတယ်လို့ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်သိသမျှ မှတ်သမ္မလေးတွေ ကို ကိုယ့်ညီသား နောင်မယ်ပေါ့လေ အစရှိသည်အားဖြင့် တိုယ့်တူလို့၊ ကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီး တွေလို အဲသလို ရယ်ကာမောကာ ကျွန်တော်လည်း ပြောလိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော်မသိတာလည်း ပါချင်ပါမယ်ပေါ့။ ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး တိမ်းတာ စောင်းတာများတာပါချင် လည်းပါမယ်ပေါ့။ မှားလည်းဘယ်တတ်နိုင်မှာတုန်း၊ ကျွန်တော် စေတနာထား ပြောတဲ့ကိစ္စပဲ။ နောက်အခါကျလို့ တစ်ယောက် ယောက်က မှားတယ်ဆိုပြီး ထောက်ပြ လိုက်တဲ့အခါကျတော့လည်း ကျွန်တော် မှားမှန်းသိရင် 'အော် - ကျွန်တော်

မှားသွားတယ် -ဒါပဲ ပြောလိုက်ရုံပဲ ' ဒါ-သေမယ့် ကိစ္စမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒါအရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ဆွေးနွေးသလို သဘောထားတော့ အဲဒါလေးကို ဒီပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲ-ဒီကလေးပေါ့လေ။ သဘောကျပုံ ရတယ် တူတယ်။ နောင်လည်း ဆက်လုပ်ပါတဲ့။

အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ဆက်ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ဒီအကြံပြုတာတွေက သူတစ်ယောက်တည်းတင်မကဘူး။ ဒီပွဲ မျိုးတွေ ခဏခဏ လုပ်စေချင်တဲ့ သဘောမျိုးတွေဖြစ်နေတယ်။ ဖြစ်နေတော့ သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေးမှာ လှမ်းလှမ်းပြီးတော့ပေါ့လေ၊ အကြံပြုကြတယ်။ အကြံပြုကြတော့ သင့်ဘဝရဲ့ အယ်ဒီတာချုပ် ကိုတင်မောင်သန်းပေါ့။ သူကလည်း စဉ်းစားတယ်။ ဒါမျိုး ထပ်လုပ်ဦးမလား။ အခု ဒီပွဲမှာ လုပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စ သူငွေ ၅၀၀၀/- လောက်ကုန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်သိသမျှ ငွေ ၅၀၀၀/- လောက် ကုန်သွားတော့ ဆောင်းပါးတစ်စောင်အတွက် ငွေ ၅၀၀၀/- ဆိုတာ သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေးမှာ သင့်ဘဝတော့ အောင်မြင်ပါရဲ့။ ငါ့ဘဝတော့ ပြုတ်တော့မယ်လို့ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ခမျာလည်း အဲတော့ နောက်ထပ်လုပ်မလား သူ့မှာ စဉ်းစားနေရတယ်။ ဒါ ကျွန်တော်ကြား ထဲကပါ။ ဖောက်သည်ချလိုက်တာ။ အဲဒါနဲ့ ကိုတင်မောင်သန်းကိုတော့ ကျွန်တော်အကြံပြုရတယ်။ "ကိုတင်မောင်သန်း-ခင်ဗျားဥစ္စာ ၅၀၀၀/- ဆိုတော့ မှားလွန်းတယ်။ ကုန်တာများလွန်းတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ ဘယ်-ဒီလောက် အကုန်ခံနိုင်မလဲ။ အဲတော့ အခန်းဌားခ၊ အသံချဲ့စက်၊ တိုလီမိုလီလေးတွေနဲ့ ကုန်တာကိုး ၊ ကားခ တို့ဘာတို့ စရိတ်တွေ တော်တော်ထောင်းတော့ သူလည်း နောက်တစ်ပွဲ စဉ်းစားနေတော့- ကိုယ့်လူလုပ်ပါ။ ဒါပေမယ့်လို့ ခုလုပ်ခဲ့တဲ့ ဥစ္စာထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝင်ကြေး မယူဘူး။ ယူလိုက်ပါ ။ ခုနေ ခါမှာ ၅ကျပ် ၁၀ ဆိုတာ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပါ ။ အဲတော့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ဖိုး

လောက်တော့ ယူလိုက်ပါ။” အဲတော့ သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ “ဟာ-ဆရာတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ၊ မဂ္ဂဇင်းက အဲသလိုဆို အမြတ်ထုတ်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့” တဲ့။ ဟ-အမြတ်ထုတ်တာ မဖြစ်ချင်ရင် လွယ်လွယ်လေး ကိုယ့်လူလို့၊ အဲဒီ ဥစ္စာ ကုန်ကျစရိတ်နှုတ်၊ နှုတ်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ ဥစ္စာ အဲဒီ ဟောပြောတဲ့လူကို ပေးလိုက်ပေါ့လို့၊ မဖြစ်ဘူးလား ဆိုတော့- အဲတော့ ကိုယ်လည်းရတာပေါ့-ဟုတ်ဘူးလား ဟဲဟဲဟဲ။ “ဟာ-ဆရာ၊ အဲလိုဆို ဆိုးတော့မဆိုးဘူးဆရာ” တဲ့ ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က လက်လွန်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်က တစ်ပြားမှမရ လိုက်ဘူး။ အဲတော့ နောက်လူတွေရအောင် သူများရပါစေကြောင်း ပေါ့လေ၊ လုပ်-အဲဒီ စရိတ်တွေအတွက် ခုနပြောသလို ၅ကျပ်၁၀ကောက်၊ ဝင်ကြေးလေးတောင်း၊ တောင်းပြီးတော့ စရိတ်ကိုနှုတ်။ နှုတ်ပြီးတော့ ပိုတဲ့ဟာပေးလိုက်ပေါ့- အဲသလိုလုပ်လို့ မကောင်းဘူးလားလို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်က ဒီဆွေးနွေးပွဲလေးကို လူငယ်တွေဟာ ကြိုဆိုကြ တယ်။ အဲလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွေးနွေးကြတာ သူတို့စိတ်ထဲ ပီတိဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ နောက်ထပ်ပြီးတော့လည်း ဆက်လက်ကျင်း ပခိုင်အောင် ကိုတင်မောင်သန်းကိုပဲ ကျွန်တော်ကြားထဲက ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဆက်လုပ်ဦး၊ ခုနက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ နည်းလေးတွေနဲ့ပေါ့။ အဲလို လုပ်လို့ရှိရင် သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေးကနေ ဒီလူတွေကိုခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံ ရွာတယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါကတော့ ကြားဖြတ်ပြီး ကျွန်တော် ထည့်ပြောလိုက်တာပါ ။

ကိုင်း - နောက်မေးခွန်း တစ်ခု သွားကြဦးမို့ရဲ့၊ မေးခွန်းက လည်းပဲ စာကတစ်ရွက်တည်းပဲ၊ မေးခွန်းက ဥခုဗျား (၁) ကျေးလက် လူငယ်များ တိုးတက်ကြီးပွားရန် မည်သို့ ပြုလုပ်သင့်ပါသလဲ၊ (၂)

ကျောင်းမျှပင်မှန်မှန်မတက်နိုင်သော လိုလူငယ်များ တိုးတက်ကြီးပွားရန် အချိန်မည်မျှလောက် လိုပါသလဲ၊ (၃) လူငယ်များ တိုးတက်ကြီးပွားရန် လူငယ်များသာ လွတ်လပ်စွာ ဦးဆောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ မည်သို့ ယူဆပါ သနည်း။ တဲ့

အဲတော့ နံပါတ် (၁) ပြန်စဉ်းစားရအောင် ၊ ကျေးလက်လူငယ်များ တိုးတက်ကြီးပွားရန် မည်သို့ ပြုလုပ်သင့်ပါသလဲတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော်တော်စဉ်းစားဖို့ ကောင်းတဲ့ အချက် တစ်ချက်ရှိတယ်။ ကျေးလက် လူငယ်တွေတိုးတက်ဖို့ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ ကိုလိုနီခေတ်တုန်းက ပိုတောင် ဆိုးသေးတယ်ထင်တယ်။ အဲဒါစဉ်းစားစရာ ကောင်းတဲ့အချက်ပဲ။ ကျွန်တော်အထောက်အထား တစ်ခုပြောမယ်။ ဥပမာ-အမျိုးသား ပညာဝန် ဦးဖိုးကျား ရေးတဲ့ ‘မိတဆိုးရှင်ပြု’ ဆိုတာလေး၊ အခု ၁၀တန်း ပြဋ္ဌာန်းချက် ထဲမှာပါပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒါတွေနဲ့ ထိတွေ့နေလို့ ပိုပြီး သတိထားမိတာပေါ့လေ။ အဲဒီအထဲမှာ လက်ဝဲတန်း ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးစံရွှေနဲ့ ဦးဖိုးကျား ပြောတဲ့စကားထဲမှာ “**တော ကျေးလက်တွေ ဖွံ့ဖြိုး လာမယ့် ကိစ္စဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တို့ရဲ့ တာဝန်ပဲဗျ၊ အဖိုးရအုပ်ချုပ်သူတွေ ကို အားတိုးနေလို့ ပြီးတာ မဟုတ်ဘူး**” ဆိုပြီး အဲလို တစ်ချက်ပါလာတယ်။ အဲတော့- ဒါထောက်ကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျားတို့ လက်ထက် တုန်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ၊ သပိတ် မေ့မှတ် ကျောင်းသားတွေ ပေါ့လေ။ အဲဒီသူတို့တစ်တွေဟာ ကျေးလက် ကြီးပွား တိုးတက်ရေးကို သိပ်ဂရုစိုက်ကြတယ်။ အာရုံစိုက်ကြတယ်။ အဲဒါ- ပေါ်လာတယ်။ အဲတော့ သူတို့ ခေတ်တုန်းကလည်း ကျေးလက် ဖွံ့ဖြိုးရေး အသင်းတွေ ဘာတွေ ကျွန်တော်ကြားဖူးသလောက် မှတ်မိသလောက် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့တတွေဟာ စာကြည့်တိုက်တွေ။ စာကြည့်သင်း တွေပေါ့လေ။ အဲဒါမျိုးတွေ လုပ်ခဲ့ကြတာ လာတွေ့ရတယ်။

အဲတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ဥစ္စာက ပထမဦးဆုံး အချက်က - ဒါ ကျွန်တော်အမြင်ပေါ်နေနော်၊ ကောက်ကာငင်ကာ ဖြေရတာပဲ။ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့တာ ဒီကျေးလက်လူငယ်တွေကို တိုးတက်စေ လို့ရှိရင် ကြီးပွားတိုးတက်စေချင်ရင် သူတို့ကို ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်းဆိုတဲ့ သဘောကိုသိဖို့ ပထမဦးဆုံးလုပ်ဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်။ သူတို့ကို ကြီးပွား တိုးတက်ခြင်းဆိုတဲ့ သဘော ကို သိအောင်လုပ်နိုင်မှ သူတို့ ကြီးပွားတိုးတက် ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်ပေါက်လာအောင် - ဒုတိယအဆင့်ပေါ့၊ ပွားရမယ်၊ ပြီးတော့မှ - အဲဒီဥစ္စာကို ကူညီထောက်ပံ့ပေးဖို့လိုတယ်။ ဒါဘာကြောင့် ပြောရ သလဲဆိုတော့ ကြီးပွားချင်တဲ့စိတ် မရှိရင် ကြီးပွားချင်တဲ့ အခြေခံစိတ် ပေါ်မလာလို့ရှိရင် ဘယ်တော့မှမကြီးပွားဘူး။ ကာယကံမြောက် လုပ်မှု ဘယ်တော့မှ ပေါ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ပထမဦးဆုံး သူတို့ကို ကြီးပွားတိုးတက်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်ပေါက်လာ ဖို့ကို လုပ်ဖို့က အရေး ကြီးတယ်။ ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်းရဲ့ သဘောကို သူတို့ သိအောင်၊ သူတို့မှာ အသိဉာဏ်ပညာ ဗဟုသုတကျယ်အောင် ကြိုးစားပေးရမယ်။ အဲဒီဥစ္စာ - ပထမလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူတို့လုပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာတဲ့ အခါကျမှ ကိုယ်ကူညီပေးရမှာကိုး။ အဲတော့ သူတို့ကိုယ်က ဘာမှ လဲမသိဘူး၊ ဘာမှလည်း မတိုးတက်ချင်ဘူး။ ဘာမှလည်းစိတ်မဝင်စား ဘူးဆို အဲဒါကို သွားလုပ်နေလို့ရှိရင် ဘာမှအကျိုးရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းပြီ-ကျွန်တော်တို့ အခုခေတ်မှာ ခင်ဗျားတို့ လူငယ်တွေပေါ့ - အထူးသဖြင့် ပညာတတ်လူငယ်တွေ ကျေးလက်ကနေပြီး ပညာတတ်လာ တဲ့ လူငယ်တွေတောင်မှ ကိုယ့်ရွာကိုယ့်ကျေးမှာ ဘယ်လောက်ထိအောင် ပြန်ပြီး လုပ်သလဲဆိုတာ အတော်သိသယ ဖြစ်စရာကောင်းတာ။ ကိုယ်ကတော့ ကျေးလက်တစ်ခုကနေ မြို့တက်လာတယ်။ တက္ကသိုလ်ရောက်တယ်။ ဘွဲ့တွေဘာတွေရတယ်။ပညာတွေတတ်တယ်။ တတ်ပြီဆိုရင် ကိုယ်ကြီးပွား

အောင်လုပ်တာပဲရှိတယ်။ ကိုယ့်ရွာကြီးပွားအောင် လုပ်တာ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ၊ ဒါပြဿနာပဲ။ ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့်လို့ရှိရင် ဒါဟာ တိုးတက်အောင် လုပ်တဲ့လူဟာ လက်ချိုးရေလို့တောင် ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ခုစာရေးမေးတဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခင်ဗျားကျေးလက်ကလား၊ အခုဒီ Y.M.C.A မှာ လာနားထောင်တဲ့အတွက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဟာ တိုးတက်ကြီးပွားချင်တဲ့စိတ် ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကိုင်း-အဲဒီဟာကို ခင်ဗျား ပညာဘယ်လောက် လောက်ထိအောင်တတ်ခဲ့သလဲ။ တတ်လို့ရှိရင် ရွာအတွက်ကို ခင်ဗျားဘယ်လောက်ထိအောင် ပြန်လုပ်မလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကို ပြန်မေးရမယ့်ကိစ္စဖြစ်လာပြီ။

ကောင်းပြီ - နောက်တဆင့် တက်ရအောင်၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်က ကျေးလက်လူငယ်ဖြစ်နေပြီ ။ သိပ်ပြီး တိုးတက်ချင် နေပြီ။ သို့သော် တိုးတက်ဖို့ဆိုတာက ကိုယ်ကလည်း ကျောင်းက လည်း မှန်မှန်မနေနိုင်ဆိုတာ ဖြစ်နေရင်တော့ ခုနပြဿနာမျိုးပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုတော့ မေးခွန်းနံပါတ် (၂)မျိုး 'ကျောင်းမျှပင်မှန်မှန် မတက်နိုင်သော ထိုလူငယ်များ တိုးတက်ကြီးပွားရန် အချိန်မည်မျှလောက် လိုပါသလဲ' တဲ့။ အချိန်မည်မျှလောက် လိုပါသလဲဆိုတဲ့ ဥစ္စာကလည်း အဲဒါပြဿနာပဲ။ ကျွန်တော်က အတိုင်းအတာနဲ့ တစ်နှစ်၊နှစ်နှစ်၊ တစ်လနှစ်လနဲ့ ပြောလိုရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်။ ကျွန်တော့်အတိုင်းအတာ ပြောရရင်တော့ဖြင့် ဘယ်လို ပြောမလဲဆိုတော့ အဲဒီလူတွေ တိုးတက်ချင်တဲ့စိတ် တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ် ပြီးတဲ့အချိန်မှာ မြို့မှာရှိတဲ့ ပညာတတ်လူငယ်တွေ၊ တိုးတက်ပြီးသား လူငယ်တွေ၊ အဲဒီလူတွေနဲ့ များများ ထိစပ်လာလေလေ၊ မြန်မြန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာမှာပဲ။ အဲဒီလို ထိတွေ့မှုနည်းလို့ရှိရင် တိုးတက်မှုမြန်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် အတိုချုပ်ဖြေရမယ် ထင်ပါတယ်။ ကောင်းပြီ - အဲဒီမှာ ဘာလို လာလဲဆိုတော့ စာကြည့်တိုက်ကဏ္ဍ လိုလာပြီ။

ခက်တာကလည်း ကျွန်တော်တို့က စာကြည့်တိုက် စာကြည့်တိုက် လို့ပြောရင်၊ စာအုပ်ဈေးတွေကလည်း ဈေးကခေါင်ခိုက်နေတာ။ ဘာလုပ် ရမှန်းမသိ။ အဲတော့ အကောင်းဆုံး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမယ် အကြံပေး ချင်တာကတော့ ကျွန်တော်အရင်လည်း အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့ဖူး တာရှိတာ ပေါ့ဗျာ။ တချို့ကျေးရွာလေးတွေမှာ သူတို့စာကြည့် တိုက်ကလေးတွေ ဘာတွေလုပ်ချင်ကြတယ်။ စာလေးတွေဘာလေးတွေ ဖတ်ချင်ကြတယ်။ ဖတ်ချင်ကြတော့ စာအုပ်ကလည်း မဝယ်နိုင်။ အသစ်မဝယ်နိုင်တော့ ကိုင်း-ကောင်းပြီ၊ မောင်ရင် တို့ အသစ်မဝယ်နိုင်ရင် ဒီလိုလုပ်။ ရန်ကုန် လည်း ရန်ကုန်မို့လို့ပေါ့။ နီးစပ်နီးစပ်ရာမြို့ကြီးတွေပေါ့။ အဲဒီ မြို့ကြီး တွေမှာရှိတဲ့ အငှားဆိုင်တွေက ချစ်လိုက်တာတွေ (သို့မဟုတ်) ရန်ကုန် အငှားဆိုင်တွေက ပြန်ဆင်းလာတဲ့ စာအုပ်တွေပေါ့။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရောင်းတဲ့စာအုပ်တွေ ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ၊ အဲဒီဥစ္စာတွေကိုသာ ဈေးပေါပေါ ချိုချိုနဲ့ဝယ်၊ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ အငှားဆိုင်တွေကို ဥလုကြာ။ ငှလုကြာ ဖောက်သည်ယူပြီးဝယ်၊ ဟောင်းလည်း ဘာဖြစ်တုန်း၊ ဟောင်းလည်း ဖတ်ရမှာပေါ့။ သတင်းစာဆိုရင်တော့ နည်းနည်းဟောင်းသွားရင်တော့ နောက်ကျမှာပေါ့။ အဲဒီဥစ္စာ ဖတ်ပေါ့။ ဒါပဲပထမဦးဆုံး တစ်ချက်ပေါ့။ နောက်တစ်ချက်က ရေဒီယိုပေါ့။ ခုနေခါမှာ ကျေးလက်မှာလည်းပဲ ဘက်ထရီ လေးဘာလေးနဲ့ ရေဒီယို လေးဘာလေး နားထောင်နိုင်တာပဲ။ နားထောင် နိုင်တော့ အဲဒီရေဒီယိုလည်း နားထောင်၊ ရေဒီယိုက လာသမျှလေးတွေကို ညမပျက် သီချင်းလောက်တင်ဖွင့်တာ မဟုတ် ဘဲနဲ့ပေါ့ ။ သတင်းထဲမှာ ပါတာတွေ၊ သတင်းဝေဖန်ချက်တွေ အစရှိသည်အားဖြင့် ဗဟုသုတ ပါတဲ့ကဏ္ဍတွေ အဲဒါမျိုးတွေ ကြိုးစား နားထောင်။ အဲသလိုလုပ်ရင် ဒီအချိန်အခါမှာ အဲဒီလမ်းစလေးက နည်းနည်းကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

နောက်နံပါတ် (၃)က လူငယ်များ တိုးတက်ကြီးပွားရန် လူငယ် များသာ လွတ်လပ်စွာ ဦးဆောင်လုပ်ဆောင်နိုင်သင့်သည် ဟုထင်ပါသည်။ မည်သို့ ယူဆပါသနည်း။ ကိုင်း-အဲဒီဥစ္စာကလည်း လူငယ်တွေ ဦးဆောင်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ လူငယ်တွေ တိုးတက်ဖို့ လူငယ်တွေဦးဆောင်ရမှာပေါ့။ လူငယ်တွေကနေ ဦးဆောင်မလုပ်ဘဲနဲ့ လူငယ်တွေဘယ်နယ်ကြောင့် တိုးတက်မလဲ၊ လူကြီးတွေ လုပ်ပေးတဲ့ဥစ္စာ လူငယ်တွေအတွက် ဘယ်လောက်လုပ်နိုင်လုပ်နိုင်၊ ဆိုလိုတဲ့ဥစ္စာက ကိုယ်ဘာသာကို တိုးတက်ဖို့အတွက် ကိုယ်ဘာသာကို လုပ်ရတာ။ သို့သော်လည်း တစ်ချက်ပြောလိုက်မယ်နော်။ မောင်ရင် -ဒါမေးတဲ့ မေးခွန်း၊ မေးခွန်းမေးတဲ့မောင်ရင်ပေါ့ နာမည်လည်း မပါဘူး။ မောင်ရင်မေး တဲ့ မေးခွန်းထဲမှာ ပြန်မေးပါရစေ။ ကိုင်း- အဲဒီတိုးတက်ချင်တဲ့ ဥစ္စာ လူငယ်တွေပဲလုပ်သင့်တယ်။ လူငယ်တွေပဲ လုပ်နိုင်နိုင် တယ်ဆိုရင် မောင်ရင်ကျုပ်ကို ဘာလို့လာမေးနေလဲ။ ကျုပ်က လူကြီးပဲ။ ဟုတ်လား အဲဒီတော့ တစ်ချက်ပေါ်လာတာ ဘာလဲ ဆိုတော့ မောင်ရင် လူကြီးတွေဆီက အကူအညီ လိုချင်တယ်ဆိုတာ ပေါ်မလာဘူးလား။ ဒါသေချာပြီနော်။ ကျုပ်က လူကြီး၊ လူကြီးကို လာပြီးတော့မေးနေတယ်။ အဲဒီတော့ လူကြီးတွေဆီက အကြံဉာဏ်လိုအပ်တယ်ဆိုတာ ပေါ်မလာဘူးလား။ အဖြေကအလိုလို ထွက်နေတာပဲ အားလုံးကို ပြန်ပြီးချုပ်လိုက်ရင် လူငယ်များ တိုးတက်ကြီးပွားရန် လူငယ်များသာ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင် သင့်တယ် ဆိုတာ အဲဒီမှာ 'လွတ်လပ်စွာဆိုတာ' အဲဒါလေးကို နည်းနည်း စဉ်းစားနော်။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ခုနက လူကြီးတွေဆီမှာ အကြံ ဉာဏ် တောင်းတယ်ဆိုကတည်းက လွတ်လပ်စွာ ဆိုတာလေးက နည်းနည်း လေးတော့ ပဲ့သွားပြီနော်။ လွတ်လပ်စွာ ဆိုတာဘယ်လို စကားလုံးမျိုး လည်းဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်။ လွတ်လပ်စွာဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အရမ်း

ကာရောပေါ့လေ၊ သူ့အတိုင်းအတာ အကန့်အသတ်မရှိ လွတ်လပ်စွာ ပြောပစ်လိုရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ တစ်ခု အရေးကြီး ပြောတော့မယ်။ သတိထား။ လူငယ်များရဲ့ စွမ်းအားကို အသုံးချဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လူကြီးတွေမဟုတ်ဘဲနဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ အပေါ်မှာ တိုးတက်စေလိုတဲ့ တကယ့်စေတနာ အသန့်ဆုံးနဲ့ လူကြီးတွေရဲ့ အကြံဉာဏ်၊ ငယ်ရာက ကြီးလာသော အတွေ့အကြုံ အင်မတန်ကြီးလာသော လူကြီးတွေရဲ့ အကြံဉာဏ်နဲ့ ယူပြီးတော့ လူငယ်တွေ ကြိုးစားခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်တယ်လို့ ဖြေချင်ပါတယ်။

နောက်တစ်စောင်ကတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရေးလိုက်တာပါ။ နာမည်တော့ မပြောတော့ပါဘူး။ ဆရာဦးအောင်သင်း ရှင့်တဲ့ - လူတိုင်းအတွက် အမြဲတမ်းသတိပေးသင့်သည့် စကားတစ်ခွန်းကို ဖြေပေးပါတဲ့။

အောင်မယ်လေး မလွယ်ပါလား၊ အတိုဆုံးလည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ခရီးရောက်ဆုံးလည်း ဖြစ်ရမယ်ဆိုတော့ တော်တော် မလွယ်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ သို့သော်လည်း ဝဲတတ်သမျှ မှတ်သမျှ ပေါ့လေ။ ကြံဖန်မြေလိုက်ရမှာပေါ့။ သူ့ခမျာလည်း အားကိုးတကြီး မေးရှာတာကိုး၊ သူတစ်သက်လုံး မှတ်ဖို့အတွက် ဒီပွဲလေးကနေပြီးတော့။ အဲတော့ - သမီး၊ ဆရာအဖို့တော့ဖြင့် လူတိုင်းအတွက် အမြဲတမ်းသိဖို့ စကားတစ်ခွန်းကတော့ ဘာလဲဆိုလို့ရှိရင် ဘုရားဟောတဲ့ စကားထဲမှာ ပါတဲ့ 'သတိ' တဲ့ဒါပဲ။ “ သတိရှိပါ” တဲ့။ အဲဒါအရေးကြီးဆုံးပဲ။

ကောင်းပြီ၊ သမီးတို့ လူငယ်တွေအတွက် ဘယ်နေရာမှာ သတိထားရမလဲ။ ဘယ်နေရာမှာ သတိကပ်ဖို့လေးတော့ ပြောလိုက်မယ်နော်၊ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာ ကုန်လွန်နိုင်အောင်ကြိုးစားပါ။ ကိုယ့်အချိန်

ကို အမြဲတမ်း သတိထားကြည့်ပါ။ “ငါဘယ်လိုသုံးနေသလဲ-ငါသုံးနေတဲ့ဥစ္စာ ငါအတွက် အကျိုး ကျေးဇူးရှိလား၊ ကောင်းကျိုးဖြစ်ထွန်းခဲ့လား၊ ငါအတွက် တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ဟုတ်ရဲ့လား။ ဆုတ်ယုတ်ဖို့လိုလား၊ အချိန်တွေကို အလဟဿ မြှန်းတီးနေတာလား” ဆိုတာ၊ ကိုယ့်အချိန် အသုံးချနေပုံကို အမြဲတမ်း သတိနဲ့ ကပ်ကပ်ပြီး ကြည့်နေစမ်းပါ။ အဲဒီအချက်က အရေးကြီးဆုံးပဲလို့ ပြောချင်ပါတယ်။

အဲဒီလို သတိထားကြည့်သွားလို့ မှီရင် သမီး- လူဆိုတာနော်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိထားကြည့်တယ် ဆိုရင် ရှက်တယ်နော်။ အဲဒါကြောင့် သတိထားကြည့်လို့ပြောတာ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အချိန် အသုံးချတဲ့ဥစ္စာ မဟုတ်တန်း တရားတွေ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေရင် ငါဟာ ပေါက်တတ်ကရတွေလုပ် နေပါလားဆိုတာ ရှက်တယ်နော် ။ မရှက်ဘူးမထင်နဲ့။ အဲဒီလို သတိထား။ ထားကြည့်တတ်လို့မှီရင် အချိန်ကို အလွဲသုံးစားနေတာ ကို ရှက်ရကောင်းမှန်း သိလာတယ်။ အချိန်ကို အလဟဿ ဖြစ်နေတာကို ရှက်ရကောင်းမှန်းသိတယ်။ အဲဒီကျလို့မှီရင် သမီးအတွက် တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။

နောက်က - နောက်ဆက်တွဲလေးပါသေးတယ်။ ကလေးမလေးက-ဆွေးနွေးပွဲတွင် ဟောပြောပေးသော ဆရာဦးအောင်သင်းကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အင်မတန် ဝမ်းသာပါတယ်။ တချို့ကလေးတွေက ကျွန်တော့်ပေါ်မှာ ဒါမျိုးလေးတွေ ပြောတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်းပဲ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း 'စာပေလူကြမ်းမင်းသား' လို့ နာမည်တွင် လောက်အောင်ကို ဟိုပြော ဒီပြော၊ ဟိုရေး ဒီရေး ဆိုတော့ တချို့ ကဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို သိပ်အမြင်ကတ်တာ၊ ပွဲထဲ လူပြတ်တွေ

ပြောသလိုပေါ့။ ‘ငါသာ ခွေးရွေးဖြစ်ရင် ဒီကောင်ကို အရင်ဆုံး ကိုက်တယ်’ ဆိုတာလိုပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ချင်တဲ့ လူတွေထဲမှာ ခုလို ‘ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်’ ဘာညာလို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြီးတော့ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ဝမ်းသာပါတယ်လို့ ပြောပါရစေ။

ကိုင်း - နောက် မေးခွန်းတစ်ခု ဆရာခင်ဗျားတဲ့ - ‘အလိမ္မာ လူမှာရှိတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ‘အလိမ္မာစာမှာရှိသည်’ ဆိုတဲ့စာသား ဟာ သိမယောင်နှင့် ခက်ခဲနေပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖြေရှင်းပေးပါ - တဲ့ ၊ လေ့လာသူတစ်ဦး - တဲ့။ နာမည်တော့ မပါဘူး။

ဒီဥစ္စာက အတူတူတော့ အတူတူပါပဲ။ ‘အလိမ္မာ လူမှာရှိ သည်’ ဆိုတာက ကိုယ်လိမ္မာရင် ဖြစ်တယ်။ လူမှာတည်တယ်လို့ ပြောခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ‘အလိမ္မာစာမှာရှိသည်’ ဆိုတဲ့စကားက တော့ - လိမ္မာချင်လို့ ရှိရင် စာတွေများများဖတ်၊ စာတွေများများဖတ်ရင် လိမ္မာမယ်လို့ပြောတာ။ ဒါပေမယ့် စာတွေ ဘယ်လောက် ဖတ်နေနေ၊ အဲဒီလူက မလိမ္မာလို့ရှိရင် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ တချို့စာတွေဖတ်တာပဲ၊ စာတွေဖတ်ပေမယ့် လိမ္မာချင်မှ လိမ္မာတာကိုး။ အဲတော့ အလိမ္မာ လူမှာ ရှိသည်ဆိုတဲ့စကားလည်း မှန်တာပဲ။ အလိမ္မာစာမှာရှိသည်ဆိုတဲ့ စကားလည်းမှန်တာပဲ။

သို့ပေမယ့် တစ်ဆင့်ပြောချင်တာက စာဆိုတာဘာလဲ၊ ပြန်တွက် ကြရအောင်၊ စာဆိုတာကလူတွေရေးထားတာကိုး၊ လူတွေရေးထားတဲ့ဥစ္စာ လူတွေက စကားပြောခဲ့တာပဲ၊ စကားပြော ခဲ့တဲ့ဥစ္စာ စကားနဲ့မပြောဘဲနဲ့၊ သင်္ကေတနဲ့ ပြောလို့စာဖြစ်လာတာကိုး။ အဲတော့ သူကလည်း သူ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ လိမ္မာအပ်တဲ့အကြောင်းတွေ၊ သူမိုက်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြမယ်။ သူလိမ္မာတဲ့အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြမယ်။ သူမှားတာတွေ

ပြန်ပြောပြမယ်။ သူမှန်တာတွေ ပြန်ပြောပြမယ်။ လောကကြီးမှာ သူတွေ့ခဲ့ ကြုံခဲ့တဲ့ တရားတွေကနေ အဆီအနှစ်တွေ ထုတ်ပြီးတော့ အလိမ္မာတရား ဖြစ်အောင် ရေးပေးတာတွေကိုး။ သူ့ရဲ့သင်ခန်းစာကို ကိုယ့်သင်ခန်း စာလုပ်တော့ ကိုယ့်အတွက် လိမ္မာစရာအကြောင်းတွေ ဖြစ်လာတာပေါ့။ လိမ္မာစရာ ညွှန်ပြချက်တွေက လမ်းညွှန်ချက်တွေ ဖြစ်လာတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီစာတွေဖတ်ပြီး ကိုယ်က မလိမ္မာရင် ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ ကိုယ်ကလူလေ။ ဟိုကစာပေ။ လူမလိမ္မာတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီစာလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲတော့ အလိမ္မာစာမှာရှိသည် ဆိုတာ လည်းမှန်တယ်။ နောက်တစ်ခုက စာမှာဘယ်လောက်ပဲရှိပေမယ့်လို့ လူက၊ ဖတ်တဲ့ လူက မလိမ္မာလို့ ရှိရင် မိုက်နေမှာပဲ။ အဲတော့ - အလိမ္မာ လူမှာရှိသည် ဆိုတာလည်း မှန်တယ်။ ၂ ခုစလုံးဟာ တွဲနေတာလို့ပဲ ပြောပါရစေ။

ကိုင်း - နောက်မေးခွန်းတစ်ခု ကြည့်ကြည့်ဦးစို့ရဲ့။ နောက် မေးခွန်းတစ်ခုက သူက ကဏ္ဍလေးတွေခွဲလို့ ဝတ္ထုလိုလို ဘာလိုလို၊ အတိုဆုံး ဝတ္ထုလိုလို ဘာလိုလိုပေါ့ဗျာ။ **ခေါင်းစဉ်က ၂ဘဝစံ တဲ့၊ အခန်း၁နဲ့ ၂ရှုထင်ဗျား၊ နိပါတ် (၁)ဘဝ(နေ) - ဘဝ မှာ နေဘဝပေါ့လေ။ Bsc, (Chemistry) အငယ်တန်းစာရေးတဲ့၊ လစာက ၉၅၀-၂၅၀-၁၀၅၀တို့၊ အဲဒါပေါင်းကဆန်း၊ ဆီ၊ ဆပ်ပြာ ရတယ်ပေါ့လေ။ အလုပ်က ဝန်ထမ်းရွေးချယ် လေ့ ကျင့်ရေးအဖွဲ့၊ စာပေးစာယူ ဌာနစိတ်၊ ခြောက်ထပ်ရုံးတဲ့၊ နိပါတ် (၂)ဘဝ (ည) ညကဏ္ဍ၊ တွန်ပုဏ္ဏတာစာစီ တဲ့၊ ဖျမ်းမျှ တစ်ည ၅၀နဲ့ ၇၀ကြားတဲ့၊ တစ်မျက်နှာ ဝဝိ/-နှုန်းတဲ့ ၊ နောက်တစ်ခါနီးက မူလတန်းပြဆရာမ၊ သမိက မူကြိုကျောင်းသူ၊ ဖခင်လူမမား၊ မိခင်က ဝိပဿနာတဲ့၊ အမယ် အဲတော့ (၁)ဘဝနှင့်**

(၂) ဘဝ ပြိုင်ဘက်လည် နေရာမှ တစ်ခုကို စောက်ချရွေးရတော့မယ်ဆိုလျှင် ဘယ်ဘဝကို ပိုသင့်လျော်ပါသနည်း။ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသူတဲ့။

ကိုင်း-အဲတော့ တစ်ခါတစ်လေ ကျတော့လည်း ကျွန်တော်ကြားထဲမှာ ဖြတ်ပြောပါရစေဦး။ ဒါကလည်း စာဖတ်ပရိသတ်၊ ကြားနာသူတွေပေါ့လေ။ သိဖို့လိုပါ။ တစ်ခါ တစ်လေကျတော့လည်း ဒီကခေါင်းစဉ်က ဘဝရည်မှန်းချက် ပြဿနာတွေ၊ အဲ- သူတို့က ခေါင်းစဉ်နဲ့မဆိုင်တာတွေ မေးချင်မေးကြတာ။ အဲတော့- ကိုင်း 'မင်းမေးတဲ့ ဥစ္စာ ခေါင်းစဉ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးကွာ' ဆိုပြီး ပယ်ချရအောင်ကလည်း အခက်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ခမ္မာ အကြံဉာဏ်လေး လိုချင်လို့ မေးတာကိုး။ မေးတော့ ကိုယ်ကလည်း ခေါင်းစဉ်နဲ့ မကိုက်ဘူးဆိုပြီး ပယ်ချလို့ မဖြစ်တော့ ဖြေနိုင်သမျှ ကြံဖန်ပြီး ဖြေရတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီဥစ္စာ -ကဲ၊ စာဖတ်ပရိသတ် ဖြစ်စေ၊ ကြားနာသူပရိသတ်ဖြစ်စေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ။ သူတို့ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ရယ်စရာမောစရာလေးတွေနဲ့ နည်းနည်း အာချောင်တော့ သူတို့ကလည်း မိသားစု စကားပိုင်းလေးလိုဖြစ်ပြီး မေးရဲ စမ်းရဲ ဖြစ်လာတော့၊ အဲဒါကြောင့် လည်း မေးကြတာပေါ့။ အခု ဥစ္စာ သူ့ဟာလေးက ရည်မှန်းချက်နဲ့ကိုက်တယ်ပေါ့လေ။ ဘယ်ဟာရည်မှန်းရမလဲ၊ ဒီလို မေးထား တာပါ။

အဲတော့ - သူက ပထမလစာ အငယ်တန်း စာရေးဆိုတော့ ၉၅၀အစပေါ့။ ၂၅ကျပ်တိုးနဲ့ ၁၀၅၀အဆုံး။ ဆန်းဆီးဆပ်ပြာလေးတော့ ရရဲ့ပေါ့။ နောက်တစ်ခုက ကွန်ပျူတာ စာစီဆိုတော့ တစ်ည ၅၀ နဲ့ ၇၀ကြားရတယ်။ ဒါ ၂ခုကို ဘယ်ဟာ ရွေးရမလဲတဲ့။ ဖခင်လည်း လူမမာ၊ မိခင်ကလည်း ဝိပဿနာ ၊ ဖခင် မိခင်က သူကျွေးထားရတာပေါ့။

ဇနီးကတော့ မူလတန်းပြ ဆရာမ၊ သမီးကတော့ မူကြိုကျောင်းသူ သားသမီး နည်းလို့ တော် တော်သေးတယ် မောင်ရယ်၊ ဒီကနေ ၃-၄ ယောက်လောက် များလာရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရတော့မယ်။ အခုလည်း ရင်ပူမှာပေါ့နော်။ ကိုင်း-ကောင်းပြီ။ ခုတိုင်း ဆိုရင်တော့ ကွန်ပျူတာစာစီက တစ်ည ၅၀နဲ့ ၇၀ကြား ဆိုတော့ ခုထွက်ကိန်းနဲ့ ဆို မဆိုးဘူးနော်။ သို့သော် မောင်ရင် ရွေးလျှောက်ပြီး စဉ်းစားဖို့ ကိစ္စပြော လိုက်မယ်နော်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ကွန်ပျူတာ စာစီတွေ သိပ်များလာလို့ ကွန်ပျူတာ ထွန်းကားလာလို့ရှိရင် နည်းနည်း လျှော့သွားမလားဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်။ ကောင်းပြီ အဲဒီကျရင် ကွန်ပျူတာစာစီ လောက်တင်မကဘဲ ကွန်ပျူတာမှာ Programming ဘာညာပေါ့။ စီမံကိန်းတွေ ဘာတွေ ဆွဲနိုင်တဲ့ထိအောင် အဆင့်မြင့် ကွန်ပျူတာ တက်ဖို့တွေထိ ရည်ရွယ်သလား။ အဲဒီဘက်ကို ဇောက်ချတော့မယ်ဆိုရင်ဖြင့် မောင်ရင်၊ အဲဒီဘက်မှာ တောက်လျှောက် တက်သွားအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်နော်။ စာစီတာရုံလေးနဲ့ ရပ်လို့မရဘူး။ အဲလောက်က လေးနဲ့ ဆိုရင်တော့ ခြောက်ထပ်ရုံးက ထုတ်ပေးတဲ့ ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆပ်ပြာလေးတွေ ပြုတ်သွားမယ်နော်။ ဟဲဟဲဟဲ စဉ်းစား ကြည့်ဦး။ ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆပ်ပြာ သီးခြား ဝယ်ရတော့မှာ။ တစ်ခု အကြံဉာဏ် ပေးချင်တာက စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားပေါ့။ ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နောက်ဆက်တက်ရမယ့် ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးမားမား ရှိသလား။ အဲဒါအတွက် ကိုအချိန်ပိုပြီးတော့ ဆက်ပြီး အဆင့်မြင့်တွေ အထိချမလား။ ချမယ် ဆိုရင်ဖြင့် နံပါတ် (၂) ဘဝကို နည်းနည်း အမှတ်ပေးရလိမ့်မယ်။ နံပါတ် (၂) ဘဝကို ထောက်ခံချက် ပေးရလိမ့်မယ်။ ဘာလို့ဆိုတော့ မောင်ရင် က လုပ်နေတာက နံပါတ် (၂)ဘဝက ညအလုပ်ကိုး။ အဲဒီကျရင် နေ့ရောညရော အစုံတွယ်ရလိမ့်မယ်။

ထွယ်လို့ မှီရင်တော့ ဘဝတိုးတက်ဖို့ရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျရင် တို့က ဆန်၊ ဆီ၊ ဆပ်ပြာတွေ မျှော်မနေနဲ့တော့။ ဇောက်ချပြီးသာ ဆော်ပေတော့။ အဲလို လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ဒါလောက်ပဲ အကြံ ဉာဏ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ဥစ္စာတွေလည်း ကျွန်တော်လည်း မသိရတော့ ကုလားဘိုင်စကုပ် ကြားထဲက ဖြတ်ကြည့်ရသလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲတော့ - အကြံဉာဏ်ပေးတာ ဒါလောက်ပဲ ပေးပါရစေ။ ကိုယ်ကလည်းပဲ ပေးလိုက်တဲ့ ဥစ္စာ ဟုတ်ရင် တော်ပါရဲ့။ မဟုတ်ရင် ဒုက္ခရောက်မယ်။ ကျုပ်က ပြောရုံတင် ပြောတာ။ ဒုက္ခတကယ်ရောက်မှာက မောင်ရင်။ အကြံဉာဏ်ပေးတဲ့ ဥစ္စာက အကြံဉာဏ်ပဲပေးတတ်တာ။ တကယ်ရင် ဆိုင်ရတာက ကိုယ်က ရင်ဆိုင်ရတာ။ တော်ကြာကျတော့မှ ဦးအောင်သင်း အကြံဉာဏ်ပေးလို့ လုပ်မိပါတယ်။ ခုတော့ ဒုက္ခရောက်တယ် ဘာညာနဲ့ စာနဲ့ လှမ်းဆဲမနေနဲ့ဦးဗျာ။ အဲဒီကျရင်တော့ တာဝန် မယူနိုင်ဘူး။ အဲတော့ တစ်ခုရှိတာ မောင်ရင် အဲသည် ကွန်ပျူတာဘဝကို တကယ်လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ဖြင့် သူက ရွှေမှာ လုပ်ငန်းစဉ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်နော်။ ပညာကလည်း သိပ်ကြီးတယ်နော်။ အဲသည် ပညာတွေကို ဆက်တိုက် ဆက်ပြီး လုပ်သွားနိုင်ရင် မောင်ရင်နော် ခုနကပြောတဲ့ အငယ်တန်း စာရေးထက်တော့ အများကြီးဖြင့် သွားမှာ သေချာတယ်။ သို့သော် အဲသလို လုပ်ရမယ့် ကိစ္စက နောင်ရိုးတိုက်ပွဲမှာ ဖောင်ဖျက်ပြီးလုပ်ရမယ့် ကိစ္စ။ ချပြီဆိုရင် အဲဒါ အပြတ်အသတ်ကို ချရလိမ့်မယ်။ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သေချင် သေပစေဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ကို ကြိုးစားမှုဖြစ်မှာ။ အဲသလို ဆိုလို့ရှိရင် မောင်ရင် ဘဝတိုးတက်လာမှာပဲ။ အဲဒါပဲ စဉ်းစားပေတော့။ အဲ- ခုနက ဆန်လေး၊ ဆီလေး မက်မနေနဲ့တော့။

ကိုင်း နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကို သွားလိုက်ကြဦးစို့။ နောက်

မေးခွန်းတစ်ခုက သူကတော့ ခက်တယ်ဗျ။ ဒီမေးခွန်းက တော်တော်ကို ခက်တဲ့မေးခွန်း။ ကျုပ်လည်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကြိုးစားဖြေရမှာပဲ။ **ကမ္ဘာပေါ်တွင် ယဉ်ကျေးမှုအရရော၊ အသက်ပညာပိုင်းအရရော၊ ထိပ်တန်း ရောက်နေသော နိုင်ငံကြီး များတွင် သင်ကြားသော ပညာရေးမှာ (Liberal Education) ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပညာရေးမျိုးသည် လူငယ်တစ်ယောက်ကို မည်သို့သော ကြီးပွား တိုးတက်မှုမျိုး ၊ မည်သို့သော ရည်မှန်းချက်မျိုးကို ထားရမည်ဟု သင်ကြားပေးခြင်းမရှိပါ။ ထို့ပါလျက် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်မြင်ဆုံး အကြီးပွားအတိုးတက်ဆုံးသော လူငယ်များမှာ ထိုတိုင်းပြည် များမှပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ရပါသည်ကို သိလိုပါသည်။ ခင်ဗျားတဲ့။**

ဒီဥစ္စာ (Liberal Education) ဆိုတာက တစ်စုံ တစ်ခု သော အတတ်ပညာရယ်လို့ မယ်မယ်ရရ ပုံသေကားချ သင်မပေးဘူး ပေါ့လေ။ အခြေခံစဉ်းစားဖို့ သိအပ်တဲ့ ပညာတွေကိုပဲ သင်ပေးလိုက်တယ်။ ဥပမာဆိုပါတော့ (Liberal Art) ဆိုတာရှိတယ်။ Liberal Art ဆိုရင် အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့၊ ပိဇ္ဇာ ပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခုကို သေသေချာချာ သင်ပေးတယ်လို့ မထားဘူး။ အခြေခံအားဖြင့် သိသင့်တဲ့ ဥစ္စာကို တစ်ခါတည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြစ် သွားအောင် ၊ အပြန်ကျယ်စွာ သိသွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ လုပ်ပေးလိုက်ပြီးတော့မှ ဒီလူငယ် သူ့ဘာသာသူ ဆက်ပြီးလုပ် တတ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ။ အဲတော့ ဒီလို ဟာမျိုးဟာ ကမ္ဘာမှာ တော်တော်ကို ကောင်းတဲ့ ပညာရေးလို့လည်း တချို့က လက်ခံကြတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်သိ သလောက်မှာက သူက အခြေခံအားဖြင့် တော်တော်ကို ဖွံ့ဖြိုးပြီး တိုင်းပြည်တွေမှာမှ လုပ်လို့ရနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်နားလည် တယ်။ အဲတော့ ဒီဟာ သင်ပေးလိုက်တယ်။ သင်ပေးလိုက်တော့ ဘယ်သူက လိုလာသလဲဆိုတော့

အဲဒီမှာမှီတဲ့ လူငယ်တွေကလို့လာတယ် ။ ပြဿနာက ဘယ်မှာ ပေါ်လာသလဲဆို ရုတ်တရက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ဖို့တို့၊ ခဏ ယာယီ ဘဝရပ်တည် ဖို့လို့ အဲဒီ ကိစ္စမျိုးတွေကျတော့ သူတို့က အထောက်အပံ့ ချက်ချင်းပေးဖို့ ခက်လာတယ်။ အဲတော့ Liberal - Education ကို တချို့ကလည်း သဘောမကျဘူး။ တချို့ကလည်း သဘောကျတယ်။ ဒါပေမယ့် အကုန်လုံး ခြုံလိုက်လို့ရှိရင် သူက လူငယ် တစ်ယောက်မှာ တကယ် အစွမ်းအစ၊ ဝီဇ သိပ်ကောင်းတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်အတွက် လုပ်တတ်သွားအောင် သိပ်ဖွံ့ဖြိုး သွားအောင် လုပ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလို့ ထွက်တယ်။ အဲတော့- ခုမောင်ရင် စာထဲ မှာလည်းပါပါတယ်။ “သို့သော်လည်း အကြီးပွားဆုံး၊ အတိုးတက်ဆုံး လူငယ်များမှာ ထိုတိုင်းပြည်များ မှပင် ဖြစ်သည်” အဲတော့ အဲဒီ တိုင်းပြည်တွေမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ဥစ္စာ ၊ သူတို့ တိုင်းပြည် သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့ ၊ ဒီ Liberal Education ဆိုတဲ့ လွတ်လပ် ကျယ်ပြန့်သော ပညာရေးစနစ်ပေါ့လေ။ လွတ်လပ်ကျယ်ပြန့်သော ပညာရေး စနစ်ရဲ့ ရေခဲမြေခဲကိုက ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုက ပညာရေးမှာ သင်မပေး ဘဲနဲ့ ဘေးက တတ်စရာ၊ သင်စရာ၊ မြင်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ - တယ်လီဗေးရှင်းက ပြနေတဲ့ ပညာရေးရှိတယ်။ ဝီဒီယို တီဘီကနေ ကြည့်လို့ရတဲ့ ပညာရေးတွေ ရှိတယ်။ သို့မဟုတ်- ရေဒီယို ဟောပြော ပို့ချတဲ့ ပညာရေးတွေ ရှိတယ်။ ကျောင်းမှာ မသင်ဘဲနဲ့ကို ဘေးမှာ သိစရာ၊ မြင်စရာ။ တတ်စရာက အများကြီး ရှိတာကိုး။

ဒီပညာရေးဆိုတဲ့ ဥစ္စာမှာ မောင်ရင်တို့ ပြန်ပြီး စဉ်းစားဖို့ ပြောမယ် နော်။ ကျောင်းမှာ သင်တာတင် မဟုတ်ဘူးနော်။ ပညာရေးဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးက ကိုယ့်ကို ပညာပေးနေတာ။ ဥပမာ ဆိုကြပါစို့။ မြို့ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က သူက အိမ်မှာ တီဗွီရှိတယ်

ဆိုပါတော့ ။ တောမှာရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က တီဗွီ မရှိဘူးဆိုပါတော့။ အဲဒီ တီဗွီရှိတဲ့ အိမ်က ကလေးနဲ့ တီဗွီမရှိတဲ့ အိမ်က ကလေးနဲ့ဟာ သူတို့ရဲ့ ပညာတိုးတက်လာမှု၊ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးလာမှု၊ တစ်ဦးချင်း နည်းနည်း ကွာလိုက်လာတာ။ ဒီတော့နဲ့ မြို့ကွာသလို၊ အဲသလို တိုင်းကြီးပြည်ကြီးတွေ၊ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနေတာတွေကို ထွက်တဲ့အခါကျတော့ ကျောင်းကသင်တဲ့ ပညာကိုချည်း ထွက်လို့မရဘဲ ဘေးက သင်ပေးထားတဲ့ ပညာရေးအထောက်အကူဖြစ်စေတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးစေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ အဲဒီပစ္စည်း တွေနဲ့ အဲဒီပညာပေးစနစ်ကြီးတွေကလည်း ပါနေတယ် ဆိုတာ တစ်ချက် စဉ်းစားဖို့ လိုမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

အဲတော့ လုံးဝ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု မရှိသေးတဲ့ တိုင်းပြည်တွေ။ ကျန်တာတွေ ဘာမှ ဖွံ့ဖြိုးဖို့ မရှိသေးတဲ့ နေရာမျိုးတွေမှာ Lib - eral Education လို့ ခေါ်တဲ့ အဲဒါမျိုးကို သွားလုပ်လို့ရှိရင် ဖြစ်မလား၊ မဖြစ်ဘူးလားဆိုတာ စဉ်းစားဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ဒါ က ကျွန်တော် ဒီမှာလည်း နားလည်သလောက် ပြောရတာနော်။ ဒီဥစ္စာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အကျယ်အပြန့် လေ့လာထားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ စဉ်းစားဖို့ လောက်သာလျှင် ကျွန်တော် ပြောနိုင်တယ်။ ပြောနိုင်တာ ပါလို့ ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါတယ်။ သို့သော် အဲဒီ Liberal Education ဆိုတာ တော်တော်အိမ်မက် မက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ပညာရေးစနစ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း ဝန်ခံပါတယ်။ ကျန်တဲ့ အပိုင်းတွေကို ဆက်ပြီး စဉ်းစားစေချင်ပါ တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။

ကိုင်း- ခု နောက် မေးခွန်းတစ်ခု လာပြန်ပြီ။ နောက် မေးခွန်း ကတော့ - ဆရာတဲ့ ဝေဝါးတဲ့ ရည်မှန်းချက်ဆိုကို ယုံကြည်ချက်နှင့် သွားလျှင် အောင်မြင်မှု ရာခိုင်နှုန်း မည်မျှရှိမည်ဟု ဆရာထင်ပါသလဲ။

အဲဒီမှာလည်း - နာမည်လေးတော့ ပါပါတယ်။ ထည့်ပေးပါတယ်။

နာမည်တော့ ကျွန်တော် မပြောတော့ပါဘူး။

ဝေဝါးနေတဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ယုံကြည်ချက်နဲ့ သွားလျှင် - ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကိုက အဲဒီ ၂ခုနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ရည်မှန်းချက်က ဝေဝါးနေလို့ ရှိရင် ယုံကြည်ချက် ရဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ လွယ်လွယ် ပြောမယ်ဆို ပါတော့၊ အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာတစ်ခု ပြောလိုက်မယ်။ မောင်ရင်က ရည်မှန်းချက်က မဝေဝါးဘဲနဲ့ ပြတ်သားမှ ယုံကြည်ချက်က ပေါ်လာမှာ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရည်မှန်းချက်က ပြတ်သားနေ တာတောင်မှ ယုံကြည်ချက်က ရုတ်တရက် ပေါ်လာဖို့ ခက်တယ်။ ကိုင်း-ဆိုကြပါစို့။ မောင်ရင် က စာမေးပွဲဖြေတယ်။ ၁၀တန်း စာမေးပွဲ ထားပါစို့။ ဖြေပြီ။ ဖြေတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီမှာ ရည်မှန်းချက်က စာမေးပွဲ အောင်ဖို့။ မပြတ်သားဖူးလား၊ ပြတ်သားတယ်။ မဝေဝါးဘူး။ အဲဒါ တောင်မှ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ အတွက်ကို “ငါဟာ မုချအောင်ရမယ်” လို့ ယုံကြည်ချက် အပြည့်ထားနိုင်သလား။ “ငါ အောင်လိမ့်မယ် - အောင်လိမ့်မယ် လို့ ယုံကြည်ချက် ထားနိုင်သလား ဆိုတာ ပြဿနာ ဖြစ်လာပြီ။ အဲတော့ ရည်မှန်းချက်က ပြတ်နေတာတောင် တစ်ခါတစ်ရံ ယုံကြည်ချက်က ဝေဝါးတတ်ပါတယ်။ ကောင်းပြီ - နောက်တစ်ဆင့် တက်လိုက်ကြဦးစို့။ ၁၀တန်း အောင်လို့ရှိရင် (သို့မဟုတ်) ဘွဲ့ရလို့ရှိရင် မြန်မာပြည်မှာ ငါဟာအောင်မြင်မှုတစ်ခုခုတော့ ရနိုင်တယ်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အလုပ် အကိုင်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ဘဝရပ်တည်မှု ရနိုင်တယ်လို့ ကိုယ့်စိတ် ထဲယုံကြည်တယ်။ ခုန ဘွဲ့ရရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်၊ ပြတ်သားတယ်။ မဝေဝါးဘူး။ ကောင်းပြီ - ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှာ ငါဟာ ဘဝရပ်တည်မှု အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက် ချက်ချင်း ပါနိုင် သလား။ ပါဖို့ ခက်တယ်နော်။

အဲတော့ - ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ရည်မှန်းချက် ပြတ်သားဖို့ က ပထမ ၊ ယုံကြည်ချက်က ဒုတိယလို့ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဝေဝါး နေတဲ့ ရည်မှန်းချက်စိတ်ကို ခုနကပြောတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ လျှောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတော့ သိပ်စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဒီဥစ္စာ ၂ခုဟာ သိပ်တဲ့ လို့မရတဲ့ ကိစ္စလို့ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ပြန်ပြောလိုက်မယ်နော်။ ဒီကလေးက သူ့ခမ္ဘာလည်း ပဲမေးတာကိုကလည်း ဝေဝေဝါးဝါးလေး မေးထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ နော် - ဒီကလေးကို ပြန်ပြီး ထောက်ထားပြီး ဖြေလိုက်ရမယ်ဆိုလို့ ရှိရင် မောင်ရင် - ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ စိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ရည်မှန်းချက် ဝေဝါးတာလား။ ယုံကြည်ချက် ခိုင်မာရဲ့လား။ ရည်မှန်းချက်က ဝေဝါးနေပြီး ယုံကြည်ချက်ခိုင်မာနေရင် မဟုတ်သေးဘူးနော်။ မောင်ရင် ယုံကြည်ချက်ဟာ တကယ် မခိုင်သေး ဘူးထင်တယ်။ အဲတော့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ ယုံကြည်ချက်က ရည်မှန်းချက် တကယ်ပြတ်သားပြီးတော့မှ အဲဒီဟာကို ကြိုးစားမယ်။ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်က နောက်တလိုက်တာပါ။ မောင်ရင်တို့ ကလေးစကား ပြောမယ်ဆိုရင် မိန်းမပိုးတာကအစ အဲဒီအတိုင်းပဲကွာ။ ကောင်မလေး အချစ်ရဖို့ ယုံကြည်ချက်က မုချရကိုရမယ်။ သူ့အချစ်၊ သူ့မေတ္တာကို ပြန်ကိုပြန်ရ ရမယ်။ အဲဒီမှာ ရည်မှန်းချက်က ပြတ်သားနေတာတောင်မှ နော် ကောင်းမလေးက ကြိုက်မှ ကြိုက်ပါမလား။ စာမှ ပြန်ပါမလား - ဒါတွေ ဖြစ်လာတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပြန် စဉ်းစားကြည့်ဦး နော်။

ဆရာခင်ဗျားတဲ့၊ နောက်မေးခွန်းတစ်ခုက ဆရာပြောတဲ့ “ကြွလာ အာဏာ၊ အသပြာ (၃)မျိုး” သည် အသုံးပြုရမည့် (လမ်းစဉ်) သဘောမျိုး ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ (ပန်းတိုင်) တိုင်းပြည်အကျိုး၊ အများအကျိုးတိုင် သွားရောက် သင့်သဖြင့် (၃)မျိုးရလျှင် ဆုပ်ကိုင်၍ ရပ်နားခြင်း။

ခံစားခြင်း သဘောတွင် မရပ်သင့်ဟုထင်ပါသည်။ ကျည်ဆန်ကို နှမြောခြင်းကြောင့် သားကောင် မရရှိတော့သည့် ဥပမာနှင့် တူပါသည်။ ဆရာဆွေးနွေး ပေးပါဦးခင်ဗျား။ တဲ့။ လေးစားစွာဖြင့်တဲ့၊ တာမွေက ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ နာမည်တော့ မပြောတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ ဘဝရည်မှန်းချက်ထဲမှာ “ဩဇာရယ်၊ အာဏာရယ်၊ အသပြာရယ် ” ကျွန်တော် ပဓာန အားဖြင့် အဲဒါ ပြောခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လို့ ဆက်ပြောမယ် ဆိုရင်ဖြင့် နာမည်ကျော်ကြားခြင်းတွေဘာတွေ ပါသေးတာပေါ့လေ။ သူများရဲ့ အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်း။ ဒါလည်း ပါတာပဲ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က အဲဒီဘဝရည်မှန်းချက်ထဲမှာ ဒီ (၃)မျိုးပဲ ပဓာနထားပြီးပြောခဲ့တာ။ အဲဒီ (၃)မျိုးကို သူက အခြေခံပြီး ပြောတာပါ။ အဲဒါဟာ ပန်းတိုင် မဟုတ်ဘူး။ လမ်းစဉ် သဘောမျိုး ဖြစ်လောက်ပါတယ်တဲ့။ တကယ် ပန်းတိုင်က တိုင်းပြည်အကျိုး၊ အများအကျိုးကို သွားရောက်တာ၊ အဲဒီ (၃)မျိုး ကို ရပြီ အဲဒီ (၃)မျိုးလေးနဲ့ ကျေနပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဲဒါတွေထိ ဆက်သွားလို့ရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်တဲ့။ ဟုတ်ပါတယ် - ဒီအချက်ဟာ နောက်ဆုံးဘိတ်ကျတော့ ဒီလူလောကမှာ လူ့ဘဝ ပန်းတိုင်ဟာ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ခိုင်ခိုင်မာ မာ ယုံကြည်နေတဲ့ တစ်ခုက လူ့ဘဝကြီးပွားဖို့ဆိုတဲ့ အထဲမှာ မိမိတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် စိတ်ချမ်းသာ ဖျော်ရွှင်မှုဟာအရေးကြီးဆုံးပေါ့။ ကိုယ်တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် စိတ်ညစ်ရရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ။ အဲဒီတော့ လူ့လောကမှာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ဆိုလို့ ရှိရင် ပထမအဆင့် - ကိုယ့်သား၊ ကိုယ့်မယား၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း၊ နောက်တစ်ဆင့် - ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်၊ နောက်တစ်ဆင့် ကိုယ့်တိုင်းကိုယ်ပြည်၊ နောက်တစ်ဆင့် ကိုယ့်လောကကြီး ၊ လူ့လောကကြီး၊ ကိုယ့်ကမ္ဘာကြီးပေါ့။ အဲဒါပေါ့။

အဲတော့ တစ်ခု ပြန်ပြီးတော့ ပြောပရစေနော်။ အဲဒီ အထဲမှာ ဩဇာ၊ အာဏာ၊ အသပြာ ဆိုတာ ၃ မျိုးဟာလည်း ပဲအာဏာရယ်၊ အသပြာရယ်ကို ထားလိုက်ဦး။ ဩဇာဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကျိုးမပြုဘဲ ရက်မရနိုင်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကျိုးပြုလို့သာ ရလာတာ။ သို့သော်လည်း အဲဒီ ဩဇာကို အသုံးပြုပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်ပြီး ပိုကောင်းအောင် လုပ်ရမှာပေါ့။ ကိုရင် ပြောတဲ့ဥစ္စာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ အခြေခံအချက်က ဘဝရည်မှန်းချက်ကို ရချင်တာဟာ အဲဒီ (၃)မျိုးကို ရချင်လို့ အဲဒီ (၃)မျိုးကို ရပြီးတော့ အဲဒီအတိုင်း ရပ်ထားလို့ ဘယ်မှာ ကောင်းနိုင်တော့မလဲ။ အဲဒီဥစ္စာကို အသုံးပြုပြီးတော့မှ ကျန်တဲ့ လူ့လောကကြီး ကောင်းကျိုးအတွက် လုပ်နိုင်မှ ကောင်းမှာပေါ့။ မောင်ရင် ပြောတဲ့စကားလည်း ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီဥစ္စာ လက်ခံပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။

လာမယ့် မေးခွန်းတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွေ့ပိုင်းမှာ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်ကို လှမ်းပြီးထောက်မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ သူ့စိတ်ထဲ သူပြောချင်တာလေး ပြောလိုက်တာပါ။ ကောင်းပါတယ်။ ဆွေးနွေးပွဲဆိုတာ ဒီလိုပဲ သွားရတာပေါ့။ တန်ဖိုးရှိပါတယ်။

ယခုမေးသောမေးခွန်းသည် ဆရာပြောခဲ့သော တိုးတက်မှုကြောင့် လောဘဖြစ်ရသည်ဆိုသော ပြောကြားချက်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးခွန်း မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ယူဆချက်မှာ လောဘဆိုတာသည် တိုးတက်မှုနှင့် မဆိုင်ဘဲ မျိုးရိုးဗီဇနှင့် ဆိုင်သည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လောဘဟူသည့် အရာသည် တိုးတက်မှုများ မရှိသေးလှသော လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၇၀၀ ခန့်တတည်းက မှီနှင်းပြီးသား

ဖြစ်ပေသည်။ ထို့အပြင် လူ့လောက မဟုတ်သော သတ္တလောကမှ လောကသားများတွင်လည်း လောဘစိတ်သည် ကိန်းအောင်းနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် တိုးတက်မှုကြောင့် လောဘ မဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပါ။ လောဘသည် မျိုးရိုးဗီဇအရ တည်ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ဟုတ်ပါသလား။ လောဘကြောင့် တိုးတက်မှုတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပါသလားဆရာတို့။

ကျွန်တော်က ပြောခဲ့တဲ့ အထဲထဲမှာ သိပ္ပံပညာကြောင့် ရုပ်ဝတ္ထုတွေ ပေါ်တယ်။ ရုပ်ဝတ္ထုတွေပေါ်တော့ အဲဒီ ရုပ်ဝတ္ထုတွေ နောက် လိုက်တယ်။ လိုက်တော့ လောဘတွေ တက်ပြီး အဲဒါတွေအတွက် အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ပိုပင်ပန်းတယ်။ အဲဒါတွေ ပြောခဲ့တာကိုး။ လောဘဟာ ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းတွေကြောင့် ပေါ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့နဂိုကတည်းက ရှိပြီးသား သဘောပေါ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၅၀၀၀၀၀ကမလဲ။ သတ္တဝါဆိုတာ စဖြစ်လာကတည်းက ပါလာပြီးသားပေါ့။ သို့သော်လည်း ဝဲ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်က လောဘဆိုလိုက်တဲ့ ကိစ္စက သူက သူ့မှာ မရှိဘူးလား။ ရှိတယ်။ သို့သော် လောဘနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ များလာလေလေ လိုချင်လာလေလေ။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ စကားထဲမှာ ပါခဲ့ပါတယ် “သီပေါမင်း သေသာ သွားရော၊ အိုက်စ်ကရင် စားမသွားရဘူး။ စားချင်စိတ်လည်း ပေါက်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဘာလို့ ဆိုတော့ သူက အိုက်စ်ကရင်မှ မတွေ့ခဲ့တာကိုး။ တကယ်လို့အိုက်စ်ကရင်ကို တွေ့ခဲ့လိုက်လို့ရှိရင် သူ့စားချင်စိတ်ပေါက်မှာပေါ့။ တစ်ခါ စားဖူးရင် စားချင်စိတ် ပေါက်မှာ ပေါ့။ အဲဒီလိုပေါ့ မျက်စိထဲမှာ မမြင်လို့ရှိရင် လိုချင်စိတ် က မပေါ်ဘူး။ မြင်ရမှ ကြားရမှ တွေ့ရမှ အဲဒီဥစ္စာပေါ်ပေါက်တာကိုး။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ များများ၊ များများလာတဲ့ အတွက်ကြောင့် မို့လို့ လောဘတရားတွေ ကလည်း ပိုပို အားကြီးလာတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့။

နောက်တစ်ခုကလည်း အဲဒီလောဘကြောင့် ဝဲ လူ့လောက ကြီး တိုးတက်မလာဘူးလားဆိုတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ လောဘကြောင့် တိုးတက် လာတာပေါ့။ ဆိုလိုတာက - ဥပမာ ဆိုပါတော့ ချည်နဲ့ ရက်တဲ့ လုံချည်က ကြမ်းတယ်။ ဒီထက်ချောအောင် လုပ်ချင်တယ်။ လောဘ၊ အဲဒါ ကြောင့် ချောအောင် လုပ်လာတယ်။ အဲဒီလောဘကြောင့် တိုးတက် လာတယ်။ ဟုတ်လား - ပြောချင်တဲ့ ဥစ္စာက လူသုံးပစ္စည်းတွေ တိုးတက်လာတာလည်း လောဘကြောင့် တိုးတက်လာတာပဲ။ လူသုံး ပစ္စည်းတွေကြောင့် လောဘကလည်း ပိုပို ဖြစ်ဖြစ်လာတာ။ ကျွန်တော် ဒီဟာကို ပြောချင်တာပါ။ သူပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီမေးတဲ့ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ မလွဲပါဘူး။ အခြေခံသဘောထားချင်းက အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တော် ပြန်ပြောချင်တာက လောဘ စိတ်ဟာ မူလကတည်းက ရှိပြီးသားဆိုတာ မှန်တယ်။ သို့ပေမယ့် လို့ အဲဒီလောဘစိတ်တွေကို ထပ်ထပ်ပွားအောင် လုပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ များလာ တယ် ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ မြတ်စွာဗုဒ္ဓအဖူးပြုသော လောကုတ္တရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို မမက်မောအောင် မြှုပ်ပစ် ထားတယ်။ လောဘကို သတ်ပစ်ထားတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို မမက် မောအောင် မြှုပ်ပစ်ထားတယ်။ လောဘကို သတ်ပစ်ထားတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို မမက်မော မိအောင်လို့ ချုပ်တည်းပစ်ထားတယ်။ အဲဒါကို ပြောချင်တာပါ။ အဲဒီချုပ်တည်းတာကို မချုပ်တည်းနိုင်ဘူး။ အဲဒါတွေ နောက်လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ဖြစ်ကို အလျားလိုက် ကူးနေရသလိုဘယ်တော့မှ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောကို ကျွန်တော် ပြောချင်တာပါ။ အဲတော့ ဒီ ၂ခုက သိပ်ပြီး ကွာခြား တယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။

ကိုင်း-နောက်တစ်ခုလာပြီ၊ဆရာ ခင်ဗျားတဲ့၊ ဒီမေးခွန်းကတော့ တော်တော်လေးထူးဆန်းတဲ့ မေးခွန်းလေး။

(၁) ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးမှ ရည်မှန်းချက် ပြောင်းပြီး အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုခု (Professional) ထပ်လုပ်ချင်တာကို ကြီးပွား နေမဂ္ဂဇင်း အောက်တိုဘာမှာ မောင်သွေးချွန်က “အဲဒါ ဆရာဝန်တွေဟာ ငွေနှောက်လိုက်တဲ့ သဏ္ဍာန်” ဝေဖန်သွားတာ ဖတ်ရပါတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ ဆရာရဲ့ သဘောကို သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျား။

(၂) အဲဒီ ဆောင်းပါးမှာပဲ ပညာရပ်ဆိုင်ရာကြေး (Consultant Fees) ဆရာဝန်တွေ တောင်းရင် သံသရာနဲ့ ချီမယ့် အကြွေး တင်ခံရမယ်လို့လည်း မြိမ်းခြောက်သွားပါတယ်။ အဲဒါဆရာရဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကြေးအပေါ် အမြင်ကိုရှင်းပြပေးပါခင်ဗျား - တဲ့။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့နာမည်လည်း ပါပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ‘ဆမ’ ဆရာဝန် မှတ်ပုံတင် နံပါတ်လည်းပါပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်ထည့် မပြောတော့ပါဘူး။ ခက်တာက - မောင်သွေးချွန်ရဲ့ ဆောင်းပါးကိုခုထက်ထိ မဖတ်ရသေးပါဘူး။ မဖတ်မီပါဘူး။ သို့သော်လည်းပဲ သူမေးထားတဲ့ မေးခွန်းလေးနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်မှာ ပြန်ဖြေပါရစေ။ အဲဒါတော့ မောင်သွေးချွန်နဲ့ သဘောချင်း တူချင်မှလည်း တူမယ်။ သူ့စာလည်း ဖတ်ရတာ မဟုတ်တော့။ ကျွန်တော် ဒီစာနဲ့ မေးတဲ့ မေးခွန်းလောက်ပဲ ကျွန်တော်ဖြေမှာပါ။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးမှ ရည်မှန်းချက် ပြောင်းပြီး အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုကို ထပ်လုပ်ချင်တာကို ၊ ငွေနှောက်လိုက်တယ်ဆိုတာကတော့ တစ်ထပ်ချ ပြောလို့ မရဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ဆိုကြပါစို့ - ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဆရာဝန်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ဆရာဝန်ဖြစ်လာတဲ့နောက် သူလုပ်ကတည်းကိုက ဆရာဝန် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့၊ ဒီကျောင်းကို ပြီးအောင် တတ်တာကိုး။ ပြီးရင် ဆရာဝန်လုပ်ပေါ့။

ပြီးတော့ကျမှ မလုပ်ဘဲနဲ့ ကုန်သည်ထလုပ်တယ်။ ကန်ထရိုက်တာ ထလုပ်တယ် ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီဥစ္စာ ငွေလိုချင်လို့ လုပ်တာဆိုပြီး အဓိပ္ပါယ်က ပြောချင်တယ်နဲ့ တူတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက တစ်ဖက်က ကျွန်တော်စဉ်းစားဖို့ပေါ့လေ။ ခုဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော့် တပည့်တပန်းတွေလည်းရှိတယ်။ ဆရာဝန်တွေထဲမှာ ၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ကျွန်တော်က ပြောရလိမ့်မယ်။ ကိုင်း- ဆရာဝန်ဖြစ်တယ်။ ဆရာဝန် လုပ်မယ်။ လုပ်တဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်းလေးထဲမှာ အစွန်အဖျားမှာ တင်တင်တင် ထိုင်ပြီးတော့ လူနာမလာနိုင်လို့ ငေါင်နေတာမျိုး၊ “ အင်း-လူတွေများကြပါစေ၊ နာကြပါစေ ” လို့ ဆုတောင်းနေရမလား- ဟုတ်လားဟဲ့ သဘောက၊ အဲလို ဆုတောင်းနေမယ့်အစား - ကိုင်း ဒီဥစ္စာဖြင့် မဖြစ်တော့ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ အလုပ်ကလေး ပြောင်းလုပ်တော့မှ ပဲဆိုပြီးတော့ ၊ သူ့ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း လေး လုပ်တာလား၊ ဒါလည်း စဉ်းစားရမှာပေါ့။

ဒီတော့ ငွေနှောက်လိုက်တယ် ဆိုတာတော့- ငွေနှောက်တော့ အနည်းနဲ့ အများ လိုက်ကြရတာချည်းပဲ။ ကျွန်တော်လည်း လိုက် တာပဲ ၊ ကိုင်း - ကျွန်တော် ပုံစံတစ်ခု ပြောမယ်။ ကျွန်တော်က အခုမဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်က ၅၀၀ ပေးတယ်။ တစ်စောင်က ၃၀၀ ပဲပေးတယ် ဆိုရင် ၅၀၀ ပေးတဲ့ လူဆီပေးမှာပဲ။ ဒါ- ကျွန်တော်ငွေနှောက် လိုက်တယ် ပြောရင် ကျွန်တော်ခံဖို့ ရှိတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ငွေနှောက် လိုက်တယ်ဆို - လိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်မှာပဲ။ သို့သော် မဂ္ဂဇင်း ၂ စောင်ရှိတယ်။ တစ်စောင်ကတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲအသိအမှတ် ပြုတဲ့ အဆင့်ရှိတယ်။ နောက်တစ်စောင်ကတော့ဖြင့် ဟုတ်လား၊ ကော့ ကော့ ကားကား၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ လုပ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီပေါက်တတ်ကရ မဂ္ဂဇင်းက ကျွန်တော့်ကို

ပိုက်ဆံ ပိုပေးတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမယုံကြည်တဲ့ အဲဒီ တော့ကော့ကားကား မဂ္ဂဇင်းထဲ ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးသွား ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ငွေနောက်လိုက်တာ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လို့မဂ္ဂဇင်း အဆင့်ချင်းတူတယ်။ အဆင့်ချင်း တူတာလည်း မှန်တယ်။ အရည်အချင်း တူတာလည်း မှန်တယ်။ ကျွန်တော်က ၅၀၀/ ပေးတဲ့ မဂ္ဂဇင်းနဲ့ ၃၀၀/ ပေးတဲ့မဂ္ဂဇင်း ၊ ၅၀၀/ ပေးတဲ့ မဂ္ဂဇင်း ရေးမှာပေါ့။ ကိုင်း အဲဒီဥစ္စာကို ကျွန်တော်က ငွေနောက်လိုက်တယ်လို့ ပြောမလား။ ဒီလောက်တော့လည်း လိုက်ခွင့်ရှိတယ် ၊ စဉ်းစားခွင့် မရှိဘူးလား -ဒါတစ်ချက်။

နောက်တစ်ချက်က - ခုနပြောသလို ဆရာဝန် လုပ်တယ်။ ဆေးခန်းထိုင်တယ်။ သူ့မှာ မစားလောက်ဘူး။ သူ့ငွေနောက် လိုက်ရတော့မှာပေါ့။ ကောင်းပြီ -ဆေးခန်းချင်း အတူတူ။ ရာ ခိုင်နှုန်းအားဖြင့် ၁၀% ပေးတဲ့ ဆေးခန်းကို သူ့သွားမှာပေါ့။ အဲဒါ ငွေနောက်လိုက်တယ်လို့ ပြောမလား။ သို့သော် လူနာကို ကြည့် ၊ ကြည့်ပြီးတော့မှ “ ငွေမပါရင် အဖေမလာခဲ့နဲ့ ” ဟုတ်လား။ အဲဒီဥစ္စာ သူတစ်ယောက်တည်း ကုတတ်တဲ့ ဆရာဝန်မျိုး။ အထူးကု ဆိုပါတော့။ အထူးကုဆိုတော့ သူသာလျှင် ကုနိုင်တယ်။ သူသာလျှင် ဆရာကြီး။ သူသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ၊ မှီခိုရာ၊ လဲလျောင်းရာ ဖြစ်တဲ့အခါမျိုးမှာ - ဒီအချက်တော့ လှီးမှပဲဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ရသမျှ ပိုက်ဆံ ကျုံးယူမယ်ဆို - ဒါငွေနောက်လိုက်တဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်မှာပေါ့။

နောက်ပြီးတော့ တစ်ချက်တည်း စဉ်းစားနိုင်သေးတာက ၊ ကလေးတွေ ၁၀တန်းအောင်တယ်။ အမှတ်ကောင်းတယ် ဆိုပါ တော့။ သူတို့ ဆေးကတ္တသိုလ်ဆိုတာ ဆေးကျောင်းသားပေါ့။ - MC မှာ ဘာညာ၊ ဂုဏ်ရှိတော့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း တက်ချင်တယ်။ မိဘတွေကလည်းပဲ။ ကိုယ့်သားသမီး ဆေးကတ္တသိုလ် တက်နေတယ် ဆိုတာ ဂုဏ်ရှိတော့။

နောက်ပြီးတော့ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ပိုက်ဆံတော့ ရတာပဲ ဆိုတော့ မိဘလည်းလွတ်၊ ကိုယ်ကလည်း အဲဒီမှာ ကယောင် ကတမ်းနဲ့ဆေးကတ္တသိုလ်ထဲ မားခွဲပေါ့။ တကယ်တကယ် ကျတော့ သူက သိပ်ကို ဝါသနာ ပြင်းထန်နေတာ တစ်နေရာရာမှာ ရှိချင်ရှိ တတ်တာကိုး။ ရှိတော့သူက ဆရာဝန်ဖြစ်ပါရဲ့။ ဖြစ်ပြီးတော့ကျမှ သူ့ စိတ်ထဲမယုံပိုက်လိုပန်းချီဆရာ လုပ်ပြီဆိုပါတော့။ (သို့မဟုတ်) ဒီပြင် လုပ်ငန်း ဝါသနာ ပါချင်ပါမယ် - ကုန်သည် လုပ်ပြီ ဆိုပါတော့။ စီးပွား ရေးလုပ်ချင် လုပ်မယ်ပေါ့။ အဲသလို လုပ်လို့ရှိရင် သူက စီးပွားရေး တွက်ချေကိုက်လို့ ထွက်ပြီး လုပ်တာပဲ။ ဆေးပညာကို အလွဲသုံးစား လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငွေနောက်လိုက်တယ်လို့ ဘယ်နှယ် လုပ် သွားပြောလို့ဖြစ်မလဲ။ သူ့ချမ်းသာရာ ချမ်းသာကြောင်းတော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ဘာသာ ဝါသနာပါလို့ ထွက်လုပ်တော့ ဆင်းရဲ ချင်လည်း ဆင်းရဲပေါ့။ တချို့ဆို စွန့်စွန့်စားစား လုပ်နေတဲ့ ကလေးတွေ ရှိတာကိုး။ ကျွန်တော် တွေသားပဲ - ဥပမာ သူ့ဆရာဝန် လုပ်လို့ ရှိရင် ကြီးပွားနိုင်တယ် ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန် မလုပ်ဘဲနဲ့ သူ့စိတ်ထဲမယ် သူယုံကြည်တဲ့ လုပ်ငန်းလေးကို လုပ်နေတာပဲ။ ပထမတုန်းကတော့ ဆရာဝန်လုပ်ခဲ့တုန်းက ၊ ဆေးကျောင်း တက်ခဲ့တုန်းက သူ့စိတ်ထဲဆရာဝန် လုပ်မယ်လို့ တက်တာပေါ့ ၊ ကြီးတော့ကျမှ သူ့ဝါသနာလေးနဲ့ သူ၊ ဖွံ့ဖြိုးလာတဲ့ ဝီလေးအရ တခြားလုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ကိစ္စဟာ ငွေနောက် လိုက်တာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဆင်းရဲရင်လည်း ဆင်းရဲပစေလို့ လုပ်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီလို တစ်ထစ်ချကြီး ပုံသေဆွဲလို့ မရနိုင်ဘူး ထင်တယ်။

နောက်တစ်ခုက - မေးခွန်းထဲမှာ ပညာရပ်ဆိုင်ရာကြေး

ခေါ်တာပေါ့လေ။ Consultant Fees ပေါ့ ဆရာဝန်တွေက လူနာဆီက တောင်းတာပေါ့လေ။ အတိုင်ပင်ခံ ဆရာဝန်ဆိုတာ Advice ပေါ့လေ၊ ဘယ်ဆေးစားပါ။ဘယ်ဆေးလိမ်းပါ။ သူက ကျွေးချင်မှ ကျွေးမှာပေါ့။ သူက ညွှန်လိုက်တာ၊ ရောဂါ စမ်းကြည့်မယ် - ဘယ်ရောဂါ၊ ဘယ်ရောဂါ ဆိုတာ သူသိတယ်။ ဟုတ်လား- သူသိတဲ့ ဥစ္စာ ၊ ရောဂါသိတော့ ဆေးကို ညွှန်းလိုက်တယ်၊ ဒါပဲလေ - သူလုပ်ငန်းက ၊ သူကဆေးတော့ တစ်လုံးမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဆေးလည်း ထိုးချင်မှ ထိုးမှာပေါ့။ သူညွှန်တဲ့ ဆေးစားပေါ့။ ဆရာဝန် အနေနဲ့ သူဆီက အကြံဉာဏ်ယူခဲ။ (သို့မဟုတ်) ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကြေးပေါ့။ တောင်းလိုက် တယ်။ အဲဒီဥစ္စာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲမယ် ယူတဲ့ အတွက်ကြောင့် သံသရာမှာ ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အဲဒါတော့ သိပ်စဉ်းစားလို့ သဘောမပေါက်ဘူး။ အဲသလိုမျိုးဆိုရင် ဗေဒင်ဆရာတွေ တော်တော်များများ သံသရာမှာ အကုန်လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်ထင်တာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဗေဒင် ဆရာဆိုတာ ကျုပ်သိသလောက် အဲဒါပဲ။ သူတို့လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းက ဒါပဲ ဟုတ်လား- ဘယ်အရပ်ကိုရွှေောင်၊ ဘယ်အရောင်ကို ဝတ်ပါ။ ဘယ်ဟာ လုပ်ပါ။ ယတြာ ဘာချေ ညာချေ ပါ။ ဒါပဲ။ အဲတော့ - ဒီအချိန်မှာ ဒီရက်မကောင်းဘူး။ အဲသလို အကြံ ဉာဏ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဗေဒင်ဆရာ ကို ပိုက်ဆံပေးခဲ့ရတာပဲ။ အခုခေတ် မပြောနဲ့ ဟိုးရှေးတုန်းက တောင်မှ ဆန်တစ်ပြည် ငွေတစ်မတ် တော့ပေးရတာ၊ အခုခေတ် ကျတော့ တစ်ထောင်တန်တို့၊ နှစ်ထောင်တန်တို့ စသဖြင့်၊ ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ထိပေါက်တဲ့ ကိန်းတောင် ဗေဒင် သွားမေးရတာ၊ မပေါက်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မတုန်း၊ အဲတော့ - အဲဒီလူတွေ ဘယ်နဲ့ လုပ်မလဲ၊ ကိုင်း - ထိမပေါက်တဲ့ အတွက်ကြောင့် မပေါက်လို့ သွားပြီးရိုက်လို့ရိုက်ရင် သေကုန်ရုံပဲ ရှိမှာပေါ့။ ပြောချင်တဲ့

အဓိပ္ပါယ်က အဲသလို ထိဗေဒင်သမားတွေ၊ သာမန် ဗေဒင်လက္ခဏာ သမားတွေပေါ့။ အဲဒါတွေတောင်မှ ကျွန်တော်တို့က ပိုက်ဆံပေးပြီး မေးနေရတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒုဟာက အသက်ကိစ္စမို့လို့ - ဒီဆေးသောက်ပါ ပျောက်ပါလိမ့်ဆိုတာက မေးရမှာပေါ့။ ယူလည်းယူရမှာပေါ့။ သူတို့ယူတဲ့ ဥစ္စာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ - သံသရာကြွေး ခံရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဗေဒင်ဆရာ တွေက စခံရမယ် ထင်တာပဲ။ ဒါပါပဲ။
ကောင်းပြီ - အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ကျွန်တော်ပြောချင်တာလေး တစ်ခုရှိတယ်။ အခု စကားစပ်မိလာလို့ပါ။ ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ်ပေါ့။ ဘယ်လောက်လောက် ဖြစ်မလဲဆိုတော့ ၁၉၅၂လောက်ကပေါ့။ ဒါကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံ လေးပေါ့နော်။ ကျွန်တော်က တောင်တွင်းကြီး မှာ အဲဒီတုန်းက တောင်တွင်းကြီးမှာ ကိုတင်စိန် ဆိုတာရှိတယ် ၊ နာရီပြင်ပါတယ်။ စံချိန်သစ်နာရီ ဆိုတာ။ သူနာရီဆိုင် - ဒုထက်ထိလည်း အသက် ထင်ရှားရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူညီ ကိုကျော်မြင့်နဲ့ ရင်းနှီးတော့ ၊ သူဆိုင်တွေတာတွေ သွားလည်း သူဆိုင်ကလည်း ဈေးနားမှာ ခပ်နီးနီး ဆိုတော့ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ အလည်အပတ်ရောက်၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြ ဘာလုပ်ကြနဲ့၊ တစ်နေ့မှာ သူနာရီပြင်ဆိုင်ကို လူတစ်ယောက်က ရောက်လာတယ်။ သူနာရီပြင်ဖို့ အပ်တယ်၊ နာရီက စက်ကသွားနေ တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တံက လည်မလိုက်ဘူး၊ လက်တံက သေကျန် နေရစ်ခဲ့တယ်။ ရပ်နေတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲတော့ - ဒါလေးကို ပြင်ပေးဖို့ သူကပြောတယ်။ ဆိုတော့ - ကိုတင်စိန်က“ ဟုတ်တဲ့ - ရပါတယ် ” တဲ့။ “လေးညင်း ချောင်နေတာပါ ” လေးညင်းဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ နာရီရဲ့ အလယ်က ဗဟိုတိုင်နဲ့ လက်တံနဲ့ကို တွဲထားတဲ့ ပစ္စည်းလေး ဆိုပါ တော့ခင်ဗျား။ အဲဒါလေး ချောင်နေတာပါတဲ့။ ဆို တော့ - ဘယ်လောက် ကျမလဲဆိုတော့ (၂)ကျပ်တဲ့၊ အဲဒီတုန်းက (၂)ကျပ် က ၊ နာရီဖွင့်ပြီးဆေး (ဂိုး)

ဆေးလို့ရှိရင်လည်း (၂)ကျပ်ပဲ၊ တစ်ခုခု ပြင်ပေးရရင်လည်း (၂)ကျပ်၊ ကြီးကြီးမားမား ပစ္စည်းတွေ အစားပြန်ထည့် ၊ သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ပေးရလည်း (၂)ကျပ်၊ အဲဒီတုန်းက။ အဲဒီမှာ (၂)ကျပ် ကျမယ်ဆိုတော့ 'ဟာဗျာ' တဲ့၊ ဟိုလူက ပြောတာ ၊ "ဒီဟာလေးဗျာတဲ့ ညှပ်ပြီးကျပ်ပေးရုံပဲဥစ္စာ ၊ မများဘူးလား" တဲ့၊ "မများပါဘူးခင်ဗျားတဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာပဲ" ဆိုတော့ ၊ "လျော့ ပါဦး" တဲ့ ၊ "ဒီလောက်ကလေး ဥစ္စာဗျာ၊ (၂)ကျပ်ဆိုတော့ များလွန်းတယ်" ဆိုတော့၊ ကိုတင်စိန်က ခပ်အေးအေးပါပဲ၊ သူက ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ သူက - ကျွန်တော်က အသာဘေးက ကြည့်နေတယ်နော်။ "ဒီမှာ ခင်ဗျားတဲ့" "ဒီဥစ္စာဟာ ၊ တကယ်လွယ်လွယ်လေး ပါ၊ သိပ်မခက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောမယ်" ဆိုပြီးတော့ သူက ဇာဝနာတစ်ချောင်းရယ် ၊ နာရီ နောက်ပိတ်ဖွင့်တဲ့ ပစ္စည်းလေး တစ်ခုရယ်၊ နောက်- ကျွန်တော်တို့ ကြေးမူတ် လို့ခေါ်တဲ့ ပလာယာလေးပေါ့၊ နှုတ်ခမ်းပါတဲ့ ပလာယာလေးပေါ့၊ အဲဒါလေးတစ်ခုရယ်၊ နောက်ဝက်အုလှည့်လေး တစ်ခုရယ် ချပေးတယ်၊ (၄)ခုထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်တော့၊ "ကျွန်တော် ၊ အဲဒီနာရီကို ပြင်လို့ရှိရင် ဒီလေးညှင်းကို ကျပ်လို့ရှိရင် ဒီပစ္စည်း ၄မျိုးကိုပဲ သုံးမှာပါ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော်ဝယ်ထားတာပါ။ ဒီမှာ အလကားချပေးမယ်။ လုပ်သွားပါ၊ အလကားလုပ်သွားပါ၊ ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းတွေ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတာပါ၊ ကျွန်တော်ကို တစ်ပြားမှမပေးပါနဲ့၊ လုပ်သွားပါ" ဆိုတော့ ဟိုလူက နည်းနည်းကြောင်သွားတယ်၊ ကြောင်သွားပြီးတော့ "ဟာဗျာ အဲလိုတော့လည်းမလုပ်ပါနဲ့" တဲ့ "မဟုတ်ဘူး လုပ်သွားပါ၊ လုပ်တတ်လို့ရှိရင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပေးနဲ့၊ ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာပါ" တဲ့ ကိုတင်စိန်က ပြောနေတာ တကယ်ကို ရိုးရိုးသားသား၊ လူကလည်း ရိုးရိုးလေးရယ်၊ ဝှုတိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ "မဟုတ်

ပါဘူးဗျာ ကျွန်တော်မလုပ်တတ်လို့ ခင်ဗျား ခိုင်းတာပေါ့ " "ဟုတ်ပါတယ်" "ကျွန်တော် အဲဒါလေးလုပ်တတ်အောင် သင်ထားရတာပါ၊ အဲဒါလေးအတွက် ကျွန်တော် ပိုက်ဆံတောင်းတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောမယ်နော်တဲ့၊ အဲဒါလေးလုပ်တတ်အောင် ကျွန်တော်တော်တော်ကျင့်ခဲ့ရပါတယ်။ တော်တော်လေ့လာခဲ့ ရပါတယ်။ တော်တော် ပညာသင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီပစ္စည်းအတွက်က ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ လုပ်တတ်တဲ့ ပညာလေးအတွက် ဒီ (၂)ကျပ်ကို စားတာပါတဲ့။" ဒီတော့မှ ဟိုလူကလည်း "ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ လုပ်ပါ - လုပ်ပါ" ဆိုတော့ ကျွန်တော်လေ အဲဒီမှာ တော်တော်ကို သဘောကျသွားတယ်။ "ဟာ အတတ်ပညာဆိုတာ ဒါပဲ" ၊ တကယ်စဉ်းစားကြည့်တော့ရော မဟုတ်ဘူးလား။ ကိုင်းဒီပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျား ဖေးတော့ရော ခင်ဗျား လုပ်တတ်မလား။ ကျွန်တော့်ပေးလည်း ကျွန်တော်လည်း မလုပ်တတ်ဘူး။ သူပြောတဲ့ ဥစ္စာက ကျွန်တော်လုပ်ရင် ၅မိနစ် ၆မိနစ် အတွင်းပြီးသွားမှာပါတဲ့။ တကယ်လုပ်ဖေးတော့ တကယ်ပါပဲ၊ ၅မိနစ်တောင် မကြာဘူးထင် ပါတယ်။ ပြီးသွားတာပဲ - ကောင်းသွားပြီ။ နာရီအချိန်တွေ ဘာတွေ တိုက်ပေးလိုက်တယ်၊ သူလည်း အဲဒီမှာ (၂)ကျပ် ပေးပြီး ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်အတော့်ကို သဘောကျသွားတယ်။
ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားဖို့က အတတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆ မတွက်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ အဲဒီ အတတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ တွက်တဲ့ဥစ္စာ တော်တော်များတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ကောင်းပြီ - ဒါအတတ် ပညာနော်။ ကျွန်တော် စကားပြောရင်း ဆိုရင်း သတိရတာ တစ်ခု ပြောလိုက်ဦးမယ်ဗျာ။ အဲဒီဟာက ဘာလဲဆိုတော့ - ကြာလည်း ကြာပြီဗျာ။ စစ်ပြီးစ ၁၉၄၇ - ၄၈ လောက်က ထင်ပါရဲ့။ ပဒေ

သာ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းလား မသိဘူး။ အဲဒီအထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာလေး ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ကလေး ပြန်ပြောပြမယ်။

မီးခြစ်ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုရှိတယ် မီးခြစ်တွေ ထုတ်သမျှ ရောင်းရ တယ်။ အကျိုးအမြတ်တော့ မမြစ်ဘူး။ တွင်ကျယ်သလောက် အကျိုး အမြတ်က မထွက်ဘူး။ ဒီတော့ မီးခြစ် ကုမ္ပဏီက ဘာလုပ်သလဲဆိုရင် သူတို့က ကြော်ငြာတစ်ခုထည့်လိုက်တယ်။ ကြော်ငြာ က ဘာလဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ မီးခြစ်ကုမ္ပဏီဟာ အင်မတန် ရောင်းရတွင်ကျယ်တယ်။ သို့သော် လည်း အကျိုးအမြတ် မထွက်ဘူးတဲ့။ ဒီဥစ္စာ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကျိုး အမြတ်ထွက်အောင် အကြံဉာဏ်ပေးကြပါ။ အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်လို့ရှိရင်တဲ့ ပေးတဲ့လူကို ဆုငွေ ဒေါ်လာ ဘယ်လောက်ပေါ့ဗျာ - ဆုငွေအပြင် သူ့ဖို့ ရှယ်ယာ တစ်ခုပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအထဲမှာ အစုဝင်အဖြစ်နဲ့ တစ်စုထည့်ပေးပါမယ်ဆို ကြော်ငြာ ထည့်လိုက်တာ။ ကြော်ငြာလိုက်တော့ အဲဒီကြော်ငြာကို သူတို့ ဆီမှာ ဘီယာဆိုင်လေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဖတ်မိတယ် ။ ဖတ်မိတော့မှ သူက စိတ်ကူးပေါက်လာတယ်။ အဲဒီမီးခြစ်ကို ထွက်ဝယ် တယ်။ ဝယ်ပြီးတော့မှ သူက အဲဒီမီးခြစ်ကို စီးကရက်ညှိသောက်။ ညှိ သောက်ပြီးတော့ တစ်ဆံပြီး တစ်ဆံ၊တစ်ဆံပြီးတစ်ဆံ ခြစ်တာ။ မီးခြစ် ဆံတွေ အကုန်ကုန်အောင် ခြစ်ပစ်တာ။ ခြစ်ပြီးလို့ မီးခြစ်တစ်ဘူးလုံး ကုန်တဲ့အခါကျတော့မှ ဘီယာဆိုင်မှာ အဲဒီခေတ်တုန်းကတော့ သူတို့ဆီမှာ ရှိတဲ့ ဆိုင်တွေမှာ စာရေးဖို့ ကလောင်တံတို့၊ ခဲတံတို့၊ စာရွက်တို့ပေါ့ ခင်ဗျာ။ အသင့် စားသုံးသူတွေအတွက် ထားပေးတဲ့ လက္ခဏာရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ ခဲတံ တောင်းပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ရေးပေးလိုက်တယ်။ အကြံဉာဏ်ပေးလွှာ၊ ကုမ္ပဏီကို ပို့လိုက်တယ်။ ၂လလောက် အကြာမှ အဲဒီလူကို ဆုပေးတဲ့အပြင် ၊ နောက် - အစု ရှယ်ယာလေး တစ်ခုပေးလိုက်တယ်။ ပေးလိုက်တဲ့ အကြံဉာဏ်ကဘာလဲ-

ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြောမှာနော်။ “ခင်ဗျား တို့ မီးခြစ်ဆံကို ကျုပ်ခြစ်ကြည့်တယ်။ ခြစ်ပြီး စီးကရက် မီးညှိတဲ့အခါကျတော့ (၃)လိပ် မကဘဲနဲ့ ၄ လိပ် -၅လိပ် ထိအောင် မီးညှိလို့ရတယ်တဲ့။ လူတွေဟာ စီးကရက်ကို မီးညှိလို့ရှိရင် များသောအားဖြင့် တစ်ယောက်တည်း၊ ဒီ ထက်ပိုရင် နှစ်ယောက်၊ အများဆုံးမှ သုံးယောက်ပေါ့။ အဲတော့ခင်ဗျားတို့ မီးခြစ်ဆံဟာ သိပ်ရှည်လွန်းနေတယ်။ နည်းနည်းတိုပစ်လိုက်ပါ။ မီးခြစ်ဆံ တိုတဲ့အတွက် ကြောင့် မီးခြစ်ဘူးကလည်း တိုသွားပါလိမ့်မယ်။ မီးခြစ်ဘူး တိုတဲ့အတွက်ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သစ်သား အကုန်သက်သာ သွားပါလိမ့်မယ်တဲ့” ။ ပထမတစ်ချက် ၊ နောက်တစ်ချက်က ဘာလဲဆိုတော့ “ခင်ဗျားတို့ မီးခြစ်ဆံမှာ မီးခြစ်ခြစ်တဲ့ယမ်းက ဘူးရဲ့ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ကပ်ထားတယ်။ ကျုပ်က မီးခြစ်တစ်ဘူးလုံး ကုန်အောင် ယမ်းကို ခြစ်ကြည့်တယ်။ အဲဒါ တစ်ဖက်တောင်မှ မကုန်ဘူးတဲ့။ အဲတော့ ကျန်တဲ့တစ်ဖက်ကအလဟဿ ပိုနေတယ် ။ အဲတော့ မီးခြစ်ယမ်းကို မီးခြစ်ဘူးရဲ့ တစ်ဖက်မှာထားပါတဲ့။ သို့သော် လူတွေမှာ ညာသန်များတဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ ညာဘက်မှာ လုပ်ဖို့တော့ သတိထားပါတဲ့” ။ ဒါလေးပဲပေးလိုက်တာပဲ။ အမြတ် ထွက်လာတယ်။

ကိုင်း - ကောင်းပြီ ။ အဲဒီလူဟာ အတတ်ပညာရှင်ကြီးလား။ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့လို သာမန်လူပဲ။ သို့သော် သူ အကြံဉာဏ်ကိုတန်ဖိုး လျော့မထွက်ပါနဲ့။ အတတ်ပညာဆိုတဲ့ သဘောကို ကျွန်တော်တို့ တန်ဖိုးလျော့ထွက်လို့ရှိရင် အင်မတန် လူမျိုးညံ့သာရောက်ပါ တယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခုနပြောလိုက်တဲ့ Consultant Fees လို့ခေါ်တဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကြေးကို ပြန်ထွက်ကြည့်မယ် ဆိုရင်၊ နားကျပ်ထောက်တာတော့ ကျွန်တော်လည်း ထောက်တတ်သားပဲ။

တူနဲ့ ဒူးထုရင် ကျွန်တော်လည်း ထုတတ်တာပဲ။ ဘာတုန်းလို့ မေးရင် ကျွန်တော် မပြောတတ်တော့ဘူး။ အဲဒီဥစ္စာ ကျွန်တော် တတ်မှ မတတ်ဘဲ။ အဲတော့ ကျွန်တော်ဆီက အကြံဉာဏ် ဘာတန်ဖိုးရှိမလဲ။ သို့သော် တန်ဖိုးရှိတဲ့လူ၊ တတ်တဲ့ လူကျတော့ သူက “ဒီဆေးစား၊ ဒီဆေးစားပါ” ဆိုတာ ၊ သူဒါအတွက်ကို အများကြီး လေ့လာခဲ့တာ။ ခုနကပြောသလို တန်ဖိုးရတန်ကြေး ပေးရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာမှာလည်း ရှိသားပဲ “ခါတ်စာ” ဆိုတာ၊ ခါတ်စာကုတဲ့နည်းဆိုတာ ရှိတယ်။ ခါတ်စာ ကုတဲ့နည်း ဆိုတာ လျက်ဆားတောင် ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဆေးတစ်မူနဲ့ မပေးဘူး။ ဆေးတစ်ခွက်မတိုက်ဘူး။ သူက ပြောလိုက်တဲ့ ဥစ္စာက လူနာကို ကြည့်တယ်။ ရာသီဥတုကို ကြည့်တယ်။ အချိန်ကို ကြည့်တယ်။ ရာသီမပိုင် ဆေးမကိုင်နဲ့ ဆိုတာရှိတယ်။ ခါတ်မသိလို့ပါ ခါတ်သိရင် အလွယ်လေး ဆိုတာ - အဲဒီ ခါတ်ပညာကလာတာ။ ဒါပေမယ့် ခါတ်သိဖို့ကိစ္စ - သိပ်ခက်တဲ့ ကိစ္စ ။ အဲဒီ ခါတ်ကို သိလိုက်ပြီ ဆိုတော့ လူမမာအခြေအနေကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကံ - ဝက်သားနဲ့ ဇီးဖြူသီးနဲ့ ချက်စားရမယ်။ ဝယ်ပြီးချက် သူက ကျွေးတာမှ မဟုတ်တာ။ သူချက်စားနိုင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဆရာကို မပေးရဘူးလား။ ပေးရတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အသိပညာ အတတ်ပညာ အကြံမျိုးကို မဆိုထားနဲ့ ခုနက မီးခြစ်ဆဲလေး ခြစ်ပြီး ပေးလိုက်တဲ့အကြံ ဉာဏ်ပေးတဲ့ လူရဲ့ အကြံဉာဏ်တောင်မှ တန်ဖိုးရှိတယ်။ အဲဒီလို အကြံဉာဏ်မျိုးရဲ့ တန်ဖိုးကို နားလည်ဖို့တော့ လိုပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ချုပ်ပြောလိုက်တော့မယ်နော်။ ဒါအခု ကျွန်တော် ပြောနေတာ မောင်သွေးချွန်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်။ မေးခွန်းထဲပါတာ ကျွန်တော် ပြောနေခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် ချုပ်လိုက်ပါတယ်။

ခု-ဒီမှာတင် ကျွန်တော်ရဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက် အမေးအဖြေ ကဏ္ဍဆိုပါတော့၊ ဆွေးနွေးပွဲပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော်ဖြေခဲ့တဲ့ ဥစ္စာတွေထဲမှာ

ကျွန်တော်ဟာ သင့်တာလည်း ရှိချင်ရှိမယ်။ မသင့်တာလည်း ရှိချင်ရှိမယ် ပေါ့။ ဒီထက်ပိုပြီး ပြောရရင်တော့ မှားတာရှိရင်လည်း ရှိမယ်။ မှန်တာ ရှိချင်လည်းရှိမယ်။ အစွန်းနည်းနည်းရောက်တာလည်း ရှိချင်ရှိမယ်။ ဒီကနေ လူငယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ စေတနာ အပြည့် အဝနဲ့ ဖြေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်စေတနာ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိလိမ့်မယ် လို့လည်း ထင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အထဲမှာ ဖြည့်စွက်စရာရှိရင် ၊ မှားနေလို့ ထည့်ပေးစရာရှိတယ်လို့ထင်ရင် ကျွန်တော်ကို လှမ်းပြီး စာရေးပါ။ ဒီသင့်ဘဝအောင်မြင်ရေးကနေ ရေးပါ။ တခြား ကျွန်တော့်ဆီ တိုက်ရိုက်ရေးချင်လို့ပဲဖြစ်စေ၊ တခြားမဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်စောင်မှာ ကျွန်တော့်ကိုပေါ့ - ကျွန်တော်ရဲ့အပြစ်ကို ထောက်ပြပြောတာ ဖြစ်စေ- ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့ လက်ခံပါမယ်။ အဲဒါကိုလည်း ပြန်ပြီး ဖြေရှင်းနိုင်ရင်လည်း ဖြေရှင်းပါမယ်။ ဟုတ်တယ် -အဲဒီနေရာလေး တော့ ကျွန်တော်တိမ်းသွားတယ်။ မှားသွားတယ်လို့ ကျွန်တော်ဝန်ခံဖို့ အသင့်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ လူငယ်တွေအပေါ် ဒီကနေ ငွေတိုး ဝါးတား ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းလေးတွေ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားဖြေ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကသာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပဓာန ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော်ပြောချင်ပါတယ် - ဒါပါပဲ ။ ။

လူငယ်အပေါင်း ကောင်းမြတ်သော ဘဝရည်မှန်းချက်များ ထားရှိနိုင် ကြကာ သတိနှင့် ဉာဏ်ပညာ ဦးစီးလျက် အောင်မြင်ကြပါစေ။

ပေဒင်နှင့် ဘဝရည်မှန်းချက်

“သင့်ဘဝ” မဂ္ဂဇင်းက ဦးဆောင်ကျင်းပခဲ့သည့် ကျွန်တော် ဆွေးနွေးဟောပြောခဲ့ရသော “ဘဝရည်မှန်းချက်” အကြောင်းကို စာဖတ်သူ သိရှိပြီး၊ (ဖတ်ရှုပြီး) ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ထိုဆွေးနွေးပွဲကို မတက်လိုက်ကြရသူများမှာ နယ်မြို့များက ဖြစ်နေသော ကြောင့် တက်ခွင့်မရလိုက်သူများတွင် အချို့က အခွင့်အရေး ကောင်းကြီး တစ်ခု လက်လွှတ်သွားသည်ဟုပင် ထင်မိကြောင်း စသည်ဖြင့် ကျွန်တော်ကို ပြောကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှထူးခြားလှသည် မဟုတ်ကြောင်း မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်ကြည့် လိုက်လျှင်လည်း အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မေးချင် မြန်းချင်တာလေးတွေ ရှိနေသောကြောင့်သာ ဤသို့ ပြောကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို လည်း ကျွန်တော် ရိပ်မိခဲ့ပါသည်။

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

၀၅၀ အောင်သင်း

ယခုတော့ဖြင့် “သင့်ဘဝ” မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်ထံသို့ လှမ်း မေးလိုက်ပြန်ပါသည်။ သူ၏ မေးခွန်းမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အတန်အသင့် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်အမြင်ကို ပြန်လည်ဖြေကြား လိုက်ရပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအဖြေကို “ပိုင်၊ အမ်၊ စီ၊ အေ ဆွေးနွေးပွဲ၏ နောက်ဆက်တွဲ” ဟုပင် ခေါ်နိုင်မည်ထင်ပါသည်။ သူ၏မေးခွန်းက . . .

ဆရာဦးအောင်သင်း၏ လိပ်စာကို မသိသောကြောင့် “သင့်ဘဝ” မှတစ်ဆင့် မေးပါရစေခင်ဗျား။

(မေး) ပေဒင်လက္ခဏာအရ မိမိတွင် လုပ်ရန် မသင့်သော (အကျိုးမပေးဟု ဆိုသော) အလုပ်အား မိမိက ရည်ရွယ်ချက်ထားမီ၊ လုပ်ရန်ဆန္ဒ ပြင်းပြမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အနေနှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို စွန့်လွှတ်ရမည်လား၊ ဆက်လုပ်ရမည်လား၊ ဖြေဆို ပေးပါခင်ဗျား။ (ပေဒင်လက္ခဏာအား အရမ်း ယုံကြည်လွန်း၍တော့ မဟုတ်ပါ)

ကျေးဇူးပြု၍ သင့်ဘဝက ဆရာဦးအောင်သင်းအားပြုပြီး သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ ကျွန်တော်အိပ်ဖြစ်ဖြစ် ဖြေကြား ပေးပါရန် တောင်းပန်အပ်ပါသည် ခင်ဗျား။

ထိုစာအောက်တွင် သူ၏အမည်၊ လက်မှတ်နှင့်တကွ လိပ်စာ ကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့လိပ်စာကို ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပါ။ သူ့အမည်တွင် “ကျော်” ဆိုတာပါနေသည့် အတွက် “မောင်ကျော်” ဟုပဲ သုံးလိုက်ပါသည်။

မောင်ကျော်ရဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းထဲမှာ ဦးဦး များများရောက်လာလိုက်တဲ့ အတွေးကတော့ ကမ္ဘာမှာ ကြီးပွား ထွန်းကားသွားတဲ့လူတွေရဲ့ အကြောင်းပါပဲ ။ မှတ်မိသလောက်

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ဗေဒင်လက္ခဏာ ဟောတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လို့ သည်လို ကြီးပွားလာခဲ့ရတယ် ဆိုတာမျိုး မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခါမှ မဖတ်လိုက်ဖူးပါဘူး။ စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြလွန်းလို့ အောင်မြင်ကြီးပွားသွားခဲ့တယ် ဆိုတာမျိုးကိုသာ တွေ့ရတတ်လေ့ရှိပါတယ်။

နောက်ပြီး သတိထားမိသလောက်မှာ အနောက်တိုင်းက လူတွေဟာ လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် စိတ်ပညာဆရာနဲ့ သွားပြီးတိုင်ပင်ချင် တိုင်းပင်ဖို့ရှိတယ်။ ဗေဒင်လက္ခဏာဆရာနဲ့ သွားပြီး တိုင်ပင်ကြတယ် ဆိုတာမျိုး မကြားဖူးသလောက်ပါပဲ။ နောက်ပြီး တွေ့ဖူးသလောက် အင်္ဂလိပ်စတဲ့ ဥရောပတိုက်သားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ မွေးရက်ကိုသာ သေချာသိကြတယ်။ မွေးနေ့ (တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ ဆိုတာမျိုး) ကို တစ်ယောက်မှ မသိကြဘူး။ သူတို့ က မြန်မာပြည်ကို ရောက်လာလို့ ဗေဒင်ကို လေ့လာကြည့် ချင်ကြ တော့မှသာ သူတို့ မွေးနေ့ကို နှစ်တစ်ရာပြကွဲခန့် လိုဟာမျိုးမှာ ရှာကြည့်ကြရတယ်။ ပြောချင်တာက တခြားလူမျိုးတွေထက် ငါတို့မြန်မာပြည်တွေဟာ ဗေဒင်ကို ပိုပြီးယုံကြည် တတ်ကြသလား ဆိုတာပါပဲ။

တစ်ခါက အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်က မြန်မာလူမျိုးတိုင်းဟာ (မြန်မာလူမျိုးအားလုံးဟာ) ဗေဒင်ကို စိတ်ဝင်စားကြတယ် ဆိုတာ ဟုတ်လားလို့ မေးဖူးတယ်။ ရုတ်တရက် လူတိုင်းမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဖြေလိုက်မိတော့မလို့ ဖြစ်သွားပါတယ်။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ငါတို့ဟာ နာမည်ကိုတောင် နေ့သင့် နံသင့် မှည့်ချင်တတ်ကြတာကလေးတွေ ၊ တနင်္ဂနွေဆိုရင် ဂဠုန်ပဲ၊ တနင်္လာ ဆိုရင် ကျားပဲ၊ အရပ်မျက်နှာအားဖြင့် အရှေ့မြောက်ထောင့်ပဲ ဆိုတာမျိုးတော့ လူတိုင်းလိုလို သိနေကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အားလုံးလောက်

နီးပါးပဲ ဆိုတာမျိုး ပြန်ဖြေလိုက်ရပါတယ်။ ဗေဒင်ဟောကိန်းတွေ ဘာတွေကို မယုံကြည်ဘူးဘဲထားလိုက်ပါဦးတော့၊ ခုနကလိုဟာမျိုးကိုတော့ သိနေကြတယ် မဟုတ်လား။ အရေးကြီးတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်လိုဟာမျိုးဆိုရင် နေ့ကောင်းရက်မြတ်သာကို ရွေးကိုရွေးကြတာအမှန်ပဲ။

ပြောချင်တာက ငါတို့မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ဗေဒင်အစွဲကြီးက ရှိကို ရှိနေတတ်ကြလေတော့ မောင်ကျော်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။

သို့သော်လည်း ဗေဒင်ဟောကိန်းကို အပြည့်အဝကြီး စွပ်မယ့် လိုက်ဖို့ကိုတော့ ပြောလိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် သမိုင်းနဲ့ ချီလိုက်ပါစို့ကွာ။ မင်္ဂလာကို ဖတ်လိုက်ရတော့ ဘုရင်မင်းခေါင်နဲ့ သားတော် မင်းရဲကျော်စွာကို ချက်ချင်းပြေးပြီးသတိရလိုက်မိပါတယ်။ မှန်နန်းရာဇဝင်တော်ကြီး (ဒုတိယတွဲ) ကိုကောက်လှန်လိုက်တော့ ချက်ချင်း ပြန်တွေ့တာပါပဲ။

ဘုရင်မင်းခေါင် ၊ မင်းရဲကျော်စွာနဲ့ ရာဇာဓိရာဇ်တို့ရဲ့ စစ်ပွဲကြီး အကြောင်းကို အားလုံး သိကြပြီးဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ချို့မှာတော့ မင်းရဲကျော်စွာ တို့က ပြည်မြို့က စုန်ပြီး ဒဂုံကို ရောက်နေတယ်။ ရာဇာဓိရာဇ်ကတော့ သူ့ရဲ့ နေပြည်တော် ဟံသာဝတီပဲခူးမှာပဲပေါ့။ ရေးထားပုံကို ကြည့်ပါဦး . . .

**ဒဂုံနံတွင် ရွှေနန်းသခင် ဘုရင်မင်းခေါင်လည်းကဒေဝစံ
ချောင်းတို့ တံတားပစ်သည်။ မြင်းတူးသာအောင် ဖျဉ်ကိုချည်း
ခင်းရ၏။ တံတားပြီးလျှင် ဟူးရာတတ်များ မင်းရဲကျော်စွာတို့
စာဆတ်ကုန်၏။ နယုန်လသည် ရွှေနန်းသခင် ပဲခူးသို့ ချီတော်
ပူတော့၊ ပဲခူးကို အလိုတော် ပြည့်တော့မည်။ ဆက်သည့်စာကို
မင်းရဲကျော်စွာက မမည်းတော် ရွှေနန်းသခင် သို့ ဆက်ရလေ
၏။ ရွှေနန်းသခင် ကြိုတင်တော်မမူ၊ တူးရာတတ်တို့မည်မှန်း
မသိ၊ အခွေနှင့်အတူဆိုသော စကားကို ယူရမည်လော။**

**တောင်းသည်ပဲဖြစ်စေ စစ်ရေးမက်ရာကို ထောက်သော်
ဆင်ခင်း မြင်းခင်းသာ အကြောင်းဖြစ်သည်။ အခု မိုးလေကျ၍
ဆင်ခင်းမြင်းခင်း ဖျက်ခဲ့ပြီ။
မွန်မင်းတို့ကို ရှုံးခဲ့သည်လည်း ပျက်စီးလှအောင် မရှိသေး။
ကျွန်ုပ်၊ အမှူးအမတ် တစ်ကျိပ် နှစ်ကျိပ် သာ သေပျောက်သည်။
ယင်းတို့ကို အလျင်အမြန် မသင့်ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။**

စကားတွေက တချို့နေရာတွေမှာ ရှေးသုံးဖြစ်နေတာလေး တွေကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ “ဟူးရားတတ်တို့ မည်မှန်းမသိ” ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဗေဒင်ဟူးရားတွေဟာ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိလို့ ပြောလိုက်တာပါပဲ။ အချွေးပြောသလို ပြောတယ်ပေါ့။ သူတို့ပြောသလို ကိန်းခန်းအခြေအနေ တောင်းတယ်ပဲ ထားလိုက်ဦးတော့၊ ပကတိ အခြေအနေမှာ မိုးလေကျပြီ၊ ဆင်ခင်းမြင်းခင်း မသာတော့ဘူး ။ စစ်ချီဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် မင်းရဲကျော်စွာ က ခမည်းတော်ရဲ့ စကားကိုမကြိုက်ဘူး။ ဇွတ်ချီတက်တယ်။ ဘာဖြစ်သလဲသိလား။ ပတ်ချာလည်အောင် ပြေးလွှား ခဲ့ရတဲ့ပြင် ထမင်းသုံးနှစ်တောင် ငတ်လိုက်သေးတယ် ။

ဒီတော့ မောင်ကျော် စဉ်းစားဖို့ သင့်တာက မင်းရဲကျော်စွာနဲ့ မင်းခေါင်ရဲ့အပါးမှာ ခစားကြတဲ့ ပညာရှိတွေဟာ သူ့ခေတ်သူအခါ မှာ တော်ပေ ကျော်ပေ ဆိုတာမျိုးတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ သက်ဆိုင်ရာ လောကီ ပညာမှာ တကယ်ကို သိကြကွမ်းကြသွေ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကို ယုံမှား စရာမရှိဘူး။ သို့ပေမယ့် ဘုရင်မင်းခေါင် က သူတို့ရဲ့ “တွက်ကိန်း” ကို ဘာပြောသလဲ။ ပကတိအခြေအနေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ပြီး “အဇ္ဈစကားလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ဗေဒင်က ဘာပဲဟောနေနေ မုချ ဆတ်ဆတ်ကြီး မှန်လိမ့် မယ်ဆိုတာမျိုး မယုံလိုက်ပါနဲ့။ အဲဒါက ပထမအချက်ပဲ။ ဆက်ပြီး ပြောချင်သေးတာက -

ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြုံဖူးတာတစ်ခုကို ပြောချင်ပါသေးတယ်။ ငါဟာ ဗေဒင်ကို စိတ်ဝင်တစား မမေးတာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက် ရှိပြီ။ မယုံဘူး ယုံတယ်ရယ်လို့ကို မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကို မဝင်စားတော့ တာပါ။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အားကိုးရမယ်၊ ကိုယ့်ဆင်ခြင် ဉာဏ်ကိုသာ အားကိုးရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးဝင်လာခဲ့တာကြောင့် လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ခပ်ငယ်ငယ်က မေးခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်တာပါပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်လောက်က နာမည်ကျော် ပေဆိုတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ဆီမှာဗေဒင်လက္ခဏာ မေးခဲ့ဖူး ပါ တယ် ။ သူ့ဟောကိန်းတစ်ခုမှာ ဘာပါလာသလဲဆိုတော့ “အသက် သုံးဆယ်ငါးနှစ်မတိုင်မီမှာ ဖြေစရာ စာမေးပွဲတွေကို ပြီးအောင် လုပ်ထားပါ။ သုံးဆယ်ငါးနှစ်ကျော်ရင် ဘာစာမေးပွဲမှ မအောင်နိုင်တော့ဘူး” တဲ့။ ငါလည်း နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားတယ်။ အသက်ခုနှစ်ဆယ် ရှစ်ဆယ် ဆိုတာမျိုး မှတ်ဉာဏ်သတိနဲ့နည်းသွားတဲ့ အချိန်ဆိုရင် ထားလိုက်ပါတော့။ ဘာကြောင့် သုံးဆယ်ငါးနှစ် လောက်အရွယ်မှာ ပြောပါလိမ့်မလဲပေါ့။ နောက်တော့လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပါပဲ။ ငါ့မှာ စစ်တက္ကသိုလ် စသည်အားဖြင့် နယ်ကောလိပ်တွေ လျှောက်သွားနေရတာနဲ့မဟာဝိဇ္ဇာကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပြန်ရောက်လို့အသက်လေးဆယ်လောက်ကျမှ ဖြေရပါတယ်။ ဂုဏ်ထူးထွက်တဲ့အပြင် အဆင့် (၁) တောင် ချိတ်လိုက်ပါ သေးတယ်။

ဒီစာကို ရေးနေရင်း သတိရလာလို့တစ်ဆက်တည်းပြော ရပါဦးမယ်။ “အောင် ဥပဒေသင်တန်း” ဆိုတာ မင်းကြားဖူးမှာပေါ့ ။ ဆရာဦးအောင်မြင့်ဆိုတဲ့ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ပို့ချတဲ့ သင်တန်းပါ။ အဲဒီသင်တန်းမှာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလုပ်နေသူက ငါ့တပည့် “ခင်မောင်ဌေး” ဆိုတဲ့အကောင် ။ ဒီအကောင်က ငါ့ကို အလွန်ချစ်ပါတယ်။ အဲဒီ

သင်တန်းတက်ပြီး အထက်တန်းရှေ့နေစာမေးပွဲကို ဇွတ်ရော၊အတင်းရော၊ အမေ့ရော ဆိုတာမျိုး အဖြေခိုင်းတာပါ။ ငါမဖြေရင် သူသေတော့မယ့် အတိုင်းပါပဲ။ အဲဒါနဲ့ပဲ (ဒီကောင်ကို ကြောက်ရတာနဲ့ ပဲ) အနီးကပ် တစ်လသင်တန်း တက်ပြီး ဖြေလိုက် ()ပိုင်းလုံးကိုတစ်ချိတည်းနဲ့ အောင်လိုက်ပါသေးတယ်။ (အဲဒီမှာတော့ ငါက တော်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး ဆရာကိုယ်တိုင်ကကို စာသင်ကောင်းလွန်းလို့ အောင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ) ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ငါပြောချင်တာက အဲဒီ ရှေ့နေ စာမေးပွဲ အောင်တော့ ငါ့အသက် ငါးဆယ်ကျော်နေပြီ။

ကဲ . . . ဒီလိုဆိုလိုက်တော့ ခုနက နာမည်ကျော် ဗေဒင်ဆရာကြီး ဟောလိုက်တာ သွက်သွက်လည်အောင် မှားမနေဘူးလား။

နောက်တစ်ခု သတိရလာလို့ ပြောရဦးမယ်။ ငါမှတ်မိ သလောက်ကတော့ (၁၉၅၀) လောက်ဆိုက ထင်မိတာပဲ။ ဒီအခါမှာ ဗေဒင်ဆောင်းပါး၊ နက္ခတ်ဆောင်းပါး၊ လက္ခဏာ ဆောင်းပါးတွေဟာ အတော်လေး ခေတ်စားလိုက်ဖူးသေးတယ်။

ဗေဒင်ပညာရှင် “ပျဉ်းမနား ဦးသန်းမောင်” ဆိုတာကို မင်းတို့ သိကြပါဦးမလားမသိဘူး။ သူ့ဗေဒင်တော့ဖြင့် ငါက သေချာမသိဘူး။ စာရေးတာတော့ဖြင့် အလွန်ကောင်းတယ်။ အခုငါပြောမယ့် ကိစ္စကိုလည်း သူ့စာအရေးအသား ပရိယာယ် လိမ္မာ လွန်းလို့ မှတ်မိနေတာပါပဲ။ ဆရာကြီး ဦးရန်အောင် ဟာ ဇာတာကို ပေးပြီး သူဘယ်တော့ သေမလဲ ဆိုတာကို ဟောခိုင်းတယ်။ အာယုဖြစ်တယ် ဆိုတာမျိုး . . . ရှိမှာပေါ့။ ဦးသန်းမောင် က အဲဒီ ဟောစာတန်းကို (သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်းမှာထင်တယ်) အတိ အလင်းထည့်ပြီး ဟော လိုက်တယ် ။

ငါမှတ်မိသလောက် ကတော့ ဆရာဦးရန်အောင်ရဲ့ လင်အနေ အထားနဲ့ စနေဂြိုဟ်ကိုအဓိကထားပြီး ဟောသွားတာပါပဲ။ စနေဂြိုဟ်က

ဘယ်နှစ်တန်ကနေပြီး ဘယ်လိုမြင်လိမ့်မယ် ဆိုတာမျိုးတွေ တွက်ပြီး တော့မှ ဆရာဦးရန်အောင်က အသက် (၃၅)နှစ်မှာ သေရလိမ့်မယ်လို့ ဟောလိုက်တာပါပဲ။ ပျဉ်းမနား ဦးသန်းမောင် ဘယ်လောက်စာရေးကောင်း တယ်ဆိုတာ ငါမှတ်မိသလောက် ထည့်ပေးလိုက်ရဦးမယ်။ လုံးစေ့ပါဌ်စေ့ မတူရင်တောင်မှ သိပ်မတိမ်းလှဘူး လို့ ပြောနိုင်အောင်ကို မှတ်မိနေတာပါ။ စာအရေးလိမ္မာ လိုက်ပုံက . . .

“(ဤသို့ ဤသို့သောအချက်တို့ကြောင့်)စနေဂြိုဟ်သည် ဆရာ ဦးရန်အောင်အား အသက် (၃၅)နှစ်တွင် မှချသေလိမ့်မယ်ဟု ဟောလိုက် ရပါသည်။ သို့ ဗေဒင်ဆိုသည်မှာ ဂြိုဟ် နက္ခတ်တို့၏ အလေ့အထကို မှတ်သားပြီး အနာဂတ်ကို ဟောကိန်းထုတ်ရသော ပညာဖြစ်ပေသည်။ စနေဂြိုဟ်သည် လူသတ်ဂြိုဟ်ဖြစ်လျက် ဤသို့ သော အနေအထားမျိုး ရောက်တိုင်း လူကို သတ်တတ်သောကြောင့် ဦးရန်အောင်ကိုလည်း သတ်လိမ့်မည်ဟု ဆိုလိုက်ရသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ စနေဂြိုဟ်က မသတ်ခဲ့လျှင်မူကား ဦးရန်အောင်၏ ရန်သူဖြစ်သော စနေဂြိုဟ်က ပင်မသတ်ဘဲ ထားခဲ့ပါသေးလျှင် မိတ်ဆွေဖြစ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ မှာ လက်ခမောင်းခတ်လောက်အောင် ဝမ်းမြောက်တော့မည် ဖြစ်ပါသတည်း” တဲ့ ။

ကဲ . . . ဘယ်လောက်စာရေးပုံ လိမ်မာသလဲ။ ငါ့မှာသဘော ကျလိုက်တာလေ။ စိတ်ထဲမှာ စွဲသွားတာပဲ။ ဦးသန်းမောင် ဟောတာ မှားနေရင်တောင်မှ အပြစ်တင်ရက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အောက်မေ့မိ လိုက်တယ်။ ဦးသန်းမောင် မှားပါစေလို့လည်းအောက်မေ့မိလိုက် သေးတာပေါ့။ တကယ်လည်းမှားတာပါပဲ။ ဦးသန်းမောင်က ကွယ်လွန်တာ အတော်ကြာသွားပြီ။ ဆရာကြီး ဦးရန်အောင်ကတော့ မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်း ကျန်းမာချမ်းသာလျက်ပဲ။

ဒီတော့ ကျည်းကန်ရှင်ရေးတဲ့ မေတ္တာစာထဲက “ဆေးသမား လည်းသားသေ၊ ဗေဒင်ဆရာလည်း နွားပျောက်၊ ဆောက်သမားလည်း ထွင်းမကောင်း၊ စောင်းသမားလည်း တေးမပြီ၊ ပန်းချီသမား လည်း ဟန်မရ. . .” ဆိုတဲ့စကားကို သွားပြီး သတိစရာဖြစ်မနေပေဘူးလား။

နောက်တစ်ခု စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာလေး တစ်ခုကို ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး “သရက်ထောင်” ထဲ ရောက်နေတော့ ငါက အသက်ခပ်ငယ်ငယ်ကိုးကွ။ ထောင်ထဲမှာ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ။ လွတ်ချင်တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီမှာ ပွင့်ဖြူက အလံနီ “သခင်ဖိုးဘ” ဆိုတာ ပါလာတယ်။ သူက ငါ့ထက် အသက် တော်တော် လေးကြီးပါတယ်။ သူက ဗေဒင်တတ်တယ်ကွ။ တခြား အလံနီ တွေတော့ဖြင့် မပြောတတ်ဘူး။ ငါ့အပေါင်းအသင်း အလံနီတွေကတော့ဖြင့် ရုပ်ဝါဒကို ပြောလိုက်တာကလည်း မိုးမွန် နေတာပဲ။ ဗေဒင်တို့ လက္ခဏာတို့လို့ လောကီပညာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလိုက်ကြတာ မပြောပါနဲ့တော့။ ဝါနဲ့ သခင်ဖိုးဘကို ငါဘယ်တော့ ထောင်ကလွတ်မှာလဲ ဗေဒင် တွက်ပေးစမ်းပါပေါ့ကွာ။ ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်ရတာပေါ့။ သူကလည်းကွာ နေ့ရွှေညရွှေ နဲ့ တော်တော်နဲ့ တွက်မပေးဘူး။ ငါ့မှာ သူ့ကို နင်းနှိပ်ပေးလိုက်ရ သေးသဗျား)

ဝါနဲ့ နောက်တော့ “တော်ပြီဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ နေ့ရွှေညရွှေနဲ့ ဘာဘာညာညာ ပြောတော့” မှ “ကဲကွာ - ဒီနေ့ နေ့လယ် တွက်ပေး မယ်တဲ့။ ဝါနဲ့ အဲဒီနေ့လယ်ရောက်တော့ ငါကလည်းသူ့အနားမှာ သူကလည်း ဘယ်သူယူလာလို့ ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ ကျောက်သင် ပုန်းကလေးနဲ့ တခြောက်ခြောက် တွက်နေတယ်။ ငါ့ကိုလည်း ဘာ သက္ကရာဇ်၊ ဘာမွေးနေ့မှ မမေးဘဲ တွက်နေတာဆိုတော့ ငါက “ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တွက်ပေးမယ်ဆိုပြီး ဘာမှမမေးဘဲ ဘယ်လို လုပ်တွက်နေတာ

လဲ ” ပေါ့။ သူက “ငါ့ဇာတာငါ တွက်နေတာကွ” တဲ့ ။ သခင်ဖိုးဘ တော်ပြီဗျာ။ ကျုပ်ကို တွက်ပေးစမ်းပါဆိုမှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြန်တွက် နေရတယ်လို့ပဲ ” လို့ ပြောလိုက်တော့ သူကဘာပြန်ပြောလဲ သိလား။ “ဟေ့ကောင် အောင်သင်း၊ မင်းနား မလည်ရင် အသာနေစမ်းကွာ၊ ဗေဒင်ဆရာ ဆိုတာမှလည်း ကိစ္စတာပဲကွ။ သူကကောင်းနေရင် ဟောသမျှ စွတ်ဆက်ပြီး မှန်ချင်မှန် သွားတာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကံနိမ့်နေရင် ဟောလိုက်သမျှ တလွဲချည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားတာ၊ ဗေဒင်ဆရာဆိုတာ ကိုယ့်ဇာတာကိုယ်ပြန်ပြီး စစ်နေရတယ်ကွ။ ဇာတာနိမ့်နေတဲ့အခါမျိုးမှာ မဟောရဘူး။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တယ်၊ ဥပုသ်ကြီးဝင်တယ် ဆိုပြီး ခဏတဖြုတ် အနားယူရတယ်ကွ ” တဲ့။ ငါ့မှာ ရယ်လိုက်ရတာ မောင်ကျော်ရာ။

ကဲ. . . ဒီတော့ “မင့်ဗေဒင်ဆရာရဲ့ ဇာတာကိုလည်းစစ်ကြည့်ဖို့ လိုလိမ့်ဦးမယ်” လို့ ပြောရမလို့ ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ နောက်ပြီး သူကကော ဘယ်လောက်အထိအောင် ပညာကြီးသလဲ ဆိုတာက ရှိသေးတယ် ။ နောက်ပြီး မင်းက ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး ဗေဒင် လက္ခဏာနဲ့ပဲ ဘဝ ခရီးကို လျှောက်တော့မှာလား။ နောက်ပြီး ငါတို့ မြန်မာစကားပုံ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ “ကံယုံ၍ ဆူးပုံမနင်းရာ၊ ကျားရဲရာ ကြမ္မာမယိုး သာ” တဲ့။ ကံကောင်းပါတယ် ဆိုပြီး ဆူးပုံတက်နင်းရင် စူးမှာပေါ့ကွာ။ ကျားရဲတဲ့နေရာ၊ ကျားသောင်းကျန်း နေတဲ့ နေရာကို သွားလို့ ကျားကိုကံသေနေရင် ကံနိမ့်တယ်လို့ပဲ ပြောမလား။ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကသာလျှင် ဘဝကို အများကြီး ဆုံးဖြတ်ပေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ဗေဒင်တို့လက္ခဏာတို့ ဆိုတာမျိုးကို ပုံသေကြီး မမှတ်နဲ့ကွ။ ဗေဒင် ဟောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်လို့ အမှောက်မှောက် အများများ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဘယ်ဗေဒင် ဆရာကိုမှ တရားစွဲလို့ မရဘူး။ ဘယ်ဗေဒင် ဆရာ ကမှလည်း သူ့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်လို့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ဗေဒင်ဟောသမျှ

လိုက်လုပ်တဲ့ မင်းကိုပဲ အဖူး လို့ ပြောကြမှာပဲ မဟုတ်လား။

မြန်မာတွေရဲ့ ဆိုဖိုးစကားလေး မှီတယ် ။ “နိုး(၄)ပါး” တဲ့။ အဲဒါတွေက “ဆေးစာဖတ်ရာ၊ နားထောင်ကာ ရောဂါပျောက်နိုးနိုး၊ သိုက်စာဖတ်ရာ နားထောင်ကာ ဥစ္စာရနိုးနိုး၊ ဝေဒင်ဟောရာ နားထောင်ကာ ချမ်းသာရနိုးနိုး” တဲ့။ နောက်ဆုံးတစ်ပါးကတော့ ခပ်နောက်နောက်လူက ထည့်လိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်ကွာ။ “မယား ယူရာ ခယ်မပါ ကိုယ်သာရနိုးနိုး” ဆိုပဲ။

မင်းလည်း နိုးလေးပါးထဲ ပါနေဦးမယ်ကွာ။ မင့်ကို ဟောလိုက် တဲ့ ဝေဒင်လက္ခဏာ ဆရာက မှန်မမှန်တော့ဖြင့် မသိဘူး။ မင်း ဆန္ဒပြင်းပြတဲ့ အလုပ်က မင်းဘဝရပ်တည်မှုကို ဖန်တီးနိုင်သလား ဆိုတာကိုလည်း သေချာစဉ်းစားပါ။ ဆိုကြပါစို့ မင်းက ကဗျာဆရာ လုပ်ပါတော့မယ် ဆိုတာမျိုးဆိုရင် စဉ်းစားရတော့မှာပေါ့။ ငါတို့ မြန်မာပြည်မှာ ကဗျာ ဆရာအဖြစ်နဲ့ ထွန်းထွန်းတောက်တောက် အောင်မြင်လာရင်တောင်မှ ဘဝကို ရပ်တည်ဖို့က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ဝါသနာ အလုပ်အဖြစ် သဘောထားကြရတာ။

ဒီတော့ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် ကိုယ့်ဉာဏ်ကိုသာ အားကိုးပါ။ ဝေဒင်လက္ခဏာဆရာကို တိုင်ပင်မယ့်အစား ဗဟုသုတ ဉာဏ်အမြော် အမြင်ကြီးသော မိမိအပေါ်တွင်လည်း မေတ္တာထားသော ၊ သမာဓိလည်း မှီသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို တိုင်ပင်ကြည့်တာက ပိုပြီး အကျိုးသက်ရောက် စရာရှိပါတယ်လို့ ဖြေကြားလိုက်ပါရစေ။ (မင်းဆန္ဒပြင်းပြတဲ့ အလုပ်က ဘာမှန်းမသိတော့ ငါလည်း ဒီလောက်ပဲ ပြောတတ်တယ်။)

သင့်ဘဝမဂ္ဂဇင်း
၁၉၉၄ ခု၊ ဩဂုတ်လထုတ်မှ

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်

သင့်ဘဝစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ သောင်းထိုက်
အာရှမှာလိုနေသောအလုပ်များနှင့်
၁၁က္ခရာနဲ့ ၂၀၀၀ ထိ စီးပွားရေးဟောကိန်း
- ၂။ ဆရာဝန်မလုပ်သောဆရာဝန်များနှင့်
ဦးနှောက်ဖြန့်တီးမှုပြဿနာ
- ၃။ တင်မောင်သန်း
လမ်းတိုင်းကို ရွှေမင်းထားတယ် (ပ+ဒုအကြိမ်)
- ၄။ ငပြ (ဆေး-၂)
နိဗ္ဗာန်ကျင်းနဲ့ ဘီရုမာကျင်း
- ၅။ ဝေမြင့်
ကိုယ်ထူးကိုယ်စွန့်သမားအတွက် လက်ခွဲကေားများ
- ၆။ အောင်သင်း
ရည်မှန်းချက်နှင့်ပြဿနာအထွေထွေ (ပထမအကြိမ်)

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၁။ ဦးအေးမောင်
ဗလင်္ဂါတန်
- ၂။ အောင်သင်း
ကိုယ်ကျင့်နှင့်ပညာ
- ၃။ ဒေါက်တာသိန်းလွင်
သားသမီးတော်အောင်